ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပ င် လ ယ် မျ ာ း ရဲ့ ဆုံ မှ တ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ဒုတိယအကြိမ်၊
၂၀၁၄၊ ဇူလိုင်။
ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအော့ဖ်ဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ဈေး - ၁၄၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ ၈၉၅.၈၃
ပင်လယ်များရဲ့ဆုံမှတ် /ကြယ်စင်မှူးဝေ။ - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။
၂၆၆ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) ပင်လယ်များရဲ့ဆုံမှတ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပင်လယ်များရဲ့
ဆုံမှတ်

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

နေ့လယ် ၁၂ နာရီပင်ဖြစ်လင့်ကစား နေရောင်ခြည်တို့ တိတ်ဆိတ်၊ ကောင်းကင်က မှုန်မှိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေခဲ့သည်။

မြို့ကလေးရဲ့ သုသာန်တစပြင်မှာ စက်ပိုင်းသင်္ချိုင်းဗိမာန် ဝိုင်းပတ်ထားသည့် အလယ်ဗဟိုထဲမှာတော့ မြေကျင်းလေးတစ်ခုက အသစ်စက်စက် တည်ရှိသည်။ ထိုမြေကျင်းထဲမှာ အိပ်စက်အနားယူနေသည့်က အပေါ်စားသစ်သားခေါင်းလေးနှင့် မိန်းမရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းမ၏ရုပ်သွင်က ရာသီဥတုဒဏ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ခံခဲ့ရသည့် အဝတ်စုတ်တစ်ခုနှယ်။ နွမ်းဖတ်၊ စုတ်ပြတ်၊ ကျိုးကြေနေခဲ့သည်။ မြ စုတ်စုတ်အသားအရေမှာ နေလောင်၊ ရေလောင်၊ လေလောင်၊ ဓာတ်ကြီး လေးပါးစလုံး လောင်မြိုက်ခံထားခဲ့ရသည့်ပုံ။

"ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ငိုလိုက်လေ၊ မိရွှန်း . . . သမီး . . . သမီး"

"လုပ်ကြပါဦး . . . မိရွှန်း . . . မိရွှန်း"

သည်မျှ ကြေကွဲ၊ စုတ်ပြတ်၊ ချွတ်ခြုံကျနေသော ပရိဒေဝရုပ်ကို ဆရာဦးရဲသွန် မမြင်ဖူးခဲ့။ ကိုယ်ကပဲ လူထုထဲ ကောင်းကောင်းတိုးမဝင်ခဲ့ရဖူးလို့လား။ သောကပရိဒေဝဖြင့် နာကျင် ငိုညည်းနေသည့်ရုပ်များထဲမှာ သည်ရုပ်ကလေးက အဆိုးဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။

မြေကျင်းနှုတ်ခမ်းမှာ တဒင် ရှုံးသွပ်၊ လွတ်မြောက်နေသည့် ိန်းကလေးငယ်။

ပြူးကြောင်သော မျက်ဝန်းက ဝေဒနာတို့၏ ခံစားမှုအပေါင်း ၏ အထွဋ်အထိပ်အဖြစ် နီရဲနာကျင်နေသော်ငြား သူမမျက်ဝန်းမှာ မျက် ည်တို့ မစီးဆင်းတော့ပြီ။

မျက်ဝန်းတစ်စုလုံး အရည်ပျော်ကျခဲ့ပြီးနောက် စီးဆင်းစရာ မရှိ တော့သည့် မြစ်ကော၊ ချောင်းကောနှယ်။ သူမမျက်ဝန်းတို့ တရှိန်ရှိန် လောင်မြိုက်နေပေရော့။

ပါးစပ်ကို ဟ၊ မျက်ဝန်းကို ပြူးကျယ်၊ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲဖြင့် မြေကျင်းထဲ စိုက်ကြည့်နေသည့်ရုပ်က ရက်စက်လှသည့် ကံကြမ္မာ၏ ားစိုက်ခံသားကောင်တစ်ကောင်နှယ်။ မြေကျင်းထဲသို့ မြေစိုင်ခဲများ ထည့် ့်လိုက်ကြသည်။

"အမေ!"

အသခေါ်ယူကာပ်တစ်ခုလုံး နိုင်မြကပ်ခိုနေတော့မည့် ပုံတင်သံ စ်ခု ကျကွဲသွား၏။ ကြည့်နေသူအားလုံး ဖြေမဆည်နိုင်။ အမေတစ်ခု မီးတစ်ခုဘဝမှာ ဘဝတွေ အရင်းမှ ဖြတ်လှဲခံရ၊ ကံကြမ္မာ၏အောက် ာ ဘဝနှစ်ခု ပြိုကျ မျက်စီး၊ စိစိမွှန်မွှန်ကြေခဲ့ပြီ။

မအေက အကြော်ရောင်းရင်း ဖျတ်ခနဲ မူးမိုက်လဲကျ သေဆုံး

သွားခဲ့သတဲ့။ သမီးလေးက ဆယ်တန်းစာသင်ခန်းတစ်ခုထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ စာသင်နေခဲ့သတဲ့။

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့် စုတ်ပြတ်နေသည့် မိခင်က ငါးဖယ်တစ်ကောင်လို လောကရဲ့အထုအထောင်းကို သေသေချာချာခံခဲ့ရသတဲ့။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ကင်းစင်နေသည့် သမီးလေးက နှင်းဆီတစ်ဖူးကဲ့သို့ အစွမ်းကုန် ဝင်းပ လှပနေခဲ့သတဲ့။

လေထဲမှာ ဝဲပျံနေခဲ့သည့် ဒဏ္ဍာရီများအကြား၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကတော့ ပျောက်ကွယ်၊ ကျေပျက်သွားရတော့မည်။

"အမေ! . . ."

ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့် စူးစူးနစ်နစ် တစ်ခွန်းဟစ်သံ၏ နောက်မှာတော့ မိန်းမငယ်လေးသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်၊ မြေဖို့ဆဲ သူ့မိခင်ကျင်းထဲသို့ အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားခဲ့သည်။

"ဟဲ့! ဟဲ့! "

ကျောင်းသားများ ခေါ်ထုတ်၊ ဆွဲတင်သွားသည့်လက်မှာ ပျော့ဖတ်၊ စုတ်ပြတ်နေသည့် မိန်းမငယ်လေးသည် သူတို့ကျောင်းမှ ကျောင်းသူလေးဖြစ်သည်။

အုံးအုံးဒိုင်းဒိုင်း ရွာချလိုက်သည့်မိုးကြောင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၊ လူများ မြေကျင်းမှ ရှဲခွာသွားကြသည်။

မြေမှုန်များ၊ မိုးရေများဖြင့် စိုရွှဲနေသည့် အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်၊ လောကဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပါလား။

သူမကို စိုးရွံ့၊ မသတီစွာ ကိုင်ဆုပ်ထားကြသည်။ မြေကျင်းထဲ လဲကျသွားခဲ့လို့ပေါ့။

အတော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့လောကပဲ။

သေရင်ဆင်းကြရမယ့် ကျင်းထဲကို၊ ရှင်စဉ်မှာ မည်သူမျှ (တစ်ကြိမ်လောက်ဖြစ်ဖြစ်) ဆင်းမကြည့်ရဲကြဘူးတဲ့လား။

ကရုဏာတရားကြီးမားလွန်းသည့် ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်သာ ရှိခဲ့ရင် သနားစရာသတ္တဝါလေးကို လစ်လျူရှုမည်မဟုတ်။ မျက်နှာလွှဲရက်မည် ှုတ်။

ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြင့် ကိုင်ထားကြသည့် သတ္တဝါမလေးကို ဆရာ းရဲ့သွန် လက်ပြောင်းလွှဲယူလိုက်သည်။

သုသာန်မြေမှာ နာကျင်စွာ ငိုညည်းနေမည့် မိခင်ရဲ့ဝိညာဉ် လင်း တောက်ပပါစေလော့. . .။

▣▣▣

ထားပေးတယ်မဟုတ်လား။ ဆရာကိုယ်တိုင်လည်း ချမ်းသာတာမဟုတ်ဘဲနဲ့''

ဘယ်သူပြောလဲ၊ ချမ်းသာမှ လူလူချင်း ကူညီစောင့်ရှောက်ရမယ်လို့။ ချမ်းသာသူတွေကတောင် ပိုပြီး နှလုံးမာ၊ အသည်းမာတတ်ကြတာ မဟုတ်လား။

''အဲဒါဘာဖြစ်သလဲဗျ။ ကြည့်ရှုမယ့်သူမရှိလို့ ကျွန်တော်က ကြည့်ရှုလိုက်ရတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့. . . ကိုယ့်မြို့က ကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို ကြည့်ဖို့တော့ စိတ်မကူးဘူး။ မအေနဲ့အတူ မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်ဖို့များ စိတ်ကူးနေကြသလားပဲ''

သူ မာဆတ်စွာပြောတော့ ထိုလူက ရယ်မောသည်။

''မြေတော့ ဘယ်မြှုပ်ပစ်မလဲ ဆရာရယ်၊ လူရင့်မကြီးတစ်ယောက်ကို။ ပြီး. . . မိရွှန်းက ချောတယ်လေ''

ဩော်. . . တကယ့်နှာကွန်ဖရင့်နှင့်မှ လာတွေ့နေရသည်ကိုး။ ကျောချမှ စားပြမှန်းသိ။ သည်ဆွေးနွေးပွဲမှာ ဦးရဲသွန် မပါဝင်လိုတော့။

စားပွဲထိုးကို ပိုက်ဆံထောင်ပြ၊ ထားပစ်ခဲ့ရင်း ငြိတီတီရုပ်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

အမှန်တရားဟာ မပျောက်ကွယ်လောက်ပါဘူး. . .

လောကမှာ ပါလတရားတွေ သူ့ကမ္ဘာမှာ မသေဆုံးစေရ။

နောက်မှ စကားတစ်ခွန်း ကပ်ပါလာခဲ့သည်။

''သတိထားနော် ဆရာ၊ ကောင်မလေးသားအမိက ခပ်ပျက်ပျက်ရယ်။ တော်ကြာ ဆရာ သူ့ညွှတ်ကွင်းထဲ မိနေဦးမယ်''

▣▣▣

အခန်း (၂)

''ဆရာ. . . ဆရာ့ကို လူတွေက ပြောနေကြပြီနော်။ မွေးပြီးစားသတဲ့၊ စားဖို့မွေး. . .''

''ဘာ! ''

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေတုန်း မြို့ထဲမှလူတစ်ဦး၏ စကားကြောင့် သူ မယဉ်ကျေးနိုင်တော့။

လူတွေဟာ အံ့သြစရာကြီးပါတကား။

သူညဖြစ်နေသည့်ဘဝတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်လည်း မကယ်တင်ကြဘူး။ သူတစ်ပါးကယ်တင်တာလည်း လက်ညှိုးထိုးသတဲ့။

ရှိစေ. . . ကိုယ်က ဆံတစ်ခြည်မျှင်မျှ မှားယွင်းသူမဟုတ်လို့ ဆရာဦးရဲသွန် မမှုပါ။ ပုထုဇဉ်မို့ ခံပြင်း ဒေါသဖြစ်ရုံတော့ ခွင့်ပြုပါ။

ပြောလာသည့်မိတ်ဆွေကို သူ အသေအချာရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး။ သူ့သားက ဦးရဲသွန်ရဲ့ကျောင်းသားတစ်ဦး။ သူ့အမည် ဦးခင်ဝင်း။

''ဆရာက မိရွှန်းကို ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုမှာ ထားပေး။ ကျောင်း

အခန်း (၃)

ဆရာဦးရဲ့သွန်က စာသင်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ စာသင်ကောင်းတယ်ဆိုတာလည်း ပင်ကိုအရည်အချင်းအပြင် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်စိတ်ဝင်စား။ အပတ်တကုပ်လေ့လာ၊ နောက်. . . ကလေးတွေအပေါ်မှာ စေတနာထည့်ပေးလိုက်။ ဒါပဲမဟုတ်လား။

ကိုယ့်ကျောင်းမှာ စာသင်သည့်အပြင် ပုဂ္ဂလိက နေ့ကျောင်းမှာလည်း အင်္ဂလိပ်နှင့် သင်္ချာ ဝင်ပြရသေးသည်။ သူက စီးပွားရေးသမား မဟုတ်ပေမယ့် လိုအပ်သည်ထင်လျှင်တော့ ကူညီတတ်ပါသည်။

ဒီမြို့ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက နေ့ကျောင်းလေးက စီးပွားရေးမဆန်၊ အခကြေးငွေလည်း နည်းသည်။ တကယ့်ကို လိုအပ်သည့်ကလေးတွေအတွက် ဖွင့်ထားခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ အောင်ချက်လည်း ကောင်းပါသည်။ ဖွင့်သူတွေကလည်း ကျောင်းဆရာ ဆရာမ လင်မယား။ စီးပွားရေးသက်သက်ဖွင့်သည်မဟုတ်။ ပိုက်ဆံတော့ ရတာပေါ့လေ။

တစ်ခါ ညနေပိုင်းကျတော့ အိမ်မှာ အင်္ဂလိပ်၊ သင်္ချာပဲ သင်ပေးရပြန်သည်။ ကျောင်းမှာ အားစိုက်ခွန်စိုက်သင်သည့်ကြားထဲက အရိုးစွဲနေသည့် 'ကျူရှင်'ရောဂါကြောင့် သူ့မှာ သင်ပေးနေရပြန်သည်။

စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို တစ်နေကုန်မနားရပေမယ့် ကိုယ်ဝါသနာပါသည့်အလုပ်၊ ပညာပါရမီဖြည့်ရသည့်အလုပ်ပေမို့ သူ့မှာ တရွှင်လန်းလန်း။ တက်တက်ကြွကြွရှိနိုင်ပါသည်။

လူငယ်ပီပီ လေကလေး တီးတိုးချွန်ရင်း၊ ကျောင်းစင်္ကြန်လမ်းမှ လျှောက်လာခဲ့စဉ်၊ ထောင့်ချိုးတစ်ခုမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိလိုက်၏။

"အာ. . . ဆရာဦးဝင်းမြင့်၊ ဆောရီးဗျာ. . . မမြင်လို့ပါ"

သူ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့် လက်မြှောက်တောင်းပန်မိ၏။ ရူပဗေဒသင်သည့်ဆရာ၊ သူ့လိုပဲ အခြားပုဂ္ဂလိက နေ့ကျောင်းတစ်ခုမှာ စာသင်သူ။

"ကိုယ့်လူက တယ်ရွှင်လန်းနေပါလား။ ဒါပေါ့လေ၊ သိပ်ပျော်နေတော့လည်း လူတွေဘာတွေတောင် မမြင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ"

ပြောရင်းထွက်ခွာသွားသည့် ဦးဝင်းမြင့်ကိုကြည့်ရင်း ဆရာဦးရဲ့သွန် ငေးငေးငူငူ ကျန်ခဲ့သည်။

ဘာလဲ. . . သူ့စကားတွေက၊ မကျေနပ်ဘူးလား။ နောက်မှသွားသတိရသည်။ ဦးဝင်းမြင့်က ဦးခင်ဝင်းရဲ့မိတ်ဆွေပဲ။ သူ့အပျော်တွေ တုံ့ရပ်ကုန်ကြသည်။ နားနေခန်းထဲသို့ နေးကွေး လေးလံစွာ ဝင်မိသည်။

"လာ. . . ဆရာ၊ ဆရာတော့ သားမက်ရတော့မယ်"

နားနေခန်းထဲမှ အသံတစ်ခုကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကြုတ်မိ

သည်။ မိရွှန်း. . . ဘာပြဿနာတက်ပြန်ပြီလဲ။ လူတွေကလည်း သူမကို သာ ပြဿနာရှာကြသည်ထင်ပါသည်။

မိရွှန်းကို တာဝန်ယူထားမိသည့် နှစ်လအတွင်း ပြဿနာတွေက ၆၀ မက။ တစ်နေ့ နှစ်မျိုးလောက် အတိုင်ခံနေရသည့်သူ စိတ်ပျက်လာချင်ခဲ့၏။

“မိရွှန်းလွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစားစာ နှစ်စောင်ရလို့ ဆရာ”

“ဟဲ့! မိရွှန်းလွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစားစာရတာ ဆန်းသလား”

အပျိုဆရာမနှစ်ယောက်၏ အချီအချစကားက အနည်းငယ် ရက်စက်သည်။ မိရွှန်းဟာ သူတို့တပည့်မဟုတ်သည့်အတိုင်း။ ချမ်းသာသည့်သူများပေမို့ ကလေးတွေရဲ့ဘဝကို မစာနာတတ်ကြဘူး ထင်ပါသည်။

သူ ရည်းစားစာများကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်စောင်စလုံး ‘ရေးစာ’တွေချည်းပါ။ စာကိုကြည့်ရုံဖြင့် အခြေအနေကို သိနိုင်ပါသည်။ သူ ဖတ်လိုက်၏။

“မိရွှန်း. . .

နင် နင့်အမေသေကတည်းက အချိုးပြောင်းသွားတယ်။

ငါတို့အိမ်ကိုလည်း အလည်မလာတော့ဘူး။

နင့်ကို ငါစိတ်မချဘူး မိရွှန်း. . .

ငါ့မှာ အလုပ်မရှိပေမယ့် ငါ့မိဘက ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်။ ငါ ကလည်း အဖေ့အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေမှာ ဝင်လုပ်မှာပေါ့။ နင်စဉ်းစားပါ။ ဆရာဦးရဲသွန်လိုလူက နင့်ကို ယူမတဲ့လား။ ဆရာက ပညာတတ် ရုပ်ချောတဲ့သူပဲ”

“ဟင်! ”

သူတို့ရည်းစားစာထဲမှာ ကိုယ်ပါလာလို့ ဦးရဲသွန် စိတ်ပျက် ဒိတ်လန့်သွား၏။ တစ်မျိုးကြီးပါလား။ စာကို ဆက်မဖတ်တော့။ ဆရာ းရဲသွန် ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။ ခွေးကောင်တွေ. . . မိမိစေတနာကို စော် ားရက်သည်။ မြေမျိုမယ့်ကောင်တွေ။

နောက်စာတစ်စောင်ကလည်း ပေးစာပဲဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကြည်ဖြူသည့်စာမဟုတ်။ နှစ်စောင်စလုံးမှာ တူညီတာကတော့ မိရွှန်း ၏ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေဖော်ခြင်းနှင့် မိရွှန်းကို နိုင်စားလိုကြခြင်းများ ဖြစ် ကြသည်။

သူ မိရွှန်းအတွက် စိတ်လည်းပူ၊ စိတ်လည်းပျက်သွားမိ၏။

ပြဿနာကောင်မလေး. . .။

“တွေ့လား ဆရာ၊ သူတို့ရည်းစားစာထဲမှာ ဆရာနဲ့ပုတ်ခတ် ားကြတယ်”

အဲဒါ အအံ့ဩဆုံးဖြစ်သည်။ ဘယ့်နှယ်. . . မိရွှန်းနှင့် တစ်ခါ လည်း ကောင်းကောင်းစကားမပြောမိဘဲနှင့် လိုရာသာ ဖြည့်ဆည်းပေး နေမိတာပါ။

“အဲဒါ ဆရာမတို့ အလုပ်မဟုတ်တာဗျ။ ကျွန်တော်က ဘယ် သူမှ တာဝန်မယူကြလို့ ယူလိုက်ရတာ။ ဒေါ်ဝေဝေလင်း. . . ခင်ဗျား မွှေးလိုက်ဗျာ၊ အဖော်တောင် ရသေး”

သူ အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ မေတ္တာတရား ခေါင်း းတဲ့ ဆရာမမျိုးတွေ။

“အမယ်လေး. . . အမယ်လေး. . . မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ မတို့က အယူသည်းလိုက်ပါဘိသနဲ့။ ဒီလောက်မွဲပြာကျနေတဲ့သူ့ကို

မေးလိုက်ရင် ကိုယ်ပါ ဆင်းရဲကူးကုန်မှာပေါ့ ဆရာရဲ့။ ဆင်းရဲတယ်ဆို တာ ဟိုဘဝက အကုသိုလ်ကြီးလို့၊ ဟိုဘဝက ကုသိုလ်ကြီးတဲ့သူတွေ ကတော့ ဒီဘဝမှာ ချမ်းသာကြတယ်လေ''

သူ တော်တော်တရားကျမိသွား၏။ ဆင်းရဲသားတွေအားလုံး သူမပြောပုံအရဆိုလျှင် အကုသိုလ်တုံးတွေချည်းပေါ့။

''မိရွှန်းကိုမေးရတာ သိက္ခာကျပါတယ်ဆရာရယ်၊ တခြားလိမ် လိမ်မာမာလေးဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်''

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဖြိုးစကားကို သူ အံ့သြရပြန်သည်။ တော်တော် အောက်ခြေလွတ်တဲ့ဆရာမတွေပဲ။

''ဟဲ့! ဆရာက အကူအညီလိုတဲ့တပည့်မို့ ထောက်ပံ့ရတာပဲ။ သူမေးချင်လို့မေးရတာ ကျနေတာပဲ။ နင်တို့တွေလည်း တော်တော်ခက်''

ဆရာမ ဒေါ်သီတာ၏စကားကြောင့် သူတို့ ခေတ္တငြိမ်သွားကြ သော်လည်း လက်တွေက တက်တင်းထိုးမပျက်၊ ဇာထိုးမပျက်။

''ဆရာ. . . မိရွှန်းက စာလည်းတော်၊ ရုပ်လည်းချောတယ်နော်၊ ဆရာ ဘယ်အထိ ထောက်ပံ့မှာလဲ၊ ဘွဲ့ရတဲ့အထိလား''

ဒေါ်ချိုချိုမြင့်စကားက အကောင်းပြောသလား၊ အဆိုးလား၊ သူစဉ်းစားနေရ၏။ ယခုတလော သူလည်း လူတွေကို သံသယဖြင့်သာ ကြည့်မြင်တတ်နေပြီ။

သူတို့လူတွေကပဲ သင်ပေးထားလို့ ကျွန်တော် အရောင်ဆိုး တတ်သွားတာပါ။

''ဒါကတော့ မိရွှန်းသဘောပေါ့၊ ကျွန်တော်က သူ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်နိုင်အောင် ဖန်တီးပေးရမှာပေါ့''

''ဆရာလည်း နေရင်းထိုင်ရင်း နဲ့ကျိုးကြီး နင်းမိနေတယ်နော်''

ကလေးတစ်ယောက်ကို ကူညီရတာများ နဲ့ကျိုးနင်းမိသတဲ့။ လူတွေများ တော်တော်အောက်တန်းကျကုန်ပြီဖြစ်မည်။

''အနောက်နိုင်ငံမှာတော့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆို ပြီးသွားတာပဲ။ အခု မိရွှန်းက ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုတော့ နှစ်နှစ်လိုသေးတာပေါ့''

''ဆရာ အိမ်ထောင်တွေဘာတွေပြုရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ မိရွှန်းကို ဘယ်သွားလွှင့်ပစ်မလဲ''

ဒေါ်ဝေဝေလင်း၏စကားကို သူ အရွဲ့တိုက်ဖြေလိုက်၏။

''မိရွှန်းကို ကျွန်တော် အမွေစားအမွေခံနဲ့ မွေးတာမဟုတ်ဘူး။ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့မွေးတာမဟုတ်ဘူး။ တာဝန်မယူနိုင်တဲ့နေ့ ပစ်ထားလိုက်လို့လည်း ဘယ်သူမှ တရားမစွဲဘူး''

''ဟင်! ''

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဖြူ၏ အာမေဋိတ်သံကြောင့် သူ ကျောဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ဝင်ပေါက်ကို ကျောပေးပြီး ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များကို ဆရာတစ်ယောက်နောက် လိုက်ပို့ပေးသည့် ကျောင်းသူသုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်က မိရွှန်း။

ဆယ့်နှစ်ရာသီ ညှိုးငယ်နေသည့်မျက်နှာလေးမှာ မျက်ရည်ဝဲလျက်။ နှုတ်ခမ်းတို့ ဆတ်ဆတ်တုန်ခါလျက်။

▣▣▣

သည်နေ့ ကျောင်းမှာ အစည်းအဝေးရှိသဖြင့် ဆရာ ဦးရဲသွန်း အိမ်ပြန်နောက်ကျသည်။ အိမ်မှာ ကလေးတွေ ကျူရှင်တက်ဖို့ စောင့်နေမှာမို့ စက်ဘီးကို လျင်မြန်စွာ နင်းလာမိ၏။

ကျောင်းနှင့်အိမ်က အလှမ်းသား။ သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးမှာ အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံး နေခွင့်ရသည်မို့ သူ့အိမ်သည် ကျောင်းသားများနှင့် ပြည့်ကျပ်နေခွင့်ရသည်ပေါ့။

"ဟင်! "

လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် သူ ဒေါသထွက်သွားခဲ့သည်။

မိရွှန်း. . . လုပ်လိုက်မှဖြင့် တလွဲတွေချည်းပဲ။

မိရွှန်းက သူ အနှစ်နှစ်အလလက ထိုးထားခဲ့သည့် အဝတ်တွေကို လျှော်နေပါလား။ ကိစ္စမရှိ လျှော်နေတာမှ အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေရော ဘာရော။

မပြေးသော် ကန်ရာရှိ။ လူတွေက ဘယ်လိုထင်ကြမတဲ့လဲ။ သူ့အိမ်အောက်ထပ်မှာတော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေက များအုံ တုတ်နှင့်ဆွထားသည့်နှယ်။ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်။

အိမ်ရှေ့အဝတ်တန်းမှာ သူ့အကျီတွေ ပုဆိုးတွေ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတွေက လင်းဆွဲများနှယ် တိုးလို့တွဲလွဲ။

ကျောင်းမှာ ထိခိုက်လာသည့်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့က သူ့ကို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်စေသည်။

"မိရွှန်း. . . ဒါဘာလုပ်တာလဲ"

အိမ်ဝိုင်းကျဉ်းကျဉ်း။ လူများများကြားမှာပဲ သူ မိရွှန်းကို အော်

ငေါက်ပစ်လိုက်၏။ နောက်ဆုံးအဝတ်၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီကိုလျှော်ပြီး ရေညှစ်နေသည့် မိရွှန်း၊ ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး သူ့ကို မျက်နှာငယ်ဖြင့် မော့ကြည့်ခဲ့၏။ သူ့ဒေါသတွေက အဆမတန်။

"ဒါ. . . ဘာလုပ်တာလဲ"

လက်ညှိုးကြီးတထိုးထိုးဖြင့် ပြူးပြဲမေးနေသည်မို့ မိရွှန်း နေစရာ မရှိတော့။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများအားလုံးကတော့ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

အဝတ်လျှော်နေသူကို ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတော့ မိရွှန်းမှာ ဖြေစရာစကားမရှိ။ လက်ထဲက ဆရာ့ဘောင်းဘီကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ကြည့်နေမိ၏။

"ပြောလေ၊ နင့်မှာ နားမပါဘူးလား။ ငါမေးနေတာ ဖြေလေ"

မိရွှန်းက မျက်ရည်နီးများဖြင့် မှိုင်းညို့နေသော မျက်ဝန်းကြီးကိုသာ ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့ဒေါသတွေ ငယ်ထိပ်သို့ တက်စုသွား၏။

"သွား! . . . အဲဒါ နင့်အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို ဘာမှလုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး။ သွား. . . အဝတ်ပြန်လဲချည်"

လုံချည်အောက်တစ်ပိုင်းစိုဖြင့် ဝင်းပနေသည့်မိရွှန်းကို သူကျော်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ ကျောင်းသားအားလုံး ငြိမ်ကုပ်သွားကြသည်။

မိရွှန်း ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး သူ့လွယ်အိတ်ကို ဝင်ယူ၏။ အားလုံး ငေးကြည့်နေကြသည်။

အောက်ထပ်ပျဉ်ချပ်များမှာ မိရွှန်းထံမှ ရေစက်များ စွန်းထင်းကျန်ခဲ့၏။

ထိုညနေက မိရွှန်း စာသင်ရအောင် ပြန်မလာခဲ့။ သူ အာကြောင့် ဒီလောက်ဒေါသကြီးမိခဲ့ရပါလိမ့်။

◙◙◙

အခန်း (၄)

"ဆရာ. . . ဆရာ. . . ဆရာ ဦးရဲသွန်"

"ဆရာ. . . ဆရာ"

ညက ညဉ့်နက်မှ အိပ်ခဲ့ရတာရယ်၊ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်ာရယ်ကြောင့် စိတ်ချလက်ချအိပ်နေမိဆဲ။ တံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထုသံးကြောင့် သူ ပရိုးပဒါး နိုးလာရ၏။ အကျင့်ပါစွာ နာရီလှမ်းကြည့်လိုက်ာ့ နံနက် ၇ နာရီခွဲ။

သူ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်အပြင်မှာ သူ့တပည့်မ သုံးာက်။ မိရွှန်းအဆောင်မှ ကောင်မလေးများ။

"ဘာလဲ. . . ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ"

သူ ခပ်ဟောက်ဟောက် ငေါက်ပစ်လိုက်မိသည်။

"မိရွှန်း. . . မိရွှန်း. . . မရှိတော့ဘူး ဆရာ"

"ဘာ! "

လင်နောက်လိုက်သွားတာလား။ မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုး။

မနေ့က ဒေါ်သက ယခုနေ့ထိ မပြေ။ သူပိတ်အော်လိုက်၏။

"အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။ ယောကျ်ားနောက် လိုက် သွားတာ ငါက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ"

"မဟုတ်. . . မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ညက သူ. . . တစ်ညလုံ မအိပ်ဘူး"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူ ငိုနေတာ. . . အသံမထွက်ဘဲ ကျိ ငိုနေတာ"

"ခုမနက် သူ့အိပ်ရာကလေးဟာ စိုရွှဲနေတာပဲ။ ခေါင်းအုံးတ ခုလုံး ရွှဲနစ်နေတာပဲ"

သူ အနည်းငယ် စိတ်ပူသွား၏။

"ဘေးဘေးဘီဘီ ရှာကြည့်ပါဦးလား။ စာလေးဘာလေးရေ မရေးခဲ့ဘူးလား။ နင်တို့ညစ္စာကလည်း ဘာမှမသိဘူး။ ယောကျ်ားနော လိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"မလိုက်ပါဘူးဆရာ၊ မိရွှန်းမှာ ရည်းစားမရှိပါဘူး။ သူက စာ ကြိုးကျက်နေတာပါ။ သူ့အမေက သူ့ကို ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်စေချင်တ တဲ့၊ သူ စာကလွဲလို့ ဘာမှစိတ်မဝင်စားပါဘူး"

သူ့အမေ၊ ဟုတ်သားပဲ. . . မိရွှန်းရဲ့အမေ။

သမီးကိုစိတ်မချသည့် မိခင်ဂီညာဉ်ရှေ့မှာ မိရွှန်းကို တာဝန် ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ သူ့မှာ တာဝန်အရှိဆုံးပေါ့။

"မနက်က အစောကြီး အခန်းတံခါးဖွင့်သံတော့ ကြားတ ဆရာ။ ကျွန်မတို့က သူ အိမ်သာသွားတက်တယ်မှတ်လို့ နေလိုက်

ာ။ မနက်လင်းတော့မှ မိရွှန်းပျောက်နေမှန်း သိရတော့တယ်"

"သူ့ပစ္စည်းတွေ အားလုံးယူသွားလို့လား"

သူ့အမေးကို ကျောင်းသူများက ပြိုးလိုက်၏။

"သူ့မှာ ဘာပစ္စည်းတွေများ ရှိလို့လဲဆရာရယ်။ အဝတ်ဟောင်း လေး နှစ်စုံရယ်၊ စာအုပ်တွေရယ်၊ နောက် သူ့အမေ ပိုးပဝါအသစ်ကလေး ်ဘည်၊ ဒါပဲလေ။ အားလုံး ယူသွားခဲ့ပြီ"

ကြားရသည့်စကားများကြောင့် သူ့ရင်မှာ တဆစ်ဆစ်ဖြင့် စတင် ကျင်လာခဲ့သည်။

မိရွှန်း. . .

သူ့အကြောင်းကို ငါ ပြည့်စုံအောင် ဘာမှလည်းမသိပါလား။ သင်တာထက်တောင်မှ ပိုမိုကြေကွဲ ပိုမိုစုတ်ပြတ် ပိုမိုဟောင်းနွမ်းသည့် ာင်မလေး။

"ငါ့ဖို့ စာလေးတစ်စောင်လောက်တောင် မရေးခဲ့ဘူးလား"

"မရေးခဲ့ပါဘူး ဆရာ"

သူ စက်ဘီးကိုဆွဲပြီး မြို့ကလေးရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိသည့် ဘာရုံသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့သည်။ ဒီမြို့မှာ ရထားလမ်းတစ်လမ်းပဲ သွား ာရှိပါသည်။

▣▣▣

အခန်း (၅)

စာလေးတစ်စောင်တောင် မရေးခဲ့ပါဘူး. . .

စာလေးတစ်စောင်တောင် ရေးဖို့မလိုတော့ပါဘူး ဆရာ. . .

ဘဝမှာ လိပ်စာပျောက်နေတဲ့လူသားတွေထဲ ကျွန်မလည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်ပေါ့။

နှလုံးသားဆိုတာ အကြိမ်ကြိမ်ထပ်ပြီး နာကျင်တတ်သည့်အရာ တစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရက်စက်လိုက်တာလို့တော့ သူမ မပြောလိုပါ။

ဆရာ့ထက် လောကကြီးက အဆမတန် မျက်နှာထား ဆိုး သည်ပဲ။

အရာရာမှာ ရေပြည့်အိုးတစ်လုံးလိုတော့ သူမ အလုံးစုံ တတ် သိ ကျေပွန်ခြင်းမရှိဘူးပေါ့။ ဘယ်အရာကို မလုပ်ရဘူး၊ ဘယ်အရာကို တော့ လုပ်ရမယ်လို့ ပညတ်ချက်တွေ မထုတ်ခဲ့ဘဲ ထစ်ခနဲရှိလျှင် အော်

စ် ဆူပုပ်နေသည့် ဆရာ့မျက်နှာကို သူမ မြင်ယောင်မိပြန်တော့ ရင် မှာ နာကျင်မှုက အဆက်မပြတ်။

သူမဟာ ကမ္ဘာလောကအတွက် ဝန်ပိုကြီးဖြစ်သည်။ ဒီကနေ့ ဒီရထားကလည်း မထွက်နိုင်တော့ဘူး။

မနက်အစောကြီးက အမေ့မြေပုံလေးကို သွားရောက် နှုတ်ဆက် န်တော့နေခဲ့သည်မို့ အစုန်ရထားကို သူမ မမီခဲ့။

သူမက ဘဝကို စုန်ရမှာလား၊ ဆန်ရမှာလား. . .

ဝပ်ကျင်းထဲမှ ယခုမှစတင်ထွက်ဖူးသည့်ငှက်တစ်ကောင်အတွက် မ္ဘာလောကက လှပချိုမြိန်မှာ မဟုတ်တာတော့ သူမ အခြေခံသိ သိ ားခဲ့ပါသည်။

ဘဝတွေလှတာ ဝတ္ထုစာအုပ်များနှင့် ဗီဒီယိုတွေထဲမှာပဲရှိမည်။ ပြင်လောကကမ္ဘာကြီးသည် အသွေးအရောင်စုံသည့်ပန်းဥယျာဉ်ကြီး ဟုတ်။ ကြာပေါင်းထုံထုံနှင့် ရေကန်ကြီးမဟုတ်။

မာယာဝကန္တတွေနှင့် သိပ်ပြီးဆန်းပြားနေမယ်မှန်းတော့ မိန်းမ ထားခဲ့ပါသည်။ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ပုစွန်ဆိတ်တွေလည်း ပင်လယ် ကြတာပဲလေ။ ခံစားမှုတွေသိပ်များရင် မျက်ရည်မကျတော့ဘူး။ ရင် တ်တစ်ခုလုံး နာကျင်နေသည့်မိန်းမမှာ လောင်မြိုက်သော မျက်ဝန်း စ်စုံသာ ရှိခဲ့သည်။

အမွေးအတောင်မစုံသေးသည့် ဥဒေါင်းငှက်လို ပိန်ရှည်ရှည် ဒေါင်းစင်းစင်းကြားမှာတောင် မိန်းမ၏အသွေးအရောင်က လှစ်ပြူတောက် ပါသေးသည်။ အသားအရေတို့ ကြည်စင်မနေနိုင်သော်ငြား မျက်ဝန်း က်ဖန် နှာတံ နှုတ်ခမ်းတို့က သဘာဝရဲ့လက်ဆောင်အဖြစ် သူမကို

လုပစကြသေး၏။

အဆန်ရထားက ကုန်တင်နေသည်မို့ ဘူတာထဲ ရပ်ထားတုန်း။ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါ။ မိရွှန်းပျောက်လို့ ဒီကမ္ဘာမှာ ငိုကြွေးမည့်သူမရှိ၊ လိုက်ရှာမည့်သူမရှိ။ အမေ ဆုံးပြီးကတည်းက ဆိုပါတော့လေ။

"အမေ. . . ."

ကမ္ဘာကြီးကြားအောင် သူမ အော်ဟစ်ပစ်ချင်သည်။ ဘယ်တော့မှ မစဲနိုင်တဲ့မိုးလို သူမ ငိုရှိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ လောကကို အသာစီး မရခဲ့ပါသည့်အမေ။

သူမက 'မင်းကတော်'ထဲက ညွှန့်မေပေါ့။

ဟင့်အင်း အမေရယ်၊ သမီး ဘယ်တော့မှ ဖြေမဆည်နိုင်တော့ဘူး။ ရှင်သေမင်းရယ်. . . ကျွန်မအမေဟာ ငယ်ရွယ်လွန်းပါသေးတယ် ရှင်။ သေခြင်းတရားအတွက် အသက်ကန့်သတ်ချက်မရှိဘူးဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်မကိုရော ဘာလို့ချန်လှပ်ထားနေတော့မလဲ။

"ဟင်! "

ဘူတာရှေ့လမ်းဆီ မိရွှန်း မျက်စိစိုက်မိလိုက်တော့ လန့်ဖျတ်သွားခဲ့သည်။ စက်ဘီးကို နင်းကန်စီးပြီး အလံတစ်ခုလို လေထဲ တလူလူလွင့်လာနေတာ သူမရဲ့ဆရာ ဦးရဲသွန် မဟုတ်ပါလား။ ဆရာ ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်။ မိရွှန်းကို လာရှာတာလား။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် ပုန်းနေတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ရထားတွဲ၏ များပြားလှသည့်လူတွေကြားထဲ၊ ရထားဝမ်းခေါင်းထဲ သူမ ထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။ လွယ်အိတ်ဟောင်းလေးကို ရင်မှာပိုက်လျက် အမေ့ပိုးပဝါလေးကို ရင်မှာပွေ့လျက်။

"ဘော်. . . ဘူ. . ."

သည်စဉ်မှာပဲ ရထားကြီးက ဥသြဆွဲခဲ့သည်။

ကျွန်မ သွားပြီ. . . ဆရာ။

ကျွန်မ. . . နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို လူတစ်ယောက်က ကယ်တင်ဖို့ဆိုဘာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို လူတစ်ယောက်အပေါ် ပုံချတယ်ဆိုတာတရားလှပါဘူး။ ကျွန်မ နားလည်တတ်ပါတယ်ဆရာ။

မျက်ရည်များဖြင့် ကျိန်းစပ်လာသည့်ဦးခေါင်းကို သူမ ငုံ့လျှိုးတ်ထားခဲ့မိသည်။

ရှုခင်းများ ပြည့်သွားကြပါသလား. . .

မျက်ဝန်းဟာ မီးလောင်ပြင်ဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ မျက်ရည်ကြောင့် ညှော်နံ့တွ သင်းသွားခဲ့သလို၊ သူမလွယ်အိတ်ထဲမှာ လက်မှတ်တစ်စောင်တလေ မပါရှိခဲ့ပါဘူး။

လိပ်စာမရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလက်မှတ်မျိုးကို ယူရမှာတဲ့လဲ။

ရထားဝမ်းထဲမှာ သူမလိုလူတွေ အများကြီးရှိသည်။ ဟောင်းမ်းစုတ်ပြတ်မှုတွေ ရှိသည်။ မြို့ကြီးများသို့ တင်ပို့မည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ၊ ကုန်ပစ္စည်းများအကြား သူမ သစ်သီးတစ်လုံးလို လိုက်ပါလာသည်။

ရထားဟာ ဘူတာစဉ် ဆိုက်ကပ်လာသည်။ သူမ ဖြတ်ကျော်တာ ဘူတာသုံးခုရှိပြီပေါ့။ လက်မှတ်စစ်တွေ မလာသေး။

ရထားကြီးရယ်. . . ကျွန်မ ဘူတာစဉ်တွေ အများကြီးဖြတ်ကျော်

ပါရစေဦးနော်။ လောကရဲ့မှတ်တိုင်တစ်ခုခုမှာ ဆင်းရမယ်မှန်းတော့ သိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရပ်ရဲ့အဝေးဆုံးကို သွားခွင့်ပြုပါဦးရှင်။ ကျွန်မ ခရီးဝေးဝေးသွားပါရစေဦး။

အတွေးများနှင့် လိုက်လျောင် မွန်းကျပ်ဆဲ. . .

"မိရွှန်း. . ."

"ဒုက္ခပေးလိုက်တာ မိရွှန်းရယ်"

ရထားဝမ်းခေါင်းထဲ မိရွှန်းဘေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း ဆရာ့မျက်ဝန်းတို့ အသံတို့ နာကျင်နေတော့ သူမ ကြေကွဲရသည်။

ဖွယ်ရာသောစကားကို သူမ မဆိုတတ်ပါ။ မိရွှန်းက ရင်ထဲမှာပဲ ခံစားတတ်သူဖြစ်သည်။

ဒုက္ခတွေ မပေးချင်တော့လို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ ဆရာရယ်။

"ကဲ! ထ. . . နင် အရူးမထစမ်းနဲ့။ ရှေ့ဘူတာကျရင် ဆင်းမယ် ပြန်မယ်"

ဆရာက သူမလက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ဆိုသည်။ ယခုတော့ မိရွှန်း မျက်ရည်ကျရပြန်သည်။ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါမိသည်။ သူမ စကားဆိုလို့မရ။ မိရွှန်းမှာ အသံတို့ ဆွံ့အ ဆိတ်သုဉ်းနေခဲ့သည်။

"ဘာ! ပြန်မလိုက်လို့ နင်က ဘယ်ကိုသွားစရာရှိလို့လဲ။ မိရွှန်း! ငါရိုက်ရင် သေတော့မယ်။ နင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရဦးမယ်။ ကမ္ဘာလောကအကြောင်းကို နင်ဘာသိလို့လဲ မိရွှန်း။ စုတ်ပြတ်သတ်သွားချင်လို့လား"

တီးတိုးကြိတ်မာန်နေသည့် ဆရာ့ကို မိရွှန်း မော့မကြည့်ပါ။ မျက်ရည်များဖြင့် ပြုံနစ်နေသည့်ရုပ်တုလေး။ လူစင်စစ်မှ မြစ်တစ်စင်းနှယ်။

"တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်မလေးပဲ။ ဒီရထားမှာ နင်ပါသွားတယ်လို့ ရုံပိုင်ကြီးက ပြောပေမယ့်၊ ရထားထွက်နေပြီမို့ ငါလည်း တက်လိုက်ခဲ့ရတာ။ တစ်ဘူတာရပ်ရင်း ရထားတစ်တွဲရှာရင်း။ ဘာလဲ. . . နင်က ငါ မနေ့ကအော်လို့ စိတ်ဆိုးသလား။ ဆရာဆိုတာ တပည့်အပေါ်မှာ ကောင်းစေချင်တာချည်းပါပဲ။ နင်က ဆရာ့အဝတ်တွေ သိမ်းကြိုးလျှော်နေတော့ လူမြင်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ မိရွှန်းရယ်။ ဆရာ မင်းကို ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့မှ မွေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ညည်းဘဝ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်ရင် ဆရာကျေနပ်ပါတယ်"

ကြမ်းရာမှ ပျော့ပျောင်းစွာ ဆရာက စကားဆိုနေတော့ မိရွှန်း မျက်ရည်ပိုကျ ခေါင်းပိုငုံ့ဖြစ်သည်။ ဆရာနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်။ ထို့အတူ ပြန်ဖို့ ထဖို့လည်း အရိပ်အယောင်တောင်မပြ။

ကျွန်မ ဖောင်ဖျက်ခဲ့ပြီဆရာ။ ဘယ်တော့မှ အဲဒီမြို့ကို ပြန်မလိုက်တော့ဘူး။ နောင်ရိုးတိုက်ပွဲက ဘုရင့်နောင်လို သတ္တိတွေ စွမ်းပကားတွေ နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါတွေ မရှိပေမယ့် ကျွန်မ ဖောင်ဖျက်ခဲ့ပါပြီ။ သည်စဉ် ရထားက ဘူတာတစ်ခုသို့ ဆိုက်ကပ်ဖို့ပြင်သည်။

"ထ. . . မိရွှန်း။ လောကထဲ ပျံသန်းဖို့အတွက် ညည်း ငယ်ပါသေးတယ်"

ဆရာက မတ်တပ်ရပ်ရင်း သူမကိုဆွဲထူပေမယ့် မိရွှန်း ရထားထိုင်ခုံခြေထောက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါင်းတွင်တွင်ခါခဲ့သည်။ စကားမဆိုလို့မဖြစ်တော့။ သူမရဲ့အသံက မယုံနိုင်လောက်အောင်ပဲ နာကျင် ကွဲအက်နေခဲ့သည်။

"မိရွှန်း မလိုက်တော့ဘူးဆရာ၊ မိရွှန်းကို ဆရာ အမွေစား

အမွေခံနဲ့ မွေးစားထားတာမဟုတ်ဘူး။ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးစားထားတာ မဟုတ်ဘူး။ တာဝန်မယူနိုင်တဲ့တစ်နေ့ ပစ်ထားလို့လည်း ဘယ်သူမှ တရား မစွဲပါဘူးဆရာ''

"ဟင်! "

မိရွှန်းစကားကြောင့် ဆရာက အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်၊ နောက် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးဆင်းကျလာသည့်မျက်နှာက ယူကြုံးမရ။

"ဩော်. . . ဒီစကားကို မိရွှန်း နာတာကိုး။ စကားအဖြစ် ပြော တာပါ မိရွှန်းရယ်။ ဆရာ့စိတ်ဓာတ်ကို ညည်းသိဖို့ကောင်းပါပြီ''

"ကျွန်မ မနာပါဘူးဆရာ၊ မိရွှန်း အိုက်တင်လုပ်နေတာမဟုတ် ပါဘူး။ ဆရာပြန်ပါတော့. . . ကျွန်မကြောင့် ဆရာ့ကို မြူတစ်မှုန်စာမျှ အပြစ်တင်မခံရစေလိုဘူး။ ကျွန်မက ကြမ္မာဆိုးနဲ့ မွေးလာတဲ့လူသားတစ် ယောက်ပါ။ ဆရာ ကျွန်မကို ထားခဲ့ပါတော့။ အရာရာ လိုက်ပူမနေပါ နဲ့ ဆရာ။ ကမ္ဘာဦးကတည်းက လူသားမျိုးဆက်တွေ မတိမ်ကောခဲ့တာ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးခဲ့ကြလို့ပေါ့။ ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူး''

ပြောပြီး. . . သူမ ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်သည်။ ဆရာ့ကို မော့မကြည့် တော့။ မျက်ရည်တို့လည်း တသွင်သွင်စီးမကျတော့။ သူမ ဖြေဆည်နိုင် ခဲ့ပြီ။

ခရီးကြမ်းသွားမည့်သူဟာ ခြေထောက်တွေ မာရမည်။ နှလုံး သားတွေ မာကျောနေရပါမည်။

ဆရာက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း သူမကို အကြာကြီးငေးစိုက် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ. . .

"ကောင်းပြီ မိရွှန်း၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးကြတာ

ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညည်းကို ငါတစ်ခု ပတ်စားပေးလိုက်မယ်။ ကမ္ဘာလောက သဲမှာ ညည်းနားခိုဖို့ရာ အကောင်းဆုံးလိပ်စာတစ်ခု ပေးလိုက်မယ်။ ဒီ နှစ်ဆယ်တန်းကို ဖြေဖြစ်အောင်ဖြေပါ။ ညည်းအတွက် ကျောင်းထွက် ..က်မှတ် ငါပို့ပေးလိုက်မယ်''

ဆရာ သူမကို လက်လျှော့လိုက်ပြီထင်ပါသည်။ ရထားနံရံကို ..၍ စာတစ်စောင်ရေးသည်။ လိပ်စာတစ်ခု ရေးပေးသည်။

"ညည်းက သိပ်ပြီးရဲရင့်နေတော့ ငါလိုက်မပို့တော့ဘူး မိရွှန်း။ ..ကောင်းပါတယ်. . . ဘဝကို ရဲရဲရင်ဆိုင်၊ ရိုးရိုးသားသားရင်ဆိုင်။ ငါ့ကို ..ိတ်နာချင် နာနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်နာမှုဟာ ညည်းဘဝအတွက် ..နှန်အားအဖြစ်ပဲ ပြောင်းယူနိုင်ပါစေ''

"ရော့. . . ဒါ လိပ်စာနဲ့ မြေပုံ၊ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကနေ ဆင်း သွားရင် ငါရေးထားတဲ့မြေပုံကလမ်းတွေအတိုင်း လျှောက်သွားလို့ရတယ်။ ..နီးနီးလေးပဲ။ ရော့. . . ဒီမှာ ပိုက်ဆံ၊ အိတ်ထဲပါလာသမျှပဲ၊ လောက် ..ါတယ်၊ ငါလက်မှတ်ယူပေးလိုက်မယ်''

ရွှေ့တစ်ဘူတာရပ်တော့ ဆရာက ဆင်းပြီး၊ လက်မှတ်ယူပေး သည်။ ရထားတွဲပေါ်မတက်တော့ဘဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှရပ်၍ မိရွှန်းကို ..သက်မှတ်ပေးသည်။ အားငယ်ချင်သည့်စိတ်တို့ကိုတင်းပြီး သူမ ဆရာ ..ပေးသည့်လက်မှတ်ကို ယူလိုက်သည်။

အရင်ထက်စာရင် အများကြီး အခြေအနေကောင်းသွားတာပဲ ..ဟုတ်လား။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ မြေပေါ်သို့ အသားလွတ်ခုန်ချမည့်သူမ ..ကို ဆရာက လေထီးတစ်ခု တပ်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ ရဲရဲခုန်ချလိုက်ရုံပေါ့။

ရထားပေါ်မှ သူမက ဆရာ့ကို လက်အုပ်ချီ ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်

လိုက်သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ အောက်သို့ဆင်းရပ်နေပြီဖြစ်သည့်ဆရာက သူမကို လက်ပိုက်ပြီး ခပ်တင်းတင်းစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ရဲရဲရင့်ရင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဆရာ့တင်းတင်းအကြည့်များကို ရင်ဆိုင်ရင်း သူမရင်ထဲ ခွန်အားများ ရဲရဲရင့်ရင့် စီးဝင်လာခဲ့သည်။ ဆရာ့ထံမှ ရဲရင့်မှုများက မိရွှန်းရင်ထဲသို့ တိုက်ရိုက်စီးဝင်လာခဲ့သည်။ ရထားထွက်တော့မည်။ သူမ ဆရာ့ကို စကားတစ်ခွန်းမေးလိုက်၏။

"အဲဒါ ဘယ်သူ့အိမ်လဲ ဆရာ"

"အဲဒါ ဆရာ့မမတွေ အိမ်၊ ဆရာ့အိမ်"

▣▣▣

အခန်း (၆)

"ငါ့ကို စိတ်နာချင်နာနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်နာမှုဟာ သည်းဘဝအတွက် ခွန်အားပဲဖြစ်လာပါစေ"တဲ့။

လမ်းပေါ်က ခွေးလေး ခွေးလွှင့်တစ်ကောင်တောင်မှ သူ့ကို ကောက်ယူကျွေးမွေးသည့်သခင်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတတ်သေးတာပဲ ဆရာ။ မိရွှန်းက လူပါ။ စိတ်မနာပါဘူး။

အားငယ်သည့်စိတ်တွေ ဖျောက်ပြီး သူမ ဆရာကွယ်သွားသည်နှင့် မိမိကိုယ်ကို ရဲရင့်စွာ မာန်တင်းလိုက်သည်။

လေဟုန်စီးမယ့်ငှက်တစ်ကောင်ဟာ ကြောက်နေလို့ ဖြစ်မတဲ့သား။

ရဲရဲရင်ဆိုင်. . .

ဘဝအတွက် အာမခံချက်ပေးမည့် လိပ်စာလေးတစ်ခုကို သူမ ရရှိခဲ့ပြီ။

ဆရာ့အရိပ်မှ လွတ်အောင်ရုန်းထွက်ခဲ့သည့်သူမသည် ယခုကျတော့လည်း ဆရာ့ကောင်းကင်အောက်မှာပဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိလို့ နေပါလား။

ဆရာ့မေတ္တာ၊ စေတနာတို့သည် ကောင်းကင်ကြီးလောက် ကြီးမား။ ပြာစင်နေခဲ့သည်ထင်ပါသည်။

"အကြော်စုံတွေ ရမယ်. . . အကြော်စုံတွေ"

ရထားဆိုက်ရာဘူတာတိုင်းမှာ အသံပြာအောင် ဟစ်အော်ရောင်းချနေသည့် 'အကြော်စုံ'သည်တွေကိုမြင်တော့ သူမနှလုံးသားတို့ နာကျင်လှပါသည်။

အကြော်သည်ဘဝနဲ့ပဲ နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ရပါသည့်အမေ။

ရထားက သုံးဆယ်အလွန်မှာ ပျက်နေပြန်သည်။ သူမ၏ဘေးဘက်ဝဲယာမှာ အမျိုးသမီးတွေချည်းပဲမို့ မိရွှန်း ရထားပေါ်မှာ ညအိပ်ရတာ စိုးရိမ်စရာမရှိခဲ့။ ယခုထိတော့ ကမ္ဘာကြီးက လှပနေသေးသည်။

ရထားက မိုးလင်းမှ ဘူတာကြီးကိုဝင်တော့ သူမအတွက် အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။

အလင်းရောင်သည် လူတို့ကို ခွန်အားဖြစ်စေသည်မဟုတ်ပါလား။

ဆရာဆွဲပေးသည့်မြေပုံအတိုင်း သူမ တွန့်ဆုတ်စွာ လျှောက်နေမိသည်။ ကျောင်းဆရာပီပီ ဆရာက မြေပုံလည်း ဆွဲတတ်ပါပေရဲ့။ သူမ လမ်းမမှားခဲ့။

နံနက်နေရောင်ခြည်က လမ်းများကို တံခါးဖွင့်ပေးထားသည်။ မိုးရေဖြင့် ဆေးကြောသန့်စင်ထားသည့် ကတ္တရာအရောင်တို့က ပြုံးပြုံး

ပြောင်ပြောင်။

တစ်ခါမျှ ရန်ကုန်ဆိုတာ မရောက်ဖူးသေးသည်မို့ သူမအတွက်တော့ အရှင်လတ်လတ် နတ်ပြည်ရောက်နေရသည်နှယ်။

တိုက်ကြီးများကိုငေးရင်း၊ ကားရောင်စုံများကိုငေးရင်း၊ လမ်းအမည်တွေကိုလည်း ဖတ်ရသည်။

လိပ်စာလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း ငုံ့ကြည့်ရင်း သူမ လမ်းတွေကို ဖွေရှာမိသည်။ ကားတွေကို ရပ်ကြည့်မိသည်။

ဘယ်လိုကူးရမှာလဲ. . . နံနက်ဦး၏အလင်းထဲမှာ ကားတွေကလည်း ပေါများပါဘိ။ သူမက ကတ္တရာလမ်းထဲ ခြေမချရဲ။ တိုက်သွားမိက်မှဖြင့်။

ကတ္တရာလမ်းထဲဆင်းလိုက်၊ နောက်ပြန်ပြေးလိုက်ဖြင့် သူမ ဗျာများနေဆဲ၊ 'ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သေတော့မှာပဲ'ဆိုပြီး ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်ကူးပေးသွားသဖြင့် မိရွှန်း လမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။

အိုး. . . ရန်ကုန်ဆိုတာ မလွယ်ပါလားနော်။ မြေပုံအတိုင်း လျှောက်ရင်း သွားရင်း မေးရင်းမြန်းရင်း၊ သူမ ဆရာ့အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။

"နှစ်လွှာဆိုတော့ အပေါ်ထပ်၊ ဒုတိယထပ်မှာ"

အောက်ထပ်မှ သဘောကောင်းပုံရသည့် အစ်မကြီး၏လမ်းညွှန်ဖြင့် မိရွှန်း အပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်တွေကလည်း နီအိမ်တွေပဲ။

အထပ်တွေ များလိုက်တာ။ သူမ အခန်းတံခါးကိုခေါက်လိုက်

သည်။ နာရီထိုးသံတစ်ခု အခန်းထဲမှ ထွက်ကျလာ၏။ ၇ နာရီ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

ဟင်! သူမ အိမ်မှားပြီထင်ပါရဲ့။ ထွက်လာသည်က အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးလောက် လူငယ်တစ်ဦး။ သန့်သန့်စွမ်းစွမ်း၊ အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်လူငယ်ကို ဖျတ်ခနဲရှုပ်ကြည့်ရင်း သူမ မျက်လွှာချမိသည်

ဆရာပြောတော့ သူ့အိမ်မှာ သူ့မမနှစ်ဦးပဲရှိသတဲ့။ မှန်ကုပ်ကု ဖြင့် သူမ တံခါးပေါက်မှခွာလိုက်သည်။ နောက်တစ်ခန်းမေးကြည့်ရ မှာပေါ့။

"ဟိတ်! မေးနေတာ မဖြေဘူးလား။ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ အန်တီဖြူဖြူလင်းနဲ့လား။ အန်တီဖြူဖြူဝင်းနဲ့လား။ ငါနဲ့တွေ့ချင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်"

အန်တီဖြူဖြူဝင်း၊ ဖြူဖြူလင်းဆိုလို့ မိရွှန်း နောက်ပြန်လှည့် သည်။ ဒါဆို ဟုတ်တာပေါ့။ သို့ပေမယ့် ဒီယောက်ျားကြီးက ဘာလို့ နေရတာလဲ။ ညည်သည်လား။

"ဒါ. . . ဒေါ်ဖြူဖြူလင်း။ ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်းတို့အိမ် ဟုတ်လား။ ဒ ဆို ကျွန်မရှာနေတာ ဒီအိမ်"

"ဒါ အိမ်မဟုတ်ဘူး. . . ဒါ တိုက်ခန်း၊ ညည်း တောက လာ တာပဲဖြစ်ရမယ်။ လာ. . . အိမ်ထဲဝင်၊ မှတ်ပုံတင်ပြ။ ပုံကြည့်ရတာ တည် ဖို့လာတာပဲဖြစ်ရမယ်။ အန်တီတို့ ဈေးထွက်တယ်။ ငါလည်း ဧည့်သည် ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက အိမ်သားဖြစ်နေတဲ့ဧည့်သည်"

ထိုသူက ဖော်ဖော်ရွေရွေတော့ ရှိပါသည်။ သူမမှာ ထိုင်ရမလ ထရမလို။ အိမ်ရှင်တွေ မရှိဘူးတဲ့။ သူကလည်း ဧည့်သည်တဲ့။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိနေသည့်အခန်းထဲမှာ အကြာကြီးနေ ချင် ဘာဖြစ်တတ်သလဲ။ ဘေးဘေးဘီဘီတိုက်ခန်းများကို သူမ မျှော် ကြည့်မိပြန်သည်။ တိုက်ခန်းတိုင်းသည် လူမရှိသည့်နှယ် စေ့ပိတ်လျက် သား။

မဟာရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အိမ်တိုင်းဟာ တံခါးစေ့ပိတ်ထားတတ် ပါသလား။ စိုးစိုးရွံ့ရွံ့ မော့ကြည့်နေသည့် သူမမျက်ဝန်းကို ဘာသာပြန် င်း ထိုသူက ခပ်လှမ်းလှမ်းဆက်တီတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ခဲ့သည်။

"အဲဒီမှာ ထိုင်၊ ညည်းကိစ္စကို ပြောလို့ရရင်ပြောပြ၊ ညည်းကြည့် တော့ အရမ်းစိုးရွံ့နေပုံရတယ်။ အဲဒါမကောင်းဘူး။ စိတ်ရောဂါဖြစ်နိုင် တဲ့ လက္ခဏာတစ်ရပ်ပဲ"

ဘာဆိုင်လို့ ပြောပြရမှာတဲ့လဲ။ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ စပ်စပ်စုစု။ သို့ပေမယ့် မိရွှန်း ဘာလုပ်ရမှန်းကိုမသိတော့။ လူက စိတ်ရောကိုယ်ပါ မောနွမ်းခဲ့ပြီမို့ လောလောဆယ်တော့ ဆက်တီလေးပေါ်မှာ ထိုင်ချပစ်မိ သည်။ ပြီး. . . လွယ်အိတ်နှင့်စာအုပ်ကလေးကို ဆက်တီစားပွဲလေးပေါ် တင်ရမလို၊ ကြမ်းပြင်ပေါ် ချရမလိုဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထိုသူကတော့ သူမကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်လျက်သား။

"မှတ်ပုံတင်ပေးလေ"

ဟုတ်တာပေါ့။ မြို့မှာ လူတိုင်းကို လက်လွှတ်စပယ် မယုံရဘူး. ဟုတ်လား။ သူမ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားလေး ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

"ရွှန်း. . . အားပါး! နာမည်ကတော့ တောက်ပနေတာပဲ။ လူ ကသာ စုတ်ပြတ်နေတယ်"

သူ့စကားကြောင့် မိရွှန်း ဆတ်ခနဲ ဒေါသထွက်သွားမိ၏။ ပြီး

မှ. . . ဟုတ်တာပြောတာပဲဟု တရားနှင့်ဖြေရ၏။ မှန်တာပြောတာ ပြော ပါစေ။

"ဟင်! ဆရာ့မြို့ကပါလား။ ဒါဖြင့် ဆရာလွှတ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား။ ညည်း. . . ဆရာ့တပည့်လား"

ဗေဒင်ဆရာကြီးတစ်ဦးလို ထိုသူက အတတ်ဟောချပြီး တက် တက်ကြွကြွလည်း ဖြစ်သွားသဖြင့် မိရွှန်း အားတက်သွားရသည်။

"ဆရာကတော့ စံပဲ၊ တပည့်တွေအရေးကိစ္စ သူ့အရေးကိစ္စ ပဲ။ ငါလည်း ဆရာ့တပည့်"

"ဟင်"

ဒါဆိုလည်း ဒီအိမ်မှာ ကပ်နေတာပေါ့။ မိရွှန်း စိတ်ညစ်သွား သည်။

"နေဦး. . . ခွေးသူခိုးချင်း သွားဖြမနေနဲ့ဦး။ ငါက ညည်းလို ဒီအိမ်မှာ နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါက ကျောင်းတက်နေတာ။ အခုကျောင်း ပိတ်ရက်မို့ ဒီမှာလာပြီး ချက်ပြုတ် စားသောက် အနားယူမလို့"

တော်ပါသေးရဲ့။ မိရွှန်းက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်သေးပေ မယ့် မိကျောင်းသားကတော့ အကျိုးအကြောင်းတွေ ပြောပြနေခဲ့သည်။

သူက ပဲခူးမှဖြစ်ကြောင်း၊ ပထွေးနှင့်မတည့်လို့ တေပေလေလွင့် နေရာမှ ဆရာရောက်လာတော့ တည့်မတ်ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့ပြီး ဆယ် တန်းအောင်လာခဲ့ကြောင်း၊ ယခု ကျောင်းတက်နေသည့်အကြောင်း။

မိရွှန်းကတော့ ငေးငိုင်တွေဝေနေဆဲ။ သူ့စကားတွေလည်း စိတ် မဝင်စားပါ။ ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်။

"ညည်းကြည့်ရတာ မသက်မသာရှိလိုက်တာ။ တော်တော့်

ကွဲရောက်လာပုံပဲ။ ငါ့နာမည်လည်းမှတ်ထား။ လင်းသွန်တဲ့။ ငယ်ငယ်က တော့ ကြက်သွန်. . . ကြက်သွန်နဲ့ အစခံရဖူးတယ်။ အခုတော့ ဆရာနဲ့ နာမည်ဆင်လို့ ငါကြိုက်သွားခဲ့ပြီ"

လင်းသွန်တဲ့။ သဘောကောင်းပြနေသည့်ရုပ်ကြီးကို တစ်ချက် ကြည့်ရင်း သူမကတော့ ခေါင်းငုံ့မြဲငုံ့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလည်းမသိတော့။

"ညည်းကို ငါ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူစေချင်ပါတယ်။ ပေမဲ့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိနေတော့ ဒီတိုက်ခန်းကို ဒီလိုထားခဲ့ပြီး ပြန်လို့ လည်းမဖြစ်သေးဘူး။ နေဦး. . . လမ်းဟိုတက်က စတိုးဆိုင်သွားပြီး အန်တီ ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်။ သူတို့ညွှန်ကြားချက်ကို နာခံရဦးမယ်။ ညည်းပါ လိုက်ခဲ့၊ ခေတ်က ယုံရတဲ့ခေတ်မဟုတ်ဘူး။ စပ်ယှပ်ပွင့်လိုလို ဖွေးနေတဲ့ရုပ်တွေကလည်း လိမ်တတ်တာပဲ။ ညည်းလည်း လောက ကြီးမှာ ဘယ်သူ့မယုံနဲ့. . . သိလား"

ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်းမသိ။ တံခါးပိတ်ပြီး သူမကိုပါ အပြင် ခေါ်သွားသည်။ ထွက်စေသည်။

"ညည်းရုပ်ကလည်း စုတ်ပြတ်နေတာပဲ၊ ငါကဖြင့် ခွေးလိုလို ခွင်မိုးလိုလို"

"သေလိုက်ပါလား"

မိန်းမသားပီပီ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ညစ်ညစ်၊ တစ်ချက်ပြန်ပက် လိုက်စောင်းခဲလိုက်တော့ လင်းသွန်က တဟားဟားအော်ရယ်၏။ ပြီး ဝတ်ထားသည့် ရုပ်လက်တိုကို ချွတ်ပေးသည်။ သူက တီရှပ်လက် ပြတ်နှင့်။

"ရော့. . . ဒါထပ်ဝတ်ခဲ့၊ နည်းနည်းတော်သေးတာပေါ့။ အမယ်!

ငါ့အကျီများ နမ်းကြည့်ရသေးတယ်။ ဘာလဲ. . . ချဉ်စော်နံနေမှာစိုး လာ။ မနံဘူး. . . စိတ်ချ မွှေးလွန်းလို့ ညညည်းခေါင်းတောင် မူးထွက်သွာ ဦးမယ်''

ရုပ်ချော အပြောကောင်းသည့် လင်းသွန်ကိုကြည့်ရင်း မိန္ စိတ်ညစ်လာခဲ့သည်။ နားငြီးလိုက်တာ။ သူသိအောင် နားနှစ်ဖက်ထဲ လက် ညှိုးဆို့ပြလိုက်တော့ သူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ရင်း ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြ ရှေ့မှလျှောက်သွားသည်။

''ကျွန်မ ဒီဘက်မှာ ကျန်ခဲ့မယ်၊ ရှင့်ဖာသာ သွား''

လူတွေကားတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်မို့ သူမ လမ်းကိုမဖြ တော့။ လှမ်းမြင်နေရသည့်စတိုးဆိုင်သို့သာ ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်ကြည့် နေရသည်။

ဘုရား. . . ဘုရား. . . ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်မှာပါလိမ့်။ ခဏ ကြာတော့ လင်းသွန် ပြန်လာခဲ့သည်။

''ဒုက္ခပဲဟေ့၊ ငါလည်း ခြေချုပ်ကျတာပဲ။ အန်တီတို့က ဆို တော့ ပိတ်မလာနိုင်ဘူးတဲ့။ ညည်းကို လက်ခံ ထမင်းကျွေး အနား ပါစေတဲ့။ ထုံးစံအတိုင်း ညနေ ငါးနာရီမှ ပြန်လာမယ်။ သူတို့က အထ ဆိုင်ဖွင့်တာ။ ကီးစွတော့ မရှိပါဘူး။ ငါက နေနေကျပဲ၊ ခါတိုင်းလည် နေတာပဲ။ ဒီတစ်ပတ် ပဲခူးမပြန်ဘူး။ မေမေ့ကို အောက်မေ့ပေမယ့် ပ ကို ကြည့်မရဘူး။ ကဲ. . . လာ. . . ပြန်တက်စို့''

သူမ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရ၏။ အခိုက်အတန့်တော့ စိတ်အေ ရပြီပေါ့။ လင်းသွန်နောက်မှ အပေါ်သို့ပြန်တက်ရပြန်၏။

''ကဲ. . . ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေဘာတွေလာရင် အိပ်တဲ့အခန်း

ညည်း ရေအရင်ချိုးလိုက်ပါလား။ ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူးမို့လား။ ကတော့ ထမင်းချက်လိုက်ဦးမယ်။ ဈေးလည်းသွားလိုက်ဦးမယ်။ ငါ သော့ကို အပြင်က ခတ်ပိတ်ခဲ့မှာနော်။ လောလောဆယ် မီးတွေဘာတွေ လောင်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လောင်လည်း ပြတင်းပေါက်ကသာ ခုန် ပေရော့။ မင်းသားတွေဘာတွေ ပေါ်လာချင်တောင် ပေါ်လာဦးမယ်''

တော်တော် ရွှတ်နောက်နောက်နိုင်သည့်လူကြီးဖြစ်၏။ အောက် ဘက်ကလည်း ကြေလိုက်ပါဘိ။ ရေချိုးပြီးမှ အိပ်တွေဘာတွေနှင့်။ အခန်း သော့ခတ်ခဲ့မှာကတော့ သူမကို မယုံကြည်လို့ဖြစ်ရမည်။

မိန္ဒန်း၏ မခံချင်စိတ်တို့ ငယ်ထိပ်သို့ တက်၏။

''သော့ဖွင့်ထားခဲ့လည်း ကျွန်မက ဘယ်မှသွားတတ်တာ မဟုတ် ဘူး ရန်ကုန်တောင် ခုမှရောက်ဖူးတာ။ ဆရာပေးလိုက်တဲ့မြေပုံကြောင့် သာ ဒီရောက်လာတာ။ သွား. . . ရှင်စိတ်မချရင် မှတ်ပုံတင်ပါ ယူသွား လိုက်ဦး''

''အေး. . . ယူရဦးမှာပဲ၊ ညည်းကတ်က ပလတ်စတစ်လည်း လောင်းမထားဘူး။ ဈေးသွားရင်း ငါလောင်းခဲ့မယ်။ ဒါထက် တဆိတ် မေးပါဦး၊ ရန်ကုန်လာတာ ဘာလို့ ဒီလောက်ကောင်းကောင်းကန်း ကန်းတွေ ဝတ်လာခဲ့ရတာလဲ။ ဒီ့ထက်ကောင်းတဲ့ ပွဲနေပွဲထိုင် အဝတ် အစားလေးများ မရှိတော့ဘူးလား''

လင်းသွန်စကားကြောင့် မိန္ဒန်း ရှက်သွားရ၏။ တော်တော့်ကို အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့လူကြီးပဲ။ လူတိုင်းကို သူလို သူဌေးသားမှတ် နေသလားမသိ။

မိန္ဒန်း ဘာမှပြောမနေတော့။ သူညွှန်ပြရာအခန်းသို့သာ ဝင်ခဲ့

၏။ လောလောဆယ် ထိုးအိပ်လိုက်တော့မည်။

လူကြီးရေ. . . အခန်းတံခါးကို အသေပိတ်ပိတ်၊ အရှင်ပိတ်ပိ မသေမရှင်ပိတ်ပိတ်၊ ကျွန်မက အတောင်ကျိုးနေတဲ့ငှက်တစ်ကောင် ဒီပြတင်းဝက ဘယ်ကိုမှ ပျံမပြေးတတ်သေးပါဘူး။

▣

“ဟော့ကောင်မလေး. . . ဟော့ကောင်မလေး . . . ထ. . . တော့”

အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ တဒုန်းဒုန်းထုသံကြောင့် မိရွှန်း နိုးသွားရသည်။ နေ့လယ်ကြောင်တောင်ကြီး ဖြစ်နေပါရော့လား။ ကို ဘဝကိုယ် သတိရလိုက်တော့ မိရွှန်း ပြုံးကြောင်ထိတ်လန့်သွားခဲ့ သူမဘဝက အဘယ်မှာ အိပ်ရက်စရာမရှိမတဲ့လဲ။

တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ လင်းသွန်းကိုတွေ့ရသည်။

“ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတော့မယ်၊ ထမင်းစားရအောင်။ သွား. . . အရင်ချိုးလိုက်၊ ညည်းနယ် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ရသလား။ ရေချိုးပြီးရင် အဝတ်လဲဖို့ရော ရှိရဲ့လား”

ဒါတော့ စော်ကားလွန်းပြီ။ ဒီလူကြီး သူ့အကြောင်းကျတော့

“ငါက အကောင်းမေးတာပါ၊ မရှိရင် ဝယ်ပေးမလို့”

“မလိုပါဘူး. . . ရှင့်အကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

“ငါ့အကြောင်းပေါ့ဟ၊ ညည်းက ဆရာ့သမီးဆိုရင် ငါ့ညီမ ငါလည်း ဆရာ့သားပဲလေ”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောတော့။ လွယ်အိတ်ကိုပိုက်ရင်း ဒီအတိုင်းသာ ရေချိုးခန်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။ ရေချိုးပြီးတော့ ရေချိုးခန်းထဲမှာပဲ အဝတ်လဲလိုက်သည်။ ဒါလည်း အဟောင်းတွေပါပဲ။ သူမဘဝမှာ အသစ်နှင့် မဆုံစည်းရသေး။

မိရွှန်းထွက်လာတော့ လင်းသွန်းက ထမင်းစားခန်းမှ စောင့်နေသည်။ အခန်းက အကျယ်ကြီးမဟုတ်သဖြင့် တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ မြင်နေရပါသည်။

“ပြီးရင် လာဟေ့. . . ထမင်းစားမယ်”

မိရွှန်း ဟန်ဆောင်မနေနိုင်တော့ပါ။ တစ်မနက်လုံး ဘာမှမစားရသေးသဖြင့် အူတကျုတ်ကျုတ်ဖြစ်လာပါပြီ။

“ထည့်စား. . . ငါတော့ စားပြီ”

လင်းသွန်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတော့ရှိသည်။ မိရွှန်းအထဲသို့ ကြက်သားဟင်း နှစ်ဖတ်သုံးဖတ် ခပ်ထည့်ပေးပြီး သူလည်း ခေါင်းမဖော်တမ်းစားသည်။ ပလုတ်ပလောင်းသံဖြင့်လည်း အားပေးလိုက်သေး၏။

“စား. . . မရှက်နဲ့၊ ငါ ညည်းကို မကြည့်အားဘူး။ အဆောင်မှာ ဟင်းမကောင်းဘူးဟ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဒီလိုပဲ လာလာပြီး ချက်ပြုတ်စားရတာပဲ”

ပဲပင်ပေါက်နဲ့ပဲပြားကြော်က ခရမ်းချဉ်သီးကွင်းနှင့် ကြက်အသည်းအမြစ်နှင့်၊ ယောကျ်ားလေးပေမယ့် ဟင်းချက်တတ်သူ။ နောက်. . . ချဉ်ရည်ဟင်း။ တို့စရာ. . . ငါးပိချက်တို့စရာကလည်း စုံလို့ဖြစ်သည်။ ဒညင်းသီး၊ ပဲပုစွန်ပြုတ်၊ နောက်. . . နံနံပင်။

သူ့စကားအတိုင်းပဲ မိရွှန်းကို မော့မကြည့်ပါ။ အားရပါးရသာ

စားနေ၏။ သူမကြည့်တော့ မိရွှန်းက ကြည့်မိသည်။ လေ့လာအကဲခတ်သည့်အနေနှင့်ပေါ့။

နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ရိတ်ထားသည့်မျက်နှာက စိမ်းဖန့်ဖန့်၊ မျက်နှာကျက နိုင်ငံခြားမင်းသားနှယ်။ မျက်ခုံးထင်းထင်း၊ မျက်လုံးတောက်တောက်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ ရုပ်က ခပ်ပေပေတေတေ၊ လောကကို ထီမထင်မည့်ပုံ။ ဒါပေါ့လေ. . . ငွေရှိရင် အရာရာမှာ အားရှိ မာန်တက်နိုင်တာပေါ့။

ဒီလူကြီး သဘောတကယ်ကောင်းတာရော ဟုတ်ရဲ့လား။ သူမ ဆရာ့ကို မြင်ယောင်မိပြန်သည်။ တည်သော ချောသော ဆရာသည် တပည့်အားလုံးအပေါ် သဘောကောင်းပေမယ့် သူမအပေါ် တည့်လွန်းတင်းလွန်းလှပါသည်။

ဆရာ့အကြောင်းတွေးမိတော့ ရင်ထဲက တစစ်စစ်နာကျင်လာခဲ့သည်။ သူမ ထမင်းဆက်စားလို့မရတော့။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ညို့လာခဲ့သည်။

ဆရာ့စေတနာတွေကို သူမ နားလည်မိပါသည်။ သို့ပေမယ့် ကြေကွဲတာက ကြေကွဲတာပါပဲ။

လူတို့ဟာ သနားစရာကောင်းလွန်းလှသူကို သနားရင်း သနားရင်း နောက်ဆုံးကျ အထင်သေးတတ်ကြစမြဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အတတ်နိုင်ဆုံး အမှီအခိုကင်းတာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

သူမ. . . လူတို့၏ သနားကရုဏာကို မခံယူလိုတော့ပါ။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို မသနားကြပါနဲ့။

ကျွန်မကိုခင်လျှင် လျစ်လျူရှုထားလိုက်ပါ။

သူမ. . . ထမင်းကို လက်စသတ်ပြီး စားပွဲမှထလိုက်သည်။ ရိပ်ခနဲလှုပ်ရှားမှုနှင့် ကုလားထိုင်တွန်းရွှေ့သံကြောင့် လင်းသွန် မော့ကြည့်သည်။

"ဟင်! ဘာမှလည်း မစားပါလား။ စားလို့မကောင်းဘူးလား။ ညည်းရော ထမင်းဟင်း ချက်တတ်ရဲ့လား"

ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သူမ ပန်းကန်သွားဆေးလိုက်သည်။ သူစားပြီးလျှင် သိမ်းပေး ဆေးပေးဖို့လည်း ရပ်၍စောင့်နေမိသည်။ ဒါမှ ဝတ္တရားကျေပွန်မည်မဟုတ်လား။

"ရွှန်း. . . ဟာ. . . ညည်းနာမည်ကလည်း အခေါ်ရကျပ်လိုက်တာ။ သူများတွေကျ ညည်းကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"မိရွှန်း"

"အေး. . . မိရွှန်း။ ထားခဲ့။ လာ. . . ဧည့်ခန်းမှာ သွားအနားယူ။ နောက်တော့ ညည်းပဲလုပ်ရမှာပါ။ ခုတော့ ငါပဲလုပ်လိုက်ဦးမယ်"

လုယက်ပြီး မဆေးကြောလိုသည်မို့ သူမ ဧည့်ခန်းသို့ပဲ ထွက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ယောင်ချာချာ။ သူမရဲ့ဘဝက ယောင်ချာချာ။ ဘာမှအတည်တကျမရှိသေး။

ဧည့်ခန်းပြတင်းမှ အောက်ဘက်လမ်းမသို့ သူမ ငေးမျှော်ကြည့်သည်။ လူတွေကားတွေ အများကြီးပါလား။ အဲဒီလူတွေမှာ အိမ်ရှိမှာပဲ။ အနည်းဆုံး မိခင်တစ်ယောက်စီတော့ ရှိလိမ့်မည်။

စာဝတီးလေးတွေလို အုန်းလက်ဖျား၊ ထန်းလက်ဖျားမှာ ဇောက်ထိုး တွဲလွဲလေးနေရင် နေရပါစေ။ အဲဒီအသိုက်လေးထဲ မိခင်ရှိရင် အား

လုံး ပြီးပြည့်စုံမှာပါ။

ထမင်းကြမ်းခဲနှင့် အကြော်ကြော်လေးတွေ စားရလင့်ကစား အမေ့ရင်ခွင်မှာ နှစ်လိုခဲ့ရသည့်ဘဝများကို သူမ တမ်းတမိပါ၏။ ဘယ် တော့မှ ပြန်မရတော့ဘူးလား အမေရယ်။

သူမတစ်ယောက်တည်း ငေးငိုင်လွမ်းဆွတ်နေစဉ်၊ လင်းသွန် ညှော်ခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

"လာ. . . ကျောက်ကျောစားမယ်၊ မနက်ကတည်းက ဝယ်လာ ခဲ့တာ။ ထိုင်စမ်းပါဦး မိရွှန်းရယ်၊ ညည်းအဖြစ်အပျက်လေးဘာလေးလည် ပြောစမ်းပါဦး။ ဆရာ ကယ်တင်လိုက်ရင် မချိမဆန့် ကူကယ်ရာမဲ့ဖြေ ချည်းမို့"

"ရှင်ရော"

"ဟုတ်တယ်. . . ငါက ပိုက်ဆံမရှိတာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ မိခင်ရှိတယ်၊ ပတွေးနဲ့အဆင်မပြေဘူး။ ကိုးတန်းထိ ထိပ်က လာခဲ့သူဟာ မေမေလည်း ယောကျ်ားယူလိုက်ရော၊ တေပေ လေလွင့်ပြီး လွင့်ပစ် တော့မတတ်ဘဲ။ နောက် ဆရာ့ကြောင့်သာ ငါလည်း ဘဝမပျက်ခဲ့တာ"

"ဩော်"

"နောက်. . . မေလွင်ဟိန်း၊ ငါတို့မြို့ကပဲ။ သူ့ကျတော့ ဆယ် တန်းလည်း အောင်ပါရဲ့၊ အမှတ်တွေလည်း ကောင်းပါရဲ့၊ စီးပွားရေး အဆင်မပြေဘူး။ ရှေ့ဆက်မတက်နိုင်ဘူး။ အဲဒါ ဆရာကပဲ ဒီအိမ် လိုတာ ကူညီရတယ်။ အခု မေလွင်ဟိန်းက စီးပွားရေးနောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ကျောင်းစရိတ်ရအောင် အလုပ်လုပ်တယ်"

"ဩော်"

"ညည်းကလည်း 'ဩော်'ပဲ တတ်တော့သလား. . . ညည်း အကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ။ ငါတို့ဟာ ဘဝတူတွေပဲ။ ဘာမှရှက်စရာမလို ဘူး။ အင်း. . . တို့အားလုံးထဲမှာတော့ ညည်းဒုက္ခက ဗိုလ်စွဲလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

သူမ လင်းသွန်ကို ပြူးကြောင်ကြောင်သာ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြောလိုပါ။ လူတွေရဲ့ကရုဏာတရားကို ရရှိဖို့အတွက် သူမ ကိုယ့်အစုတ် နုပ်ကို ဖြည်မပြနိုင်ပါ။

ဘာလုပ်မလဲ။ သနားရာမှ အထင်သေးခြင်းသို့ ကူးပြောင်းတာ ည်း မခံနိုင်ပါ။ နောက်ဆုံး. . . သူ လက်လျှော့သွားခဲ့သည်။

"လိုတာတော့ ပြောပါ မိရွှန်း၊ ညည်း ကျောင်းဆက်တက်ရ လား။ အပျိုကြီးညီအစ်မနဲ့လည်း တည့်အောင်ပေါင်း။ နောက်အပတ် လည်း ငါလာမှာပါ။ ရော့. . . ငါ့ရုပ်အင်္ကျီယူထား။ အိမ်နေရင်း ဝတ် ပေါ့"

အနက်တီဖြူဖြူလင်းနှင့် ဖြူဖြူဝင်း ပြန်လာတော့ ညနေငါးနာရီ။ လင်းသွန်က အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

သူမ ထိုညီအစ်မနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

▣

ဆရာက စာရေးပြီး အိတ်ပိတ်ပေးလိုက်သည်မို့ စာထဲမှာ ဘယ် လိုရေးလိုက်မှန်း မိရွှန်းမသိပါ။ ဆရာ့စာကို ခေါင်းချင်းဆိုင် ဖတ်နေသည့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကိုသာ သူမ ခိုးကြည့်နေရပါ၏။ အားကိုးတကြီး။

ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်။

"လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဟော့၊ မောင်လေးကတော့"

"တို့မှာ ကလေးတစ်ယောက် ထပ်ရတာပေါ့"

"ကဲ...ကဲ...ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ကလေး။ ဘယ်သူ...မိစ္ဆန်း...ဟုတ်လား၊ ချစ်စရာလေးပဲ...ရုပ်ကလေးက"

"တို့ညီအစ်မကတော့ မောင်လေးရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက်တွေပဲ။ ရော့...ရော့...ညည်းဆရာရေးလိုက်တာ ဖတ်ဦး"

"အို...မမ၊ မပြန်နဲ့လေ၊ ကလေးကို"

အန်တီဖြူဖြူလင်းနှင့် ဖြူဖြူဝင်းညီအစ်မ၏ အချီအချစကားများ ကြောင့် သူမ ပိုမိုညှိုးငယ်သွားခဲ့သည်။ ဆရာ ဘယ်လိုများရေးလိုက် သလဲ သိချင်ခဲ့မိသည်။ တောင်းတော့ မတောင်းရဲပါ။

အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ဖြစ်ပေမယ့် မြို့သူတွေပီပီ နုဖတ် သွက်လက် စိုပြည်လှသည့် ဆရာ့အစ်မနှစ်ယောက်သည် ဆရာ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက်တော့ ကြီးပေလိမ့်မည်။

ဆရာ့လိုပဲ အသားညိုသည်။ အရပ်က သိပ်မရှည်။ ကိုယ်လုံး ပြည့်ပြည့်နှင့် ကုလားဆင်ချောလေးတွေဖြစ်သည်။ အငယ်အန်တီက သဘောကောင်း ပိုစာနာတတ်ပုံရသည်။ အဲ...ပို၍လည်း ဝပေသည်။

"ကဲကဲ...ဘာမှအားမငယ်နဲ့တော့ ကလေး။ အန်တီတို့ ရောက်ရင် နို့ဗွန်ရောက်တယ်လို့သာ သဘောထား။ ငြိမ်းချမ်းစေရမယ် လူတွေကတော့ ကြွယ်ဝိုးကြွယ်ဝကြီးမဟုတ်ဘူး။ တိုက်ခန်းလေးတစ် ပိုင်တယ်၊ အထည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ပိုင်တယ်၊ အကြွေးသုံးသိန်းလော ပိုင်တယ်"

"ဟာ...မမကလည်း ကလေး အားငယ်အောင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ အကြွေးဆိုတာက အထည်ဆိုင်ကြီးတွေက ယူ ရောင်းနေရတော့ ဒီလိုပဲ ပေးလိုက်ယူလိုက် လုံးလည်လိုက်နေရတာ ပါ။ ကဲကဲ...ကလေး လောလောဆယ်တော့ ဧည့်သည်လာရင်သိပ် တဲ့ အခန်းမှာ ထားရမှာပဲ။ တို့တိုက်ခန်းမှာ အိပ်ခန်းသုံးခန်းပဲ ဖွဲ့လို့ရတယ်၊ တို့က တစ်ခန်း။ ညည်းဆရာဖို့ တစ်ခန်း။ ဧည့်သည်လာရင် တစ်ခန်း"

"ခါတိုင်းက လင်းသွန် ညပါ အိပ်တာကွယ့်၊ ဒီတစ်ပတ်တော့ ညည်းရှိနေတာနဲ့ လစ်ပြေးတာဖြစ်ရမယ်။ သူငယ်လေးက သနားစရာပါ။ ဆုံရှိပေမယ့်...မအေက...အေးလေ၊ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူ အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သားသမီးတွေက နားလည်မှုရှိရင်တော့ ည်း ကောင်းတာပေါ့လေ"

အစ်မက သူမနှင့်စကားပြောနေရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ညီမက မီးဖို ဝင်သွားပြီး ဟင်းချက်သည်။ ထမင်းကတော့ လင်းသွန် ချက်ပေးခဲ့ ည့်ထင်သည်။

သူမကို နေရာချထားပေးဖို့စီစဉ်ရင်း အန်တီဖြူဖြူလင်းက သူမ ကြွယ်ဝမှုကို တွေ့ရှိသွားခဲ့သည်။ အံ့ဩဟန်တော့မပြ၊ ဆရာကလည်း သအချာ ရေးလိုက်ပေလိမ့်မည်။ ရှက်ရွံ့အားငယ်မှုများဖြင့် မိစ္ဆန်း နိန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

"ငါတို့မှာ သေတ္တာတစ်လုံးရှိသေးတယ်၊ လာ...အဲဒါ ညည်း ထဲကိုယူ။ ညည်းပစ္စည်းလေးတွေ သေသေချာချာထည့်၊ အား နဲ့အေ။ ညည်းမှာ ဥစ္စာပစ္စည်းမရှိပေမယ့် အကောင်းဆုံး ဥစ္စာခ ိုင်ဆိုင်ပြီးသားပါ။ ညည်းက လှတယ်လေ၊ စုတ်ပြတ်သတ်နေလို့

သာ ညည်းအလှက မပေါ်သေးတာ။ အေး. . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်အလှကိုယ် တန်ဖိုးထားတတ်ရတယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တန်ဖိုးထားတတ်ရမယ်''

သင်ခန်းစာအမှတ်(၁)ကတော့ စပေပြီ။ နာခံရမည်ပါ။ ဒါ သူမကောင်းဖို့အတွက်ပဲ။ အမေကလည်း ဤသို့သင်ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။

မိရွှန်း သံသေတ္တာကလေးကို သွားယူရသည်။ ပြီး. . . ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလေးတွေ ထည့်၏။ ခါးမှာဝတ်ထားသည့်အဝတ်အပြင် အဝတ်အစားက နှစ်စုံတိတိကြီးများတောင် ရှိပါ၏။

'ခါးမှာ ဇလား၊ ဖာမှာ အလျှင်း'ဆိုတာထက်တော့ သာတာပေါ့လေ။ ဒီလိုပေါ့။ ဘဝဆိုတာ။ ဘယ်သူကတော့ ပြီးပြည့်စုံခြင်းမှ စမည်တဲ့လဲ။ သုညကပဲ စကြရမှာပေါ့။

ဆယ်တန်းစာအုပ်လေးတွေကို သံယောဇဉ်ကြီးစွာ ကုတင်ဘေးမှ စားပွဲထက်သို့ ယုယစွာတင်မိသည်။ ငါ ကျောင်းမှ ဆက်တက်ခွင့်ရပါဦးမလား စာအုပ်လေးတို့ရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြေဖြစ်အောင်တော့ ဝင်ဖြေရပါမည်။

သူမတစ်ကိုယ်တည်း စာအုပ်လေးတွေကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်နေမိဆဲ၊ အန်တီလင်း(အန်တီအကြီး) ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ အဝတ်တွေ။

''ရော့. . . အင်္ကျီတွေကတော့ တော်မှာမဟုတ်ဘူး။ လုံချည်နှစ်ထည်ယူထား။ အင်္ကျီတွေလည်း အိမ်နေရင်းတော့ ဝတ်ရတာပေါ့ ညည်းဖို့ စီစဉ်ပေးပါဦးမယ်။ နက်ဖြန်ကျ အင်္ကျီလေးဘာလေး ချုပ်ပေးပါဦးမယ်''

သူမ ကပျာကယာ ငြင်းဆိုရသည်။ သဒ္ဒါတဲ့ဆွမ်း။ တန်ရုံ ရပ်ပေမည်။

''နေ. . . နေပါစေ အန်တီရယ်၊ မိရွှန်းကို အင်္ကျီတွေ ထပ်ချုပ်ပေးပါနဲ့။ အန်တီတို့မှာ အကြွေးတွေကလည်း အများကြီး။ မိရွှန်း အလုပ်...မှာပါ။ မိရွှန်း စက်ကောင်းကောင်းချုပ်တတ်ပါတယ်။ ဟိုမှာတုန်းက ...နားက စက်မှာ ဝင်ကူရင်း မိရွှန်း သေသေချာချာချုပ်တတ်ခဲ့ပါတယ်။ ...မပေးပါနဲ့တော့နော်။ ရှိတာပဲ ဝတ်ပါ့မယ်''

''အေး. . . ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ စက်ချုပ်တတ်တာကတော့ ...ကောင်းသားပဲ။ တို့အိမ်မှာလည်း စက်ရှိပြီးသားပဲ၊ ယောကျ်ားရှပ်အင်္ကျီ...တွေ ချုပ်တတ်သလား။ ကလေးဂါဝန်လှလှလေးတွေ ချုပ်တတ်သလား။ ...ကျော်လည်း နေရပါဦးမယ်အေ''

''မလျော့ရပါဘူး အန်တီ၊ ကျွန်မက အချုပ်အလုပ်ဝါသနာပါ...တယ်။ တီထွင်ချင်စိတ်လည်းရှိတယ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အမေ့...ပိုက်ဆံပေးချင်လို့ အိမ်နားက စက်ဆိုင်မှာ ကြယ်သီးတပ်ရင်း လက်...လိုက်ရင်း စက်ဝင်နင်းရင်းနဲ့ အားလုံးချုပ်တတ်ပါတယ်။ ပုံစံမြင်ရရင် ...ပုံစံအတိုင်း တစ်ထပ်တည်းဖြစ်အောင် ချုပ်ပေးတတ်ပါတယ်''

''အိုကေ. . . ကောင်းတာပေါ့၊ ငါတို့စမ်းကြည့်ရသေးတာပေါ့။ ...ဆက် နေပါဦး၊ မိရွှန်းက ကျောင်းတက်ရဦးမှာဟ။ ညည်းရောက်တာ...ယ်ကြီးဆိုတော့ ကျောင်းဝင်ရဖို့ ခက်ကျပ်ကျပ်ပဲ''

ကျောင်းစကားကြားတော့ မိရွှန်း မျက်ရည်ဝဲသည်။ အမေဖြစ်...ချင်သလို ပညာတတ်၊ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲကြီးတော့ ဖြစ်တော့မည်မထင်။ ... မိုက်ခဲ့မိသလား၊ ဆရာ့လက်အောက်မှာ မနေဘဲ ထွက်လာခဲ့မိတာ

မိရွှန်း မှားသလား။

လူဆိုတာ ရောက်ရာနေရာ၊ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ဆက်လ
လျှောက်လှမ်းရမည်ပါ။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြ
စားရမည်ပါ။ ဆယ်တင်ရမည်ပါ။ ဒါပဲလေ။

▣▣▣

အခန်း (၃)

"ဟော! အန်တီဝင်း။ အန်တီလင်းရော ဘယ်ကျန်ခဲ့လဲ"

အခန်းပေါက်ဝဘက်သို့လှည့်ရင်း အင်္ကျီစများကို ကိုက်ညှပ်နေ
မှ မိရွှန်း အန်တီလေးကို ပြေးကြိုမိသည်။

"ညည်းအန်တီ အောက်ထပ်မှာ စကားပြော. . . ကျန်ခဲ့တယ်။
အောက်ထပ်မှာ မနက်ဖြန် ကလေးမွေးနေ့အေ့။ ဟိုခပ်ချောချောလင်
သားလေးလေ၊ ဘာတဲ့. . . မိန်းမက မင်းသမီးပေါက်စပါ၊ နာမည်က
ဆန်းဆန်းနဲ့"

အန်တီ့ကိုထောက်ပေးဖို့ စကားလုံးစဉ်းစားမရ။ သူမက တစ်
လုံး ကြာလို့လည်း အောက်သို့ တစ်ခေါက်ဆင်းဖြစ်သည်မဟုတ်။
ကုပ်ကုပ်နှင့် အင်္ကျီချုပ်၊ အညောင်းပြေဖို့ မနက်စောစော လမ်းလျှောက်၊
ောင်းသေးလျှင် အခန်းထဲမှာပဲ ပြတင်းပေါက်အနား လေရှူ လေ့ကျင့်
လုပ်လိုက်ရှာသာ။

"အေး. . . အဲဒါအသိဖွဲ့ရင်း ဝင်ကျန်ခဲ့တယ်၊ ချုပ်. . . ချု
ညည်း ဒီနေ့ ဘယ်နှထည် ပြီးသလဲ။ အမယ်! လက်ရာက ဘယ်ညံ့မ
ဒီအင်္ကျီ နိုင်ငံခြားက လာတာမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူငြင်းမလဲ။ မိတ်အ
မိရွှန်းလို့ ဘယ်သူထောက်ဦးမလဲ"

အန်တီဝင်းစကားကြောင့် မိရွှန်း ရယ်မောရသည်။ ဟုတ်
ပေါ့။ မိရွှန်းပဲ. . . ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်မလေးမှမဟုတ်တာ။

"ငါးထည်ပြီးတယ် အန်တီလေးရဲ့၊ စားစားသွားသွား နား
နေနေလေ"

"ဟဲ့. . . ပြီးလှချည်လား။ ငါတို့ပါ ညည်းဆီမှာသင်ပြီး စ
ချုပ်စားဖို့ ကောင်းနေပြီ။ တစ်ထည် ၅၀၀ ထား၊ တစ်နေ့ကို ၂၀
ကျော်၊ တစ်လဆို ခြောက်သောင်း။ တစ်နှစ်ဆို ခြောက်သိန်း"

"ဆယ်နှစ်ဆို သိန်း ၆၀ ပေါ့ အန်တီလေးရဲ့၊ မအိုကြေး မ
ကြေး မသေကြေး. . . ခေါင်းကိုက် လည်နာတွေ မပါ။ အနိစ္စတွေ သ
တွေ မပါ၊ ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မယ့်ဘဝလဲ"

ပြောရင်းမှ အမေ့ကိုသတိရ၊ မိရွှန်း ငေးမှိုင်သွားရပေမယ့်
ခနဲ စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းလိုက်ရသည်။ အန်တီလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်
စိုးသည်။

"ညည်းလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေစကား ကြေ
တယ်ပြောတာပဲနော်။ တော်တော့်ကို ဒုက္ခသုက္ခနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်ထ
ရဲ့"

ဆရာက အပြည့်အစုံ ထည့်မပေးလိုက်ဘူးတဲ့လား။ သူမ ည
ပြီးသားအင်္ကျီများကိုသာ ကော်လိုက်နေမိသည်။

"သြော်. . . ဒီမှာ ညည်းဖို့အင်္ကျီစ၊ ဝမ်းဆက်လှလှလေး ချုပ်၊
ညအပြီးချုပ်လိုက်၊ မနက်ဖြန် ငါတို့လည်း ဈေးပိတ်တယ်။ လင်းသွန်
ည်း လာမယ်။ ဒီကောင့်ကို ဘုရားလိုက်ပို့နိုင်းရမယ်။ ညည်းချုပ်လက်စ
တွေ ထားလိုက်ဦး။ ကိုယ့်ဖို့ကိုယ် အရင်ချုပ်။ လူမှာ အဝတ်၊ တောင်း
အကွပ်အေ့။ အခု အသားတွေလည်း ပိုဖြူလာပြီ။ အဝတ်လှလှလေး
ဝတ်လိုက်ရင် တောသူလို့ ဘယ်သူပြောဦးမလဲ"

"ကျွန်မက တောသူဖြစ်ရတာကို ရှက်စရာလို့ မထင်ပါဘူး အန်
လေးရယ်၊ တောသူက တောသူပါပဲ။ ဒေါင်းယောင်ဆောင်သောကျီး
ချင်ပါဘူး"

အန်တီလေးကတော့ မိရွှန်းစကားကို ခွန်းတုံ့မပြန်တော့။ ဟင်း
ဖို့သာ မီးဖိုဆီ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ကိုယ့်အင်္ကျီပေမယ့် သူတို့ပြောသည့်
အတိုင်း ချုပ်ရသည်။

"ဟော့! အင်္ကျီဘယ်နှထည် ပြီးလဲဟေ့။ အန်တီရွှန်းရေ. . . သား
ကိုချီပါလို့ပြောလိုက်။ သားလေး. . . ပြောလိုက်"

တံခါးမှဝင်လာသည့် အန်တီလင်းအသံကြောင့် မိရွှန်း မော့
ည့်သည်။ ကလေးက ချစ်စရာတော့ကောင်းသား။ အန်တီလေး ပြော
ည့် မင်းသမီး၏သားလေးဖြစ်ရမည်။ ကလေးတော့ မိရွှန်းလည်း ချစ်
ည်။ သို့တိုင် ယူမချီဖြစ်တော့။

"ချောလိုက်တဲ့ ကလေး၊ ကြီးရင် အပျိုတွေပိုင်းဦးမှာပဲ"

"အပျိုလေးတွေ ပိုင်းရင် တော်ပါရဲ့အေ၊ အပျိုကြီးတွေ ပိုင်းမှ
ား ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်"

"အန်တီလင်းက ကလေးထိန်းတော့ ကျွမ်းကျင်သားပဲနော်"

မိရွှန်းလည်း ပြောမိပြောရာတွေ လျှောက်ပြောနေမိလေသည် [illegible] ရောက်တာ နှစ်ပတ်ကျော်ပဲရှိသေးသည်မို့ မည်သူ့ကိုမျှ ရဲရဲတင်းတင်း စကားမပြောရဲသေးပါ။

"ကျွမ်းရတာပေါ့၊ မောင်တွေညီမတွေ စုံမလားလို့ လေ့ကျ[illegible] ထားတာ. . . အလကားပဲ"

မျက်စပစ်ရင်း မီးဖိုထဲကကြားအောင် အန်တီလင်းက ပြော[illegible] တော့ မိရွှန်းမှာ ပါးစပ်ပိတ်ရင်း ရယ်နေရ၏။ ညီမကလည်း ကြက်ခေါင်း[illegible] ဆိတ်မခံ။

"အောင်မယ်! မမဖာသာ ကြိုးစားပါလား။ ကလေးချီရအောင်"

"ကျုပ်က အသက်လေးဆယ်ပြည့်တော့မယ်အေ့၊ မချိမဆ[illegible] ဟိုင်းသွားပြီ"

"မဟိုင်းဘူး. . . မမပုံစံက ၁၆ နှစ်ထင်ရအောင် ဆတ်စ[illegible] ခါနေတာ။ ဈေးထဲက ဦးထူးဇော်ကြီးကို ယူလိုက်ပါလား။ ရေကန်အသ[illegible] ကြာအသင့်ဟာကို"

မိရွှန်းလည်း ဈေးထဲလိုက်ဖူးသည်မို့ တခစ်ခစ်ရယ်မိတော့သည်[illegible] အန်တီတို့ဆိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင်က အထည်သည် မုဆိုးဖိုကြီးလေ။ [illegible] ပြောင်ပေမယ့် ရှိုးက ခပ်များများ။

အန်တီလင်း မခံမရပ်နိုင်ပုံကိုကြည့်ရင်း အန်တီလေးလည်း [illegible] သာထိုင်သာရှိသွားပြီး မီးဖိုဆီပြန်ဝင်သည်။ မိရွှန်းလည်း အကျီဆက်[illegible] သည်။

"လာ. . . သား။ သွားမယ်။ အလကား အပျို့တွေ"

တစ်နှစ်သားလေးနှင့်အတူ အခန်းထဲမှထွက်မည်ပြင်ဆဲ၊ က[illegible]

[illegible]ပေ တက်လာခဲ့သည်။ မိရွှန်းလှမ်းကြည့်စဉ် ထိုသူကလည်း ခပ်စူးစူး [illegible]ကြည့်၏။ ကြက်သီးထစရာ။ ထိုလူ့အကြည့်က လွန်လွန်းသည်။ [illegible]တိုင်းကို ဒီလိုပဲ စိုက်ကြည့်နေသည်ထင်ပါရဲ့။ မို့အားတစ်ထောင်အပြုံး [illegible] ရုပ်ကလည်း မင်းသမီးယောကျ်ားပီပီ ခပ်ချောချော။ ဗလခပ်ဖြောင့် [illegible]ဖြောင့်။

"မ. . . သားရဲ့အဘိုးအဘွားတွေ လာလို့ လိုက်ခေါ်တာ။ 'မ'ပါ [illegible]က်ခဲ့ဦးလေ၊ မိတ်ဆက်ပေးရတာပေါ့။ ယမင်းမေမေက အဆိုတော် [illegible]. . . . . . လေ၊ သိတယ်ဟုတ်"

"သြော်. . . မမအရမ်းကြိုက်တာပေါ့၊ ကဲ! သွား. . . သွား။ [illegible]ကို မမ ချီလာခဲ့မယ်။ မင်းက မချီတတ်မပြုတတ်နဲ့ကွယ်"

အန်တီလင်း ထွက်ခွာသွားရာအရပ်ကို ကြည့်နေဆဲ၊ ထိုသူက [illegible]ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကြည့်နေတယ်များ မှတ်ရော့မသိ။

ငါးခြောက်ဖြစ်တာတောင် အမြီးလှုပ်ချင်သည့် ယောကျ်ားများ [illegible] မိရွှန်း မုန်းပါသည်။ တဒိုင်းဒိုင်းမြည်အောင် စက်ကိုနင်းပစ်လိုက် [illegible]ည်။ အလကားလူ။

"သြော်. . . မနက်ကျ ဒီကညီမပါ လိုက်ခဲ့ပါနော်၊ မွေးနေ့ပွဲ [illegible]ငှင်း ကျေးဇူးပြုပြီး စက်နင်းတာလေးလည်း ရပ်ပေးထားပါခင်ဗျ"

ပြန်လှည့်ဝင်၊ သူမအနားသို့ လျှောက်လာရင်း ခေါင်းငုံ့ပြောလာ [illegible] သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ရှင်မင်းသားနယ်။ အမြင်ကတ်စရာကောင်းလှပါဘိ။

"မအားဘူး. . . မနက်ကျ ကျွန်မတို့ ဘုရားဖူးသွားမလို့"

ပခုံးတွန့်ရင်း ထိုသူထွက်သွားမှ မိရွှန်း စက်ကောင်းကောင်းချုပ် [illegible]တော့သည်။

"မမလင်းကို ခက်ပါတယ်၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့ သွားအဝေ ဝင်ပြန်ပြီ"

အန်တီလေး မီးဖိုထဲကထွက်လာပြီး သူ့အစ်မဆီ မျှော်ကြ စိုးရိမ်စကားဆိုစဉ် မိရွှန်း ဖြောင်းဖျရပါ၏။

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အန်တီလေးရယ်. . . အန်တီလင်းက ကလေး မဟုတ်တော့တာ။ သူစိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေ"

"ကဲကဲ. . . မိရွှန်းလည်း ရေချိုးတော့၊ တို့တွေ ထမင်းစား ရအောင်။ ဒီညငါးဖယ်ငါးဆုပ်ဆီပြန်နဲ့ မန်ကျည်းရွက်သုတ်"

"ဟား. . . မိုက်တယ်ဟေ့၊ အန်တီလေးလိုပဲ မိရွှန်းလည်း ပေါ နှစ်ရာထိအောင် လိုက်ခဲ့မှာ"

သူမတို့နှစ်ယောက် ရယ်မောမိကြသည်။ အန်တီလင်းက အ အပကို ထိန်းချုပ်သော်လည်း အစားသမား အန်တီလေးက တစ် တခြား အသားတွေ တိုးတိုးနေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလားလေ။

▣▣▣

အခန်း (၈)

အဝေးမှပဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်ညိုဖူး၊ ပုံတော်ထဲမှာပဲ ဖူးမျှော်ဖူး သည့် ရွှေတိဂုံဆံတော်ရှင်ကို ဖူးမျှော်ရတော့မည်မို့ အစောကြီးကတည်း က မိရွှန်း တက်ကြွနေမိသည်။ အန်တီနှစ်ယောက်ကတော့ အိပ်တုန်း။ ညက နှစ်ယောက်စလုံး အောက်ထပ် မင်းသမီးပေါက်စအိမ်မှာ အခွေ သွားကြည့်နေကြတာကိုး။

အသံဗလံမကြားအောင် မိရွှန်း တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြင်ဆင်နေ မိသည်။ ရေချိုး သနပ်ခါးလိမ်း အဝတ်အစားလဲ။

မှန်တင်ခုံလေးမှာ ငုတ်တုပ်ထိုင်ရင်း လင်းသွန်ကို စောင့်နေမိ သည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး. . . ဘုရားသွားရမည့်အချိန်ကို စောင့်နေမိတာ ခါ ခုကွပါပဲ၊ အန်တီတို့က ယခုထိမနိုးသေး။ သွားမှသွားဖြစ်ပါဦးမလား။ ကြိုတောင့်ကြို့ခဲ အခွင့်အရေးလေး လက်လွှတ်သွားမှာ မိရွှန်း စိုးရိမ်နေ မိသည်။

မှန်လေးဆီ အကြည့်စိုက်မိပြန်၏။

ဘဝအသစ်မှာ အနည်းငယ် နေသားကျ၊ အစာဝလင်အောင် စားရသည့် သူမ၏ရုပ်ကလေးက နှစ်ပတ်အတွင်း စိုလင်း တောက်ပလို့ ပါလား။

အသားအရေတို့ စိုစိုဝင်းဝင်း၊ မျက်လုံးရွဲရွဲ၊ မျက်အိမ်မှိုမှို၊ မျက် တောင်ကော့ကော့ထင်းထင်းများက တင်ပါးကျော်အောင် ရှည်လျားသည့် ဆံနွယ်များနှင့် ပဏာရလှသည်။

မိရွှန်း. . . ဆံနွယ်များကို ကလစ်တစ်ခုဖြင့် ဖမ်းနှိပ်ထားရုံမှ် တစ် ကျောလုံးမှာ နက်မှောင် ဝေဖြာနေရတော့၏။

"ဒေါက်! ဒေါက်! "

ဟော. . . တံခါးခေါက်သံ။

"ကလင်. . . ကလင်. . ."

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အောက်မှခေါင်းလောင်းကြိုးလေး လှုပ် ဆွဲလိုက်သံပါ ကြားရသဖြင့် မိရွှန်းမှာ အောက်ကြည့်ရမလို တံခါးဖွင့်ရ မလို ဖြစ်သွားရသည်။

အဘယ်သူကများ နှစ်ကိုယ်ခွဲပြီး နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေရပါ လိမ့်။ နောက်တော့ တံခါးဆီအရင် ပြေးသွားမိသည်။

"ဟင်! "

ချစ်စရာအမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်က တံခါးဝမှ မိရွှန်းကို ပြုံးပြခဲ့သည်။ အရပ် ၅ ပေ ၂ လက်မလောက်ရှိမည့် ထိုမိန်းကလေး သည် မိရွှန်းထက် ခေါင်းတစ်လုံးလောက်နိမ့်ပြီး၊ မိရွှန်းထက်လည်း လေး ငါးနှစ်လောက် ကြီးပေမည်။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် မျက်နှာလေးက ဂျပန်

သူလှလေးနှယ်။

မေလွင်ဟိန်းဆိုတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

"ဝင်ပါ မမ၊ မမပါ ဘုရားလိုက်မလို့လား"

"ကိုလင်းက ညီမကို ဘုရားစုံပို့မလို့တဲ့၊ မမက ရွှေတိဂုံပဲ ဖူး ပြီး ပြန်မယ်လေ။ မအားဘူး ကလေးရဲ့။ ကိုလင်းပြောထားလို့ ညီမကို မြင်ဖူးအောင် လိုက်ကြည့်တာ"

သူမတို့ပြောနေကြစဉ်ပဲ လင်းသွန်က တံခါးပေါက်ဝသို့ ရောက် လာခဲ့၏။

"ဟင်. . ."

သူ့အာမေဋိတ်သံက ဘယ်လိုလဲ။ မိရွှန်းကိုလည်း ယခုမှ မြင် ဖူးသည့်အလား ပြုံးပြကြည့်လိုက်သေး၏။

"ဒါနဲ့ ကိုလင်းပြောတော့ စုတ်ချွန်းချွန်း၊ ငေါင်းစင်းစင်းလေးဆို။ ညီမလေးက လှသားပဲ"

"အဲ. . . ကတုံးကတိုက်တော့ လုပ်ပြီ၊ နင်ဟာလေ ငယ်ငယ် က ကြက်တိုက်ဖူးတာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကြက်ဝိုင်းကြည့်ဖို့ ဝါသနာ ပါတာရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဘယ့်နှယ်. . . ငါပြောတာက ကြွက်စုတ် လေးနဲ့ တူတယ်လို့ပြောတာပါ"

သူ့စကားကြောင့် မေလွင်ဟိန်းက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ မိရွှန်း ကတော့ အလိုလိုနှုတ်ခမ်းစူမိသွား၏။ လူကိုများ။

"တကယ်. . . တကယ်. . . နှစ်ပတ်အတွင်း ဒီလောက်လှသွား ပြည့်သွားတဲ့ရုပ်မျိုး ငါ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်လက် နေတက်ရင် အနုတ်တီဝင်းဒီဇိုင်းနဲ့၊ အနုတ်တီဝင်း ပန်းတိုင်ပဲ ညည်းရောက်မှာ"

"ဘယ်သူလဲဟေ့. . . ငါ့အကြောင်းတွေ ပြောနေတာ၊ ဘယ်သူ ငါ့လောက်အေးချမ်းသလဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ စားလိုက်အိပ်လိုက် ဆိုင်ထွက် လိုက်၊ ဒါကိုများ အပျိုကြီးဖြစ်ရမှာ ဘယ်သူက ကြောက်နေရဦးမှာလဲ၊ လင်ပူသားပူမရှိ။ တော်တို့လို ကလေးဆိုးတွေရဲ့အန္တရာယ်မရှိ။ ကဲလေ"

ယခုမှ အိပ်ရာထလာသည့် အန်တီဝင်းကိုကြည့်ရင်း လင်းသွန် ဖက်ပုသွားရသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ အန်တီဝင်း၏အိပ်ရာထအလှက ကြောက် စရာကောင်းအောင် ဝနေလို့ပါလား။

လင်းသွန်က ဆလံရိုက်ရင်း ရှုံ့မဲ့ပြနေသည်။

"လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ အားလုံးထဲမှာ အန်တီဝင်းကို ပိုပြီးလေး စားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရားသွားကြမယ်ဆိုဗျ။ ဒီနေ့ထဲ သွားဖြစ်ကြဦးမှာ လား။ ကျွန်တော်က အန်တီဝင်းတို့လို အားနေတာမဟုတ်ဘူးဗျနော်၊ ဒီနေ့တောင်မှ ကောင်မလေးနဲ့ချိန်းထားတာ ဖျက်လိုက်ရတယ်။ ကိစ္စမရှိ ပါဘူး။ ဒီမှာက အသေး နှစ်ယောက်၊ အကြီး နှစ်ယောက်၊ လေးယောက် ကြီးများတောင် တွဲရမှာဆိုတော့ တန်ပါတယ်။ မချောလေးယောက် ကိုယ် တစ်ယောက်ပေါ့။ အန်တီဝင်းနဲ့တွဲရမှာတော့ စိတ်ပိန်ပါဝဲတယ်ဗျာ။ ခင် သန္တာ သက်ချိုပြုံးကြီးက မျက်နှာလေး ကယ်ပေလို့သာ"

"ဟဲ့!. . . နင်သေလိုက်ပါလား. . . အကောင်လေးရဲ့။ နင် သေ. . . နင်သေ"

စားပွဲပေါ်မှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်နှင့် လင်းသွန်ကို တဗုန်းဗုန်းရိုက် နေတော့ မေလွင်ဟိန်းက ဩဘာပေးသည်။ မိရွှန်းကတော့ စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီး ကျေနပ်နေ၏။ ကောင်းတယ်. . . ဒါမှ။

"အန်တီလင်းရော မနိုးသေးဘူးလား၊ ဇကန္တ အိပ်မက်ထဲမှာ

ဒွေးနဲ့တွေ့နေပြီထင်တယ်။ သွားနှိုးဦးမှပဲ။ ဗျို့. . . အန်တီလင်း၊ ထဗျ သတော့။ စံတော်ချိန်တွေ ကျော်ကုန်ပြီ"

"ဟဲ့! ကောင်လေး၊ နင့်အန်တီ လုံချည်ကျွတ်နေရင် ဒုက္ခဖြစ် နေဦးမယ်။ ပြန်ထွက်. . . ပြန်ထွက်။ တယ်ခက်တဲ့ကောင်လေးပဲ"

လင်းသွန်က အန်တီလင်းတို့အိပ်ခန်းထဲသို့ စွတ်ဝင်သွားသဖြင့် အန်တီလေးက လှမ်းအော်လိုက်သည်။ မိရွှန်းကတော့ သူ့အကြောင်း သိသေးသဖြင့် အံ့အားသင့်နေရသည်။ အထဲဝင် အပြင်ထွက် လုပ်နေ ကြီးက သူ့အိမ်သူ့ယာသဖွယ်။

အေးလေ. . . သူလည်း ဆရာ့သားတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီအိမ်သား တစ်ယောက်ပဲမဟုတ်လား။

သည်စဉ် အခန်းထဲမှ တဟဲ့ဟဲ့အော်သံ၊ ဝေါက်သံနှင့် လင်းသွန် ၏ ရယ်သံမောသံတို့ လျှံထွက်လာခဲ့သည်။ မိရွှန်းက မျက်မှောင်ကြုတ် နေသဲ။ မေလွင်ဟိန်းကတော့ ပခုံးတွန့်ခဲ့သည်။

"ကောင်းတယ်၊ ထမီကျွတ်တာနဲ့ တိုးပါစေတော်"

အတန်ကြာတော့ လင်းသွန်က အန်တီလင်း၏လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ပြီး အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သေးသေးသွယ်သွယ် လှလှပပ အန်တီလင်းခမျာ သန်မာမြင့်မားသည့် လင်းသွန်လက်မှာ အရုပ် ကလေးသဖွယ်။

သည်စဉ် အန်တီလေးက မီးဖိုထဲမှ လှမ်းအော်ခေါ်နေသည်မို့ လင်းသွန်ပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထသွားပြန်သည်။

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များကို နှစ်ယောက်သား သယ်လာကြ တော့ မိရွှန်းက အန်တီလေးလက်ထဲမှ ပန်းကန်နှစ်ချပ်ကို ပြေးသယ်ပေး

လိုက်သည်။

"ဒီလိုလုပ် လင်းသွန်၊ ငါတို့မလိုက်တော့ဘူး။ တို့ ညက ဇီဇိ နှစ်ခွေ ဆက်တိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်လို့ အိမ်မှာ နားချင်တယ်ဟာ။ တ ပတ်မှ တစ်ရက်တည်း ဈေးပိတ်တာ၊ လျှောက်သွားမနေချင်တော့ဘူ အဓိကက မိရွှန်းကို ပို့ချင်တာပဲ၊ သွား. . . နင်နဲ့မေလွင်နဲ့ လိုက်ပို့လိုက် ငါတို့ ထမင်းချက်ထားလိုက်မယ်၊ ဖြစ်တယ်မို့လား။ တစ်ခါတည်းလည် ရောင်းစားမပစ်ခဲ့ကြနဲ့ဦး။ မချောလေးယောက်မရှိလည်း မချောနှစ်ယော ကိုယ်တစ်ယောက်ပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်လဲ"

အန်တီလင်းက မျက်နှာတောင်မသစ်သေးဘဲ အစီအစဉ် ဆွဲပြနေ၏။ အောက်ထပ်က ကလေးမွေးနေ့ပွဲ သွားချင်တာလည်း ပါ လိမ့်မည်။ အစီအစဉ်တော့ ပျက်တော့မှာပဲ။ မိရွှန်း လင်းသွန်နှင့် မေ ဟိန်းကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

"ဖြစ်ပါတယ်. . . အေးတာပေါ့၊ ရှင်းတာပေါ့။ အဘွားကြီး ယောက် ပါနေတော့ ရှုပ်တာပေါ့။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နုနုဖတ်ဖတ် တွေနဲ့ ဘယ်တစ်ယောက် ညာတစ်ယောက် တွဲရရင်လည်း ပြီးတာ ဖြစ်ပါတယ် အန်တီလင်းရဲ့ စိတ်အေးအေးသာ ထား"

လင်းသွန်စကားကြောင့် အန်တီနှစ်ယောက်၏လက်များက ခေါင်းထက်သို့ တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ထည့်လိုက်ကြ၏။ သူက ခပ်တည်တည်ပါပဲ။

"အေး. . . ပြောလိုက်ပါရဲ့နော်၊ မိရွှန်းက မအူမလည်၊ မ တတ် မလာတတ်။ ပျောက်ကျန်ခဲ့ဦးမယ်"

"အောင်မယ်! လျှော့မတွက်နဲ့ဗျ၊ ခုခေတ် ကောင်မလေး

ကို လျှော့မတွက်လိုက်နဲ့၊ ကြည့်ပါလား. . . ရန်ကုန်ကို တစ်ယောက် တည်း လာရဲတင် မကဘူး၊ အန်တီတို့တိုက်ခန်းလည်း ရောက်အောင် လာတတ်သေးတယ်။ လမ်းမှာ လူဘယ်နှယောက်ကို နားငြီးအောင် မေး လာတယ်တော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ"

မှန်တာတွေ ပြောနေသည်မို့ မိရွှန်း ငြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။ မှန်း လိုက်တာလေ. . . အဲဒီလူကြီးကို။

"ငါပြောတာ ကောင်းကောင်းနားထောင်စမ်းပါဟဲ့၊ နင်တို့နှစ် ယောက် မိရွှန်းကို ကောင်းကောင်းခေါ်သွားကြ။ လက်ကို မြဲမြဲကိုင်ထား။ ကောင်မလေး လမ်းလည်း ကောင်းကောင်းကူးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး"

အန်တီလေး၏ မှာခွဲစကားကလည်း မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင်။ မိရွှန်း ကာလာပါတော့သည်။

"ကဲကဲ. . . အန်တီဝင်း၊ စိတ်ချ. . . စိတ်ချ။ မေလွင်ဟိန်းသာ ထိုးထိုး ခွေးစားစား၊ မိရွှန်းကိုတော့ အသေဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မယ်။ တည်းက လက်ချင်းတွဲထားလိုက်မယ်။ လာ. . . ကောင်မလေး"

လက်ရဲဇက်ရဲကလည်း နိုင်လိုက်ပါဘိ။ မိရွှန်းလက်ကို ဆတ် လာဆွဲတော့ ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်မို့ အားလုံး ရယ်မော ရတော့လေ၏။

▣▣▣

အခန်း (၉)

ပြဿနာကတော့ လိုင်းကားစီးတာမှ စသည်။ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း
ပြီး ကားလမ်းမသို့ထွက်၊ ကားလာတော့ ကားကြီးပေါ်သို့ တက်ကြ
ပြင်သည်။ မိရွှန်းက အူကြောင်ကြောင် ရပ်နေဆဲ၊ မေလွင်ဟိန်းကတော့
ဖျတ်ခနဲ တက်သွားခဲ့သည်။

"လာ. . ."

လင်းသွန်က လက်ဆွဲတင်သည်။ ဒီတစ်ခါ သူလက်ဆွဲတာတော့
မိရွှန်း မငြင်းမိတော့။ ဒါ လိုအပ်လို့ပါ။

ကားကြီးကလည်း ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။ မိရွှန်း တစ်ခါမှ မ
ဖူးရသေးသည့်ကြားထဲ ထိုင်ခုံများက နေရာလွတ်မရှိ။ ကားဝမ်းခေါင်း
လည်း ချောင်ချောင်ကြီး။ ဘယ်နေရာ ဘယ်လိုကိုင်ပြီး ဘယ်လိုစီးလိုက်
ကြရမှာလဲ။

"အမေ့! "

ကားက ငြိမ့်ခနဲထွက်တော့ ဘယ်မှမကိုင်ရသေးသည့်၊ ယောင်
ချာက်ဆယ် မိရွှန်း ကယိမ်းကယိုင်ဖြင့် လဲကျလုလုဖြစ်သွား၏။ အနီး
လင်းသွန်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲထိန်းထားလို့သာ။

"ခေါင်မိုးက ကွင်းကို ကိုင်ချင်ကိုင်၊ မကိုင်ရင် ငါ့ခါးကိုင်"

လမ်းနှစ်ဖက် ချပြသော်လည်း မိရွှန်း ခေါင်းမိုးက ကွင်းကိုပဲ
ကိုင်ဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် ခါးတင်လေး ချုပ်ထားမိသည့်အင်္ကျီက ခါး
ပေါ်သွားလိမ့်မည်။ သူတကာတွေ ဗိုက်ပေါ်ဝတ်နေကြသော်ငြား၊ မိရွှန်း
ကတော့ ခါးပေါ်မှာတောင် ရှက်နေတုန်း။

"အမေ့! "

ကားပေါ်မှာ ယောင်ချာချာလုပ်နေလို့ မရပါတကား။ လင်းသွန်
သည်း အမြင်ကတ်လို့ထင်။ ဒီတစ်ခါ လျှင်လျှင်မြန်မြန် မဆွဲတော့။
ပြုံ၊ ပုံစံပေးနေသည်ထင်ပါသည်။ သူမ လင်းသွန်အင်္ကျီစကို ဆွဲ
မိတော့၏။

ကားက ယိမ်းလေ. . . သူ့အင်္ကျီစကြီးကို ဆွဲလေ။

"ပွဲလိုက်တာဟာ၊ ငါ့အင်္ကျီလည်း ပြဲပါဦးမယ်"

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ သူ့အင်္ကျီကျောကုန်းသား
ပုဆိုးအပြင်သို့တောင် ထွက်လုလု။ မေလွင်ဟိန်းကတော့ တခစ်
နေသည်။ သူကတော့ သာသာပဲ။

"ရောက်ပြီ၊ လာ. . . ဆင်း"

အဆင်းမှာတော့ ခြေမြန်လက်မြန်ပဲ သူက မိရွှန်းကို ချိုင်းမှ
ချပေးလိုက်သဖြင့် ကားအောက်သို့ ရောရောရှူရှူ ရောက်ခဲ့သည်။

လမ်းဘေးမှ ကပ်လျှောက်ကြစဉ် လင်းသွန်က မိရွှန်းဘေးမှာ

ထပ်ချပ်။ မေလွင်ဟိန်းက ရှေ့မှလျှောက်သည်။

"မိချွန်းပျောက်ရင် ကိုလင်း တာဝန်နော်၊ မေလွင်က ဒီတစ်
ပဲ ဖူးမှာ. . . ဂရုစိုက်။ မိချွန်းက တော်တော် အသေးတာပဲ၊ တော်ကြ
ဆရာဝန်လောင်းကြီး ဦးနှောက်စားနေရဦးမယ်"

အန်တီလေးတို့အပြောအရ လင်းသွန် ဆေးကျောင်းတက်သည်။
ကြောင်း။ ဟောက်(စ)ဆင်းနေကြောင်းတော့ မိချွန်းသိပါသည်။ သို့
လေးစားကြည့်လို့မရ။ သူ့ဖာသာ ဆရာဝန်မကလို့ ဆရာဝန့်အဘိုးကြီး
ဖြစ်ဖြစ် လင်းသွန်ရုပ်က ဆရာဝန်ရုပ်လည်း မပေါက်။ ပျော်ပျော်ပါး
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေတတ်သဖြင့် လူငယ်ပုံစံက မပျောက်။

"အေး. . . ပျောက်မှာစိုးလို့ သူ့ပဲ ဂရုစိုက်နေရတာ၊ နင်
ပျောက်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ပြန်တတ်တယ်"

"အင်းပါ. . . အင်းပါ၊ ပြီး. . . ကိုလင်းဟာကလေးက လူ
ပတာလေး၊ ပျောက်ရင်တော့ နာပြီသာမှတ်"

သူတို့နှစ်ယောက် စနောက်နေသည်က ကိစ္စမရှိ။ ကြားထဲ
မိချွန်း အနေရကျပ်လာသည်။

"ဟော!"

ရွှေတိဂုံဘုရားသို့အဝင် ခြသေ့်ကြီးများက ခန့်ညားလှသည်
မိချွန်း ပျော်သွားသည်။ ကတ္တီပါသဲကြိုးအနက် သားရေဖိနပ်ကလေး
ကောက်ကိုင်ရင်း ဘုရားစောင်းတန်းသို့ ပြေးဝင်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သ

"ဟော့ကောင်မလေး. . . နေဦး"

"ဒါ. . . တောမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှတ်လို့လဲ၊ ရုပ်ကိုက မအူမ
နဲ့"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အနားသို့ရောက်လာ၊ မိချွန်းလက်တစ်ဖက်၊
က တစ်ဖက်နှင့်၊ သူ့လက်များ မအားရတော့။ မေလွင်ဟိန်းလည်း
တို့ဘေးမှ ယှဉ်တွဲလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်၊ ရုံးပိတ်ရက်မို့ထင့်၊ ဘုရားမှာ လူများလှပါ

မေလွင်ဟိန်းက ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်အိတ် လှမ်းပေးလာသည်
မိချွန်း ယူလိုက်ပြီး၊ ကိုယ့်ဖိနပ်ထည့်၏။ မေလွင်ဟိန်းကလည်း သူ့
သူထည့်သည်။ လင်းသွန်ခမျာ ယောင်ချာချာ၊ သူ့ဖိနပ်ကို ဘယ်
ဆဲထည့်ရမှာလဲ။

"ပေး. . ."

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က အငယ်ဆုံးမို့ မိချွန်းမှာ သူ့ဖိနပ်ကြီးကို
ထည့်ရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ မပါဘူးပေါ့။ တော်ကြာ ဒီလူကြီး
င်မြင့်နေမှုဖြင့်။

မိချွန်းတို့ စက်လှေကားသို့ ရောက်သွားကြသည်။ အများတကာ
သေးကအစ ဖျတ်လတ်ကျင်လည်စွာ စက်လှေကားပေါ် တက်နေကြ
ခြား မိချွန်းမှာ ချီတုံချတုံ။ မတော် ညှပ်နေမှုဖြင့်။

"လာ. . . လာ"

လင်းသွန် ချိုင်းကမပြီး ဆွဲတင်သွားလို့သာ ပါသွားရသည်။
နိုပ် လှိုင်းမူးသည့်နှယ်။ ကြောက်လိုက်တာများလေ။

"ဒီလောက် နုံအနေ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။ နေဦး. . . ဘုရား
မှ ဖူး၊ စက်လှေကားစီးတတ်အောင် အရင်လေ့ကျင့်ပေးဦးမယ်"

အတော်ဆိုးသည့်လူကြီးပင်။ မိချွန်းကိုဆွဲခေါ်ပြီး တစ်ခါအောက်

ဆင်းဖို့ပြင်သဖြင့် ဒေါကြီးမောကြီး စိတ်ဆိုးခဲ့ရသေးသည်။

မေလွင်ဟိန်းကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ။ တကယ်ဆို သူမက လွင်ဟိန်းဆီသာ ပြေးသွားချင်ပါသည်။ သူ့ကို တော်တော်တာဝန်ယူ သည်။

သူမက မေလွင်ဟိန်းဆီ ပြေးသွားဖို့ပြင်တော့လည်း နောက် ဆွဲထားလိုက်သေးသည်။

"သိပ်ကြီးကျယ်မနေနဲ့ ညည်းက ငါမွေးမှ ငါ့သမီးလောက် မို့ စိတ်မချလို့ ဆွဲထားတာသိလား။ ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ မေလွင်ဆို မတိမ်းမယိမ်းမို့ ထိတောင်မထိဘူး. . . တွေ့လား။ ငါက ကိုယ့်ထက် သူကို ရှိသေတယ်၊ ငယ်သူကို သနားတယ်၊ ရွယ်တူကိုတော့ အ မလုပ်ဘူး။ အပျိုဂိုက်ဖမ်းမနေနဲ့၊ နောက်နေ့မှ ဂါဝန်တွေ ယူလာရဦး ကလေးက ကလေးပါ၊ သိပ်ပဲများမနေနဲ့"

အောင်မယ်! သူကပဲ မျက်နှာကြီးရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့်။ ဟုတ် လည်းဟုတ်ပါသည်။ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်၏ နံနက်ခင်းရင်ပြင်တော် လူတွေ များပြားလွန်းပါသည်။ သူများတွေလည်း လက်ချင်းတွဲလို့ ချင်းယှက်လို့။ ဘာတွေလဲတော့ မသိ။

ဘုရားကို မိရွှန်းက လက်အုပ်ကလေးချီ၊ လှိုက်လှဲစွာ ကြ နေတော့လည်း သူ စိတ်ရှည်စွာ ရပ်စောင့်ပေးနေသည်ပါပဲ။ ဒီ မိရွှန်း သူ့ကိုရန်မလုပ်မိတော့ပါ။ မေလွင်ဟိန်းကတော့ ဆွေဘုရ ဘုရား ခဏခဏရောက်သည့်ဘုရားမို့ထင်၊ ဝတ်ကျေတန်းကျေပဲ ခဲ့သည်။ မိရွှန်းမှာသာ ဖူးမဝ ရှုမဝ။

"ကိုလင်း. . . မေလွင် ပြန်တော့မယ်"

"နေဦး. . . ကားပေါ်လိုက်တင်ပေးဦးမယ်"

"ရတယ်၊ မေလွင်က ကိစ္စမရှိဘူး"

ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ မေလွင်ဟိန်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့ သူမ ယ်သွားသည်။ သူမ၏အားကိုးရာသည် လင်းသွန်တစ်ယောက်တည်း တော့သည်။

ကိုယ်နှင့်သိပ်မသိသေးသူနှင့် ဘုရားဖူးလျှောက်ဖူးရမှာ သူမ စိတ် နေ့တော့။ မိန်းကလေးဆိုတာ မိမိကိုယ်မိမိ စောင့်စည်းရမတဲ့။ အန်တီ ည့်လိုက်တာကလည်း သုံးယောက်ဆိုပြီး ထည့်လိုက်တာဖြစ်သည်။

စောစောက နီးကြားတက်ကြွနေသည့် မိရွှန်း၊ ကျောက်ဆစ် ချက်ချင်းဖြစ်သွားခဲ့တာ လူလည်ကြီးလင်းသွန်ကတော့ ရိပ်မိမှာပင်။

"ကျွန်မ ကိုယ့်မွေးနံ့ဂြိုဟ်မှာ ရေသပ္ပာယ်ချင်တယ်"

"လုပ်လေ"

ဒါကတော့ မိန်းကလေးများ၏ အကျင့်တစ်ခုပေပါပဲ။ ငြိမ်းချမ်း အောင် ကုသိုလ်လည်းရအောင်ပေါ့။ ဂြိုဟ်ဘုရားမှာ ရေလှူလေ့ရှိ ည်။ သူ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပဲ စောင့်ပေးနေလိုက်သည်။

မိရွှန်းသာ ဆိုတယ်၊ မွေးနေ့ဂြိုဟ်က ကြာသပတေးဂြိုဟ်ပါလား။ ဘုရ ခွက်လှူသည်ကို သူငေးကြည့်ရင်း သူလည်း ရေသပ္ပာယ်ချင် ပေါက်လာခဲ့သည်။ အတူငြိမ်းချမ်းကြရအောင်ပေါ့။

"နေဦး. . . ငါလည်း ရေသပ္ပာယ်ဦးမယ်"

ဒီလိုနေ့တွေကတော့ ဂြိုဟ်ဘုရားလေးတွေ အအေးမိမည့်ရက် သည်။ ရုပ်ပွားတော်၊ ဆင်းတုတော်လေးများမှာ ချိုးလိုက်ရသည့်

"ကိုယ့်ဂြိုဟ်ဘုရား ကိုယ်သွားလေ"

"ငါလည်း ကြာသပတေးသားပဲ၊ နာမည်ကတော့ ပြောမနေ[illegible]ဘူး၊ မေမေ စိတ်ကူးတည့်သလိုမှည့်တာ"

သူ သက်စေ့ ရေ ၂၄ ခွက် သပ္ပာယ်တော့ မိရွှန်းက ငေးကြ[illegible] နေသည်။

အိုး. . . မိရွှန်းနဲ့သူ ၇ နှစ် ကွာတာပေါ့။

သို့ပေမယ့် ကိုအုံကြီးရဲ့ 'သန်မာထွားကျိုင်းလှတယ်. . . [illegible] တစ်ကိုယ်မယ်. . . သုံးတောင်ဝတ် အားမငယ်' ဆိုသည့်ကောင်မ[illegible] က သူနှင့် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီပါသည်။

ရင့်ရင့်ကျက်ကျက်၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကောင်မလေးကို [illegible] ကလေးတစ်ယောက်ထက် ပို၍လေးစားပါသည်။ ဘဝပေးအသိကြေ[illegible] ထင့်၊ ကောင်းကင်မှာပျံသည့်ငှက်ချင်း တူလင့်ကစား၊ မိရွှန်းက အ[illegible] ပိုပြီး စိုရွှန်းထက်မြက်သလိုရှိသည်။

"ဆရာကရော ဘာနေ့သားလဲ၊ အသက်ဘယ်လောက်လဲ၊ [illegible] သိလား. . . သိရင်ပြောစမ်းပါ"

ဇေကန္တ. . . ဆရာ့အတွက်လည်း ရေလှူပေးချင်လို့ဖြစ်မည်[illegible] လောက် အသက်ကွာတဲ့ကောင်မလေးက ရှင်တွေဘာတွေနှင့် ပြော[illegible] တော့လည်း လင်းသွန် မျက်နှာပျက်ချင်သည်။ ဘာပြုလို့ သူ့ကို မ[illegible] စားပါလိမ့်။

"ဆရာက တနင်္ဂနွေ၊ အသက် ၃၂ နှစ်။ ညည်းက ဆရာ့[illegible] လုပ်နေပြီး ကိုယ့်ဖအေအကြောင်း ဘာမှမသိဖါလား။ တော်တော်[illegible] ကျိုးနပ်မယ့်သမီးပဲ"

ပြောချင်ချင်နှင့် ပိတ်ပြောလိုက်သော်ငြား မိရွှန်းမျက်နှာ ညိုး[illegible]တော့လည်း သူစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

"ဒါတော့ ကျွန်မက ဆရာ့အနားမှ ကပ်ခွင့်မရခဲ့ဘဲ။ ဘာလို့ [illegible]ရကျိုးမနပ်ရမှာလဲ။ လူဆိုတာ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တယ်၊ လူ[illegible]ရင် ကျေးဇူးတရားကို ဃိတတ်တယ်။ ကျွန်မက လူ. . . ရှင့်"

"ဩော်. . . ညည်းက လူလား"

သူ့ဗီဇစိတ်အတိုင်း တည်လည်း ခဏပဲ။ ဘာဖြစ်လို့များ သူ [illegible]န်းကို စချင်နောက်ချင်မိပါလိမ့်။ မိရွှန်းကတော့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် [illegible]က်သွားတော့သည်။ သွားလေ. . . ပါတိတ်နို့စိမ်းရောင်ဝမ်းဆက်လေး [illegible] ကောင်မလေးဟာ အရောင်တူ အသွေးတူမရှိနိုင်။ သူ အေးဆေးစွာ [illegible]ချယ်ရှာဖွေနိုင်လိမ့်မည်။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ထောင့်မှာလည်း လူတွေကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြ[illegible]ည်။ ငတိမလေးက ခပ်တည်တည်ပဲ အလှည့်စောင့်နေလိုက်သေး။ [illegible] မိရွှန်းကို စချင်သဖြင့် ခပ်ကွယ်ကွယ်နေရာတစ်ခုမှ ရပ်ကြည့်နေမိ[illegible]ည်။ သူ့ကိုမတွေ့ရင် ဘယ်လောက်ထိတ်ပြာသွားလိုက်မလဲ။

မိရွှန်း ဘုရားရေသပ္ပာယ်ပြီးတော့ သူ့ကိုလှည့်ရှာနေတာ လှမ်း[illegible]ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုပြူးကျယ်လာသည့်မိရွှန်းမျက်လုံးတွေ၊ [illegible]ခနဲ အငိုရိပ်မစွန်းခင် သူထွက်လာခဲ့ရ၏။ ခွေးမလေး. . . သူ့ကိုမြင် [illegible] စိတ်အေးသွားဟန် ပေါ်တော့၏။

"ကျွန်မတို့လည်း ဒီတစ်ဆူပဲ ဖူးတော့မယ်နော်"

ဒါ သူ့နောက် မလိုက်ချင်လို့ပေါ့။ သူ့ကို မယုံကြည်လို့ပေါ့။ [illegible]ပေမယ့် လင်းသွန် စေတနာမပိုတော့ပါ။

"ကောင်းပြီ၊ နောက်တော့ ငါလိုက်မပို့အားတော့ဘူးနော်"

ဘုရားစောင်းတန်းများမှ ပြန်အဆင်း၊ သူက ရှေ့မှ တလွှားလွှား သွားနေတော့လည်း မိရွှန်းက အပြေးကလေးမီအောင် လိုက်၏။ မိန်း များ ရယ်စရာကောင်းပါဘိ။ ကိုယ်ကလိုက်တော့ သူတို့ကပြေးပြီး၊ ကိုယ် ကပြေးတော့လည်း သူတို့လိုက်တတ်ကြပါလား။

စက်လှေကားစောင်းတန်းမှာလည်း သူမဖာသာ သူမ ညပ်ခုံ ညပ်၊ လန့်ချင်လန့် လင်းသွန် ပစ်ထားလိုက်ခဲ့သည်။

ကဲလေ. . . ဒီတော့လည်း အဒေါ်ကြီးတွေနှင့်ကပ်ရပ်ပြီး သူမ စောင့်နေသည့်နေရာသို့ရောက်တော့ မိရွှန်းက သူ့ကိုမော့မကြည့်တော့ ဖိနပ်စီးဖို့စောင့်နေသည့်သူ့ထံ၊ သူ့ဖိနပ်ကို ခင်းပေးသည်။ သူငုံ့ကြည့် နေဆဲ သူ့ဖိနပ်သဲကြိုးပေါ်သို့ မျက်ရည်ပွင့်လေး တောက်ခနဲ စွတ်စိုသွား ခဲ့သည်။

အိုး. . . ဘောဘီ. . .

သူ့ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကလေးလေးနှင့်ပြိုင်ပြီး စိတ် ကောက်နေမိပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ အတောင် ၂၀ ဝတ် မ ယောကျာ်းကြီးတစ်ယောက်လေ။

သူ့ရင်ထဲမှ မိရွှန်းအတွက် သံယောဇဉ်ရေကာတာကြီးတစ် ချက်ချင်း တည်ဆောက်ပြီးသွားခဲ့သည်။ မီး၊ ရေ၊ လေတို့ ဖျက်ဆီး လို့မရနိုင်သည့် ရေကာတာကြီးပေါ့။

"လာ. . . နောက်ဘုရားတွေ လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်။ ကိုကို ခဏခဏမအားဘူး ကလေးရဲ့။ အခုဆို ဂျူတီဝင်ရတာတွေဘာတွေနဲ့ အချိန်ရှိတုန်း လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ကိုကို့ကိုယုံ. . . ညည်းကို ဘယ်တော့

စ်နာအောင် မလုပ်ဘူး။ သိလား"

ဒီလိုတော့လည်း သူမက ခေါင်းညိတ်ပြန်ပါသည်။ မိန်းကလေး တွေများ နားလည်ရခက်ပါဘိ။

သူတို့ မဟာဝိဇယဘုရားကို ဝင်ဖူးသည်။ နောက်တော့ မယ်လမု နှင့် ကမ္ဘာအေးစေတီတော်မြတ်။

ထမင်းစားဖို့ပြန်ကြတော့ ညနေ လေးနာရီထိုးပေပြီ။ လမ်းမှာ မုန့်တွေဘာတွေတော့ ဝယ်ကျွေးခဲ့တာပေါ့။

ညနေ အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ သူတို့အတော်ရင်းနှီးနေမိကြ သလို။ တေမိမလေးကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။

အပေါ်သို့တက်သည့်လှေကားလေးမှာ သူမကို လင်းသွန် တိုး းလေး ပြောပြမိသည်။ သူမက လောကအကြောင်းကို သိပ်မသိသည့် လေးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါလား။

"သူများတွေနဲ့ဆိုရင်တော့ ခုလိုဘယ်တော့မှ ယောကျာ်းတစ် ယောက်နဲ့ လျှောက်မသွားနဲ့. . . သိလား။ ကိုကိုကလွဲရင်၊ အဲ. . . ဆရာ က လွဲရင်ပေါ့လေ"

စကားသာ မပြောသည်၊ ပြောမည့်ပြောတော့လည်း သူက သာလေး ဘောပစ်ကြီးပါလား။

"ကိုကိုရော ဘယ်မှာကောင်းလို့လဲ"

ဟုတ်လား. . . သူရော မကောင်းဘူးလား။ မြတ်စွာဘုရား! ဆောင်ရောက်မှ သေချာပြန်စဉ်းစား၊ ဆန်းစစ်ရဦးမည်။

▣▣▣

အခန်း (၁၀)

ဆရာပို့လိုက်သည့် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်လေးနှင့် စာကို ...
မှာပိုက်ရင်း မိရွှန်း တိတ်ဆိတ်စွာ မျက်ရည်ကျနေမိခဲ့သည်။

ဒါ. . . လူခြေတိတ်ချိန်ပေါ့။

ငှက်များလို တစ်နေ့လုံး အတောင်ပံခတ်ခဲ့ရသည့် လူအမျ...
အိပ်မောကျနေပေရော့မည်။

၁၇ နှစ်ဆိုတာ လူကြီးလား။ ကလေးလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ...
ကလေးတစ်ယောက်လို ဘယ်တုန်းကမှ မပျော်ရွှင်ခဲ့ရဖူးပါဘူး။

ညသန်းခေါင်ယံထဲ ဝရန်တာမီးများကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရ...
ဆရာ့စာကလေးကိုမဖတ်ဘဲ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဆရာက သူမ...
ကောင်းကောင်းအပြစ်တင်ထားပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကရုဏာဒေါသတွေ ပြည့်လျှမ်း စူးရှနေသည့်...
ဆရာ့စာလုံးလေးတိုင်းကို သူမ အသက်တမျှ မြတ်နိုးလှပါသည်။

မိရွှန်း....
လူဆိုတာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါရဘူး။
အာရုံကို နိုင်နင်းနိုင်ရမယ်။
အခု နှစ်ဝက်ကြီးနဲ့ ကျောင်းထွက်သွားတော့...
ညည်း...ဘယ်လောက် နစ်နာလိုက်သလဲ။
မိရွှန်းမှာ ဘာအခက်အခဲတွေ ကြုံခဲ့မယ်ဆိုတာ
ဆရာ မှန်းတော့မှန်းဆမိပါရဲ့။
ဒါပေမဲ့ နှစ်ဝက်လောက်ကလေး အောင့်နိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင်
အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်....အပြင်ကနေ ဖြေဖြစ်အောင်ဖြေ၊
လင်းသွန်လည်း ကူညီပါလိမ့်မယ်။
အချိန်မတိုင်ခင် မအောင့်နိုင်ဘဲ တာထွက်သွားတဲ့အတွက်
မိရွှန်းဘဝဟာ အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်။
နောက်ထပ်...ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မမှားစေနဲ့တော့။
ရှေ့ခြေတစ်လှမ်း တိုးတော့မယ်ဆိုရင်၊ ကိုယ်နင်းလိုက်မယ့်
လောကသစ်ဟာ နိုင်မြဲရဲ့လား၊ သေချာစဉ်းစား။
သတိနဲ့ဘဝကို လျှောက်လှမ်းပါလေ....။

ဆရာ...
ရဲသွန်

စာကလေးကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း မိရွှန်း မျက်ရည်ကျနေမိသည်
... အဆက်မပြတ်။ ဒါ သူမဘဝအတွက် လမ်းညွှန်ချက်ပေါ့။ သူမဘဝ

ရဲ့ လမ်းပြကြယ်။ နီတိကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်လည်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

ကမ္ဘာလောက,က လင်းနေပေမယ့် မိရွှန်းဘဝကတော့ လမိုက်ကောင်းကင်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကိုတော့ ဖြေဖြစ်အောင် ဝင်ဖြေပါမည်။ ကျောင်းတက်ခွင့်တော့ မရတော့။ ရှိစေတော့လေ။ အစကတည်းက သူမက အားလုံးကိုစွန့်လွှတ်ပြီး ပင်လယ်ထွက်ခဲ့သည်ပဲ။ ဆရာ့စေတနာ ဆရာ့ကျေးဇူးကြောင့်သာ ပရမ်းပတာမဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

မိရွှန်းတစ်ယောက်တည်း ကြေကွဲနေရစဉ်၊ အန်တီလေး၏ ယောက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရ၏။ အန်တီလင်းကတော့ အောက်ထပ် မင်းသမီးတိုက်ခန်းမှာ ဗီဒီယိုသွားကြည့်နေခဲ့သည်။

ကလေးချစ်တတ်သည့် အန်တီလင်းသည် အဲဒီက ကလေးလေးကိုလည်း အတော်ချစ်ပုံရသည်။ ဆိုင်မှပြန်လာတိုင်း အဲဒီအခန်းမှာချည်း ပါပဲ။

"ဒေါက်! ဒေါက်! ဒေါက်! "

တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် မိရွှန်း တံခါးဖွင့်ပေးရန် ထွက်သည်။ ချောင်းကြည့်ပေါက်လေးမှ ချောင်းကြည့်တော့ အန်တီလင်းဖြစ် နေသည်။ သူမ တံခါးဖွင့်လိုက်၏။

"ရပြီ. . . မောင်မင်းလွင်ရေ၊ ကျေးဇူးပဲနော်"

အပေါ်နှင့်အောက်များ လိုက်ပို့နေရသေးသတဲ့။ လမ်းမှာ ကား တိုက်ခံရမှာ ကျနေတာပဲ။ မိရွှန်းက အပိုအလုပ်တွေလို့ တွေးမိနေ၏

"မိရွှန်း မအိပ်သေးဘူးလား။ ကားတွေကောင်းနေတာနဲ့ ည နက်သွားတယ်။ မနက်ဈေးထွက်ရင်တော့ အိပ်ငိုက်နေတော့မှာပဲ။ ကဲ အိပ်. . . အိပ်တော့"

တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ ဝေဆာရင်း၊ အန်တီလင်းက တံခါးပိတ်သည်။ သူမ ပြန်အိပ်ခဲ့ပါ၏။

ဆရာစာကလေးကတော့ သူမရဲ့ခေါင်းအုံးအောက်မှာ။ မနက် ရင်တော့ ဒီစာလေးကို ပလတ်စတစ်လော်င်းထားရမည်။ ဘယ်တော့ မပျက်စီးတော့အောင်။

▣▣▣

အခန်း (၁၁)

မနက် ၇ နာရီကနေ ၁၀ နာရီထိ ကျူရှင်တက်ရမည်။
နာရီက သွားချိန် လာချိန် စားချိန် သောက်ချိန်ထား။ ၁၁ နာရီကနေ
နာရီထိ စက်ချုပ်။ နောက် ၅ နာရီကနေ ည ၁၀ နာရီထိ စာကျက်ချိန်
ဂဏန်းတွက်ချိန်''

မိရွှန်း စက်ချုပ် (အင်္ကျီညှပ်)နေသည့်စားပွဲမှာ စာရွက်တစ်ရွက်
ဖြင့် အချိန်ဇယားဆွဲနေသည်မို့ သူမ လင်းသွန်ကို မော့ကြည့်မိသည်။

''အဲဒါ ဘယ်သူ့ဖို့လဲ''

''ဟ! တုံးလှချည်လား ဝေတုံးမရဲ့။ ညည်းဖို့ ဆွဲနေတာ သိ
လား။ ညည်းအတွက် အချိန်ဇယား''

''အမယ်. . . ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မဆိုင်ပါဘူးနော်။ မိရွှန်းကို လာ
မချုပ်ချယ်နဲ့''

ဟုတ်သားပဲ၊ သူက ဆရာကြီးကျလို့။ ဆရာ ဦးရဲသွန်လည်း

ဟုတ်ဘဲနဲ့။

''ဒါ ချုပ်ချယ်တာမဟုတ်ဘူး မိရွှန်းရဲ့။ အိရော. . . အိရောလုပ်
မဖြစ်ဘူးလေ။ ခုပဲ နိုဝင်ဘာထဲ ဝင်လာပြီ။ ဆရာဝန်ကတော် တစ်
ယောက်ဖြစ်ဖို့ အနည်းဆုံး ဆယ်တန်းတော့ အောင်ရမယ်''

''ဘာ! ''

''ဟေ့! လိုတာ ဆွဲတွေးမနေနဲ့။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ငါတစ်ယောက်
ည်း ဆရာဝန်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုနေ့က ညည်းနဲ့တွေ့တုန်းက ပါလာ
သူငယ်ချင်း ဝင်းမွန်ကလည်း 'မင်းညီမလေး ငါ့ပေး'ဆိုပြီး အတည်
ောင်းနေတာ။ ညည်းသတိထားမိလိုက်တယ်မို့လား။ ဟို အသားမည်း
ည်း ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ပေါင်ချိန်နှစ်ရာကျော်ကြီးလေ။ ညည်းနဲ့ဆိုရင် ဘယ်
ောက် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီလိုက်မလဲ''

တော်တော်ဆိုးသည့်လူကြီးသို့ မိရွှန်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်
ည်။ သူကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။

''အဲဒါ ငါ့အချိန်ဇယားအတိုင်း ညည်းလှုပ်ရှားရမယ်။ ကျူရှင်
ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ကျူရှင်မှာ တက်ရမှာ။ နာမည်နဲ့လုပ်စားနေတာမဟုတ်
. . . တကယ်တော်တာ။ အတော်ဆုံးကတော့ ညည်းအတွက် ပိုက်ဆံ
ဘဲ တက်ခွင့်ပြုလို့ပဲ။ အဖိုးအခအဖြစ် သူ့နှမ ငါယူရမလား။ ငါ့နှမ
ပေးရမလားပဲ''

''ကိုကို့နှမက''

''ညည်းလေ. . . ညည်းပေါ့၊ မျက်လုံးပြူးမသွားနဲ့ဦး။ သူလည်း
ဆရာဝန်လောင်းပဲ။ ကျောင်းပြီးစ အလုပ်မဝင်ရသေးခင် ကျူရှင်ပြစား
တာ။ ညည်းကိုလာကြိုက်ရင် စဉ်းစားမနေနဲ့သိလား။ ပြန်သာ ကြိုက်

ပစ်လိုက်"

အကျီညှပ်သည့်ကပ်ကျေးနှင့်သာ သူ့ပါးစပ်ကြီးကို ကိုက်ည
ပစ်ဖို့ ကောင်းတော့ရဲ့။ မော့စ်တို့ မိုးဒီတို့ အမျိုးဖြစ်ရမည်။ အဲဒီလူ
ဟာလေ။

"ကဲပါ. . . ကိုကိုပြန်ပါတော့၊ မိရွှန်း အကျီချုပ်တာတွေ မှ
ကုန်လိမ့်မယ်"

ဘယ်သူမှမရှိသည့်တိုက်ခန်းမှာပေမယ့် လင်းသွန် စည်းက
ရှိပါသည်။ ဘုရားစုံဖူးရတုန်းက မိရွှန်းလက်ကို ချိုင်းကြားက မလွှတ်
ပေမယ့် ယခုတော့ စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်မှာပဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိ
ထိုင်နေခဲ့သည်။ ပါးစပ်ကတော့ စည်းမရှိဘူးပေါ့လေ။

"အေးပါ. . . ပြန်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ကို ၆ နာရီလော
ငါလာခေါ်မယ်။ ကျူရှင်က မဝေးလှပါဘူး။ တစ်မှတ်တိုင်လောက် က
စီးရင် ရောက်တယ်။ နေစမ်းပါဦး. . . ကားရော စီးတတ်ပြီမှတ်လာ
ညည်းကို နေ့တိုင်းကျောင်းလိုက်မပို့နိုင်ဘူးနော်"

ကားစီးခါစအတွေ့အကြုံကို ပြန်သတိရရင်း မိရွှန်း ရှက်သွ
သည်။

"အဲဒါက အတွေ့အကြုံမရှိသေးလို့ပါ၊ ခုဆို ရမှာပါ"

"အေး. . . နောက်ဆို ညည်း လည်သွားမှာပါ။ အလည်တော
လွန်သွားလိုက်ဦးမယ်။ ကဲ! သွားပြီ၊ တံခါးသေသေချာချာပိတ်ထား"

လင်းသွန် ပြန်သွားတော့ သူမ တံခါးကို သေချာပိတ်ပါသည
တောမှာလို အန္တရာယ်မကင်းဘူး။ မြို့မှာက ပိုပြီးအန္တရာယ်ကြီးတယ
အို. . . တောမှာလည်း အန္တရာယ်ရှိတာပါပဲလေ။ လမ်းဘေးမှာ ဖူ

ညှိပန်းငုံ ပန်းဖူးလေးများဟာ အကာအကွယ်မဲ့မို့ သူတစ်ပါးက နင်းချေ
က်သရမ်း ခြေသရမ်းတတ်ကြပါသည်။

သူမ အကျီစများကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ညှပ်ချပစ်လိုက်
ည်။ ၅ ထည်လောက်ပြီးမှ တစ်ခါချုပ်၊ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည်
. . .ဆွဲချုပ်။ လောလောဆယ်တော့ မိရွှန်း၏အာရုံက အကျီချုပ်သည့်
ပေါ်မှာပဲ ရောက်နေခဲ့သည်။

"ဒေါက်! ဒေါက်! ဒေါက်! "

လာပြန်ပြီ။ ဒီနေ့ကတော့ ပြဿဒါးနေ့ဖြစ်လိမ့်မည်။ နေ့လယ်
နာရီလောက်မို့ အန်တီလေးတို့တော့ မဖြစ်နိုင်သေး။ ချောင်းကြည့်
က်မှ သူမ ချောင်းကြည့်ရပြန်သည်။ ဩော်. . . မမမေလွှင်ဟိန်း။

"လာ. . . မမ၊ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ။ ဒီတစ်ပတ် တနင်္ဂနွေ
အိမ်ကိုမလာတော့ဘူးလား။ နေ့လယ်ကတောင် ဦးလင်းသွန် လာ
ခဲ့သေးတယ်"

မိရွှန်းစကားကြောင့် မေလွှင်ဟိန်းက ဆက်တီပေါ်မထိုင်ခင်
ည့်တည့်စူးစမ်းကြည့်ကြည့်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း အကျီစ နှစ်စ။

"မိရွှန်း. . . မိန်းကလေးအကျီရော ချုပ်တတ်တယ်မို့လား။ ကော်
မြင့်မြင့်လေးနဲ့ ကိုယ်ကျပ်အကျီပုံ။ ပခုံးမှာ ဖော့ခံပေးမယ်။ မမ ဖော့
ပါ ဝယ်လာတယ်"

"ချုပ်တတ်ပါတယ် မမ၊ ကောင်းတယ်. . . ညီမ အကောင်း
ပ်ပေးလိုက်မယ်။ မမက ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းမှာသာ ကြော်ငြာပေး။
ထက်တို့ နိုင်သင်းကြည်တို့လိုပေါ့နော်"

စီးပွားရေးအရ မိရွှန်း ဝမ်းသာပါသည်။ သူမမှာ မိတ် မရှိသေး

ဘူး။ အန်တီလင်းနှင့် အန်တီလေးတို့ကြောင့်သာ ရယ်ဒီမိတ်ရှပ်တွေ နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ရယ်ဒီမိတ်ကလေးဂါဝန်လှလှလေးတွေ ချုပ်နေ ဖြစ်သည်။

မေလွင်ဟိန်းက ဆက်တီပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်၊ အပန်းဖြေ မိရွှန်းကတော့ စက်ချုပ်နေခဲ့သည်။ ထိုင်ပြီး. . . တဆွေးတအေး မ ကိုမျှ ညှော်ခံမနေအားပါ။ အနားမှာ လူမရှိသည့်နှယ် သူမအလ အာရုံစူးစိုက်နေခဲ့၏။

"မိရွှန်းက တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတာပဲနော်"

အစမရှိအဆုံးမရှိ မေလွင်ဟိန်းစကားကြောင့် မိရွှန်း မျက် သွားရသည်။ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ရပါဘူး။

"အေးလေ. . . မိရွှန်းမချောလည်း ဆရာက ကယ်မှာပါ။ စရာအကောင်းဆုံးသတ္တဝါလေးဟာ ရုပ်အရမ်းချောနေတာကတော့ ကုသိုလ်ပဲပေါ့"

မြတ်စွာဘုရား! ဘာတွေလျှောက်ပြောနေပါလိမ့်။

မိရွှန်း၏ ချွတ်ခြုံကျဇာတ်လမ်းကြီးကို သူလည်းသိရှိသွား သလား။ ဘယ်သူပြောသလဲ။ ဆရာလား. . . လင်းသွန်လား။ ဒီနေ့ ဆီက စာလာတယ်။ မိရွှန်းကို ကူဖို့စောင့်ရှောက်ဖို့ ဒါချည်းပဲ။ ခါတိုင်းဆို တစ်ခါမှစာရေးတာမဟုတ်ဘူး။ မိရွှန်းက တကယ်တော့ လိုက်မာန်ပါလုပ်တတ်တယ်တဲ့။ အရာရာထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်

"ကဲ! လမ်းညွှန်ချက်စမယ်၊ ကိုလင်းကို သိပ်အရေး

"ရှင်! "

ဒါဟာ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးမှုလား။ အချင်းချင်း

ာ အပုပ်ချတာကြီးလား။

"သူက မိန်းကလေးတွေနဲ့ အရောဝင်လွန်းတယ်။ ကြည့်ပါလား။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရင်းရင်းနှီးနှီးပဲ။ လူတိုင်းကို ကူညီတတ်ပေမယ့် ရုပ်ချော ပြောချီတာဟာ အန္တရာယ်ပဲ"

"မိရွှန်းကို သူ ညီမလေးလိုသဘောထားတာပါ"

ဘာဖြစ်လို့ လင်းသွန်အတွက် ရှေ့နေလိုက်မိမှန်း သူမ မသိ ဘူး။ မခံချင်လို့ပဲဖြစ်ရမည်။ အရေးကြီးသောသင်ခန်းစာများသို့ ရောက် ပြီမို့ စက်ခုံမှာ စက်နင်းနေလို့မရတော့။ မိရွှန်း မေလွင်ဟိန်းအနီးသို့ င်းလာထိုင်မိသည်။

"အေးပါ. . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်က ရမယ်။ သူက လူကြီးမို့၊ အရွယ်ရောက်ပြီမို့ ကိစ္စမရှိပေမယ့် မိရွှန်း ဘာမှသိပ်သိတာ မဟုတ်သေးဘူး။ သူ့မာယာတွေမှာ အဟုတ်ထင် ငြိတွယ်သွားမှာစိုးလို့ သတိပေးနေရတာ"

အိုး. . . ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဖြဲချောက်နေပြန်ချေပြီ။ ဒါဆို န်း ဘယ်သူ့ကိုယုံရတော့မှာလဲ။ မနက်ကျရင် ကျူရှင်မတက်ရတော့ လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတာ ကိုယ်လျှောက်စရာရှိသည့်လမ်းတော့ ရမည်ပင်။ ကြောက်နေလျှင် ခရီးရောက်မည်မဟုတ်။

"သူ့ကြည့်လိုက်ရင် သူ့ကိုဆိုရင် မိန်းမတွေက ကြိုးကြိုးငယ် သိပ်ခင်ကြတာပဲ။ အန်တီလင်းတို့ကအစ သူ့ဆို သွန်သွန်မှောက် ပဲ။ မမကတော့ ခပ်တန်းတန်းပဲနေတယ်။ ပုတ်လိုက် ခတ်လိုက် ဆိတ်လိုက်လည်း မခံနိုင်ဘူး"

ဘုရားရေ! အပေါ်ယံကကြည့်လိုက်လျှင် ကိုလင်း. . . ကို
နှင့် ပြေပြစ်နေသော်လည်း အတွင်းထဲမှာ မကြည်လင်ကြပါလား။ အ
ယံတစ်မျိုး၊ အတွင်းကတစ်မျိုး၊ နှစ်မျိုးဖြစ်နေသည့်စိတ်တစ်ခုကို ယ
မိရွှန်း လက်တွေ့မြင်ဖူးတော့သည်။

အို. . . ဟန်ဆောင်တတ်သည့် အသင်လောကကြီး. . .

ကလေးတစ်ယောက်နှယ် ဖြူစင်နုလုံးသားတစ်ခုအတွက်
သို့သောလူမျိုးကို ယုံကြည်အားကိုးရမည်ဆိုတာ လမ်းညွှန်ပြပါ

"အခုလိုပြောလို့ ကိုလင်းကို မမ မခင်ဘူးတော့မဟုတ်
မိရွှန်းကို စေတနာရှိလို့ပြောတာပါ။ သူက ရုပ်ချောတယ်၊ ပစ္စည်းရှိ
ပြီး. . . ဆရာဝန်ဖြစ်မယ့်သူ။ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်း
သလဲ။ ဒီမှာ မှတ်ထားလိုက်ဦး၊ ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ ရနံ့ပြင်းလေ ကြေ
စရာကောင်းလေ"

မျက်လုံးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် မိရွှန်း ဝင်ပြောမိသည်။

"သူက ပန်းပွင့်ကြီးလား မမရဲ့၊ ပန်းဆိုတာ မိန်းကလေ
တင်စားတာ မဟုတ်ဘူးလား"

"အို! ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်၊ ဘာညာဆိုတာ ယော
လေးကို ဆိုလိုတာလေ။ အဆင်းရော၊ အချင်းပါပြည့်စုံတဲ့ ယော
တွေဟာ အပေါ်ယံ သဘောကောင်းသလိုသာ ရှိချင်ရှိမယ်၊ အ
တော့ မာနချည်းပဲ"

မေလွင်ဟိန်း ပို့ချနေတာ ယောကျ်ားမုန်းတီးရေးဝါဒလား
သွန် မုန်းတီးရေးဝါဒလား။ မိရွှန်း မတွေးတတ်တော့။

"သိပ်လည်း မကြောက်ပါနဲ့လေ၊ မမရှိပါသေးတယ်

မေးပွဲဖြစ်ဖို့ အထူးထုတ်တွေ ဝယ်ပေးမယ်လေ။ လိုတာပြော"

"ဦးလင်းသွန်ကတော့ အထူးထုတ် အားမကိုးနဲ့တဲ့"

မိရွှန်းက ဘယ်သူ့စကားကို ယုံရမှာတဲ့လဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး
အားကိုးချင်ပါသည်။

"အောင်မာ! သူက ဘာသိလို့လဲ၊ မိရွှန်းက ကျောင်းမှမတက်
ဘဲ၊ အကုန်လုံး ဘယ်လျှောက်ဖတ်နိုင်မှာလဲ။ သူ့လို လူတိုင်းကို
နေတတ်နေတယ်များ မှတ်နေသလား။ မမတုန်းကလည်း အထူး
တွေကျက်ပြီး အောင်ခဲ့တာပဲ။ အကုန်မတိုးတောင် အောင်မှတ်တော့
ပေါ့"

မိရွှန်း ရယ်သာနေလိုက်ရတော့သည်။ ဒါအကောင်းဆုံးပဲ။

"ဘဝမှာ ကျေးဇူးရှင်တွေ များလွန်းလို့ ဦးခေါင်းဘယ်ထားရ
တောင် မသိတော့ဘူး"ဆိုသည့် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်၏စကား
မိရွှန်း သတိရမိသည်။ သူမလည်း ဘယ်အရပ်ကို လှည့်အိပ်ရမှာ

"ဒါပဲ မိရွှန်း။ ဘယ်ယောကျ်ားကိုမှ စိတ်ရောကိုယ်ပါ မယုံကြည်
စေနဲ့။ ဘဝအတွက် ကိုးကွယ်ရာ မှီခိုရာရှာရင်းရှာရင်းနဲ့ ဘဝပျက်
ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ မိရွှန်းမပါစေချင်ဘူး"

မချိမဆန့်သင်ခန်းစာကြီးကို နားထောင်ရင်း မိရွှန်း ကျောချမ်း
တက်ချင်လာတော့သည်။ ဘုရား. . . ဘုရား. . . ငါ ဘယ်လို

ဒီအကျိုနှစ်ခုကို သုံးရက်အတွင်း ချုပ်ပေးနိုင်မလား။ မမ ခရီး
ရှိလို့။ မိရွှန်းလက်ရာကို ယုံကြည်ပြီးသား။ ကောင်းကိုကောင်း

ရမယ်လေ''

ကွယ်ရာမှာ မကောင်းမပြောရင် ပြီးတာပါပဲ မမရယ်။ မိ
စိတ်ထဲမှာပဲ တောင်းပန်မိသည်။ နှုတ်ကတော့. . .

''ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့. . . မိရွှန်းပြီးအောင် ချုပ်ထားပေး
မယ်။ အခုလို ဆုံးမစကားပြောဖော်ရတာလည်း မိရွှန်း ကျေးဇူးတင်
တယ် မမ''

မိမိကိုယ်အပ်နှံရင်း မေလွင်ဟိန်းကို တံခါးပေါက်ဝသို့ လိုက်
သည်။ ဟုတ်တယ်. . . အနင်းခံနိုင်သည့်စပါးမှ သန်သတဲ့။

လောလောဆယ်တော့ စက်ကိုသာ နင်းရပါလိမ့်မည်။

▣▣▣

အခန်း (၁၂)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နံနက် ၆ နာရီမှာ နှင်းဆမ်းသည့်ပန်းတစ်ပွင့်နှယ်
သန်းဆန်းတက်ကြွစွာ စောင့်ကြိုနေမိသည်။ ဝတ်စုံကတော့ အဖြူ
အဟောင်းလေးကိုပဲ ဝတ်ဆင်ထားမိသည်။ ဘိုးတော်ဘုရားလက်
က ဝတ်စုံလေးက မီးပူထိုးထားသဖြင့် ကော့မျှသွတ်အိလို့။

အန်တီလေးတို့လည်း ဈေးသွားဖို့ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ဘယ်သူ
ကျက်ဖြစ်မည်တော့မသိ။ အခန်းသော့ကတော့ တစ်ချောင်းစီ ခွဲဝေ
ကြသည်။

''ဟဲ့! ဟဲ့! အလို. . . ဒါ တောမဟုတ်ဘူး မရွှေစား၊ ကျူရှင်
သားကလည်း စုတ်ပြတ်နေတာပဲ။ မဖြစ်ပါဘူး. . . လွယ်အိတ်
ပြတိုက်ပို့ဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်။ သွား. . . အဝတ်ပြန်လဲ။
တ်ဝမ်းဆက်ကလေးဝတ်၊ ဒီကောင်မလေးဟာလေ''

ပြင်ဆင်ပြီးထွက်လာသည့် အန်တီလေး၏ ရင်ဘတ်စည်တီးရုပ်

ကြောင့် မိရွှန်း နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပြမိသည်။

"ပညာသွားရှာတာပဲ အန်တီလေးရဲ့ အဝတ်က သန့်ပြန်
တာပဲဟာ။ လာနမ်းကြည့်ပါလား။ မိရွှန်းမရှက်ပါဘူး။ ကိုယ်က အလ
ရအောင် သွားတာမှမဟုတ်တာ"

အလှပြင်နေသည့်အန်တီလင်းလည်း ပြီးစီးခဲ့ပြီမို့ သူ့အခန်း
မှ ထွက်လာ၏။

"အင်္ကျီကလည်း ဆင်စွယ်ရောင်ပေါက်နေပြီ၊ လုံချည်ကလည်း
ဘီဖဲဘု ကျနေတာပဲ"

"အဟဲ"

တက်ထရက်အစိမ်းပေမယ့် အသားမကောင်းလို့ထင့်၊ ဘု
ထွက်နေရတာတော့ မိရွှန်းလည်း မတတ်နိုင်။

"သွား. . . အဝတ်သွားလဲ၊ နောက်နေ့မှ ကြည့်စီစဉ်ပေး
မယ်အေ"

အန်တီနှစ်ယောက်စကားအတိုင်း မိရွှန်း အဝတ်လဲရမှာ
မိရွှန်း ပေကပ်ကပ်လုပ်နေမိဆဲ၊ သူတို့ကတော့ ဆွဲခြင်းများဆွဲကာ အော
ဆင်းသွားကြသည်။ မိရွှန်း ဦးလင်းသွန်ကိုမျှော်ရ၏။ ဒီလူကြီး မေ့
နေပြီလား။

ပျို့တိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်. . . တဲ့။

ကိစ္စမရှိပါ၊ မိရွှန်း. . . နှင်းဆီမကြိုက်ပါ။

သူဟာ မင်းသားခေါင်းဆောင်းသည့် ဘီးလူးမဖြစ်ရင် ပြီ
ပဲမဟုတ်လား။ သေချာပါသည်။ သူ. . . ဘီလူးမဖြစ်နိုင်။

သူမ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေ. . . မျှော်နေဆဲ. . .

"ဟိတ်! ကောင်မလေး"

လှစ်ခနဲဝင်လာသည့် လင်းသွန်က မိရွှန်းကို ဆတ်ခနဲ ခေါင်း
တ်ရိုက်လိုက်၏။ 'ပုတ်လိုက် ခတ်လိုက် တို့လိုက် ဆိတ်လိုက်' ဆိုသည့်
လွင်ဟိန်းစကားကို သတိရသွား၏။ သူကတော့ သိမည်မထင်။

"အလို! ဘာပုံကြီးလဲဟ၊ သွား. . . အဝတ်ပြန်လဲ။ ဟို ဘုရား
သွားတုန်းက ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဝတ်။ လွယ်အိတ်လည်း ထားလိုက်။ ဒီ
ာ ကျောပိုးအိတ် ဝယ်လာတယ်။ စာအုပ်တွေ ငါလွယ်ထားလိုက်မယ်"

လင်းသွန် ဝယ်လာသည့်ကျောပိုးအိတ်အနီရဲရဲလေးကို မိရွှန်း ငေး
ကြည့်မိသည်။ တောက်ပသည့်အရောင်များကို ကြိုက်နှစ်သက်သည့် လူ
တစ်ယောက်၏စိတ်ဓာတ်သည် ဘယ်သို့ရှိလိမ့်မလဲ။

"ဟော့! သွားလဲ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ငါလည်း ဆေးရုံကြီးပြေး
ဦးမှာ။ အောက်မှာ သူငယ်ချင်းကားနဲ့လာရတာ။ သူ့လည်း ပို့ရကြို့ရ
ဦးမယ်"

"ဟင်! "

ကားနဲ့. . . တဲ့။ လူအပိုလည်း ပါသတဲ့။ မိရွှန်း အဝတ်ပြေးလဲ
တော့သည်။

"သနပ်ခါးပါးကွက်ကြီးလည်း ဖျက်ဦး။ ကောက်စိုက်ဆင်းမှာ
နေတာပဲ. . . တောသူမ"

ဩော. . . ခုမှ ဒါရိုက်တာအသစ်စက်စက်နဲ့ တွေ့နေရတော့
သည်။ သနပ်ခါးလိမ်းတာကအစ လိုက်ပြောနေ၏။ မိရွှန်း သူလွယ်ပေး
ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်သာ ကောက်ယူမိတော့သည်။

လင်းသွန်ကတော့ သနပ်ခါးလေးအဖွေးသားနှင့် ပုလဲရတနာ

ကိုသာ ခပ်တည်တည်ကြည့်နေမိတော့သည်။ မိရွှန်းကို သူ အစွမ်းကုန် ကာကွယ်မှုပေးရပေတော့မည်။

"သွားမယ်"

"သနပ်ခါး မဖျက်တော့ဘူးလား"

"ဟာ. . . ရှုပ်လိုက်တာ၊ ဒါ အလှလိမ်းတာမဟုတ်ဘူး။ နောက် နေ့တွေ မလိမ်းဘဲ သွားဆိုသွားမယ်။ ခုတော့ ထားလိုက်တော့"

"သိပ်ရိုင်းတာပဲ၊ လူကြီးစကား နားမထောင်ဘူး။ တောသူမ"

လင်းသွန် တံခါးပိတ်ပေးရင်း မိရွှန်းမခံချင်အောင် စမိသည်။ သူမကတော့ မဖြုံ။ နှုတ်ခမ်းလေးသာမဲ့ပြီး အရင်ဆင်းနှင့်သည်။

"ဟေ့! နေဦး။ ညည်းရိုင်းပုံရိုင်းနည်းကို ရှင်းပြဦးမယ်။ လူဆို တာ ကိုယ့်ထက်ကြီးသူကို ရိုသေရမယ်။ ဦးလေးတန် ဦးလေး၊ အစ်ကို တန် အစ်ကိုခေါ်ရမယ်။ စကားလုံးရိုင်း မပြောရဘူး။ အဲဒါ ညည်းစိတ် ထဲ မရှိးသားလို့"

"ဘာ! "

လက်မောင်းကို နောက်မှဆွဲထားပြီး ရစ်နေသည်မို့ မိရွှန်း မကျေ မနပ်ဖြစ်ရသည်။ ရိုင်းမှန်းတော့သိပါသည်။ မိရွှန်းဆိုတာ မွေးကတည်းက လူတိုင်းအပေါ် ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုး နေပေးခဲ့ရပေမယ့် ပင်ကိုစိတ် စိတ်က ခပ်ထက်ထက်ဖြစ်သည်လေ။

"ကြည့်. . . ရိုင်းပြန်ပြီ၊ ကိုကို့ကို ရိုရိုသေသေဆက်ဆံမှပေါ့။ ညည်းမှာ ဘယ်သူအားကိုးရှိလို့လဲ။ ပြီး ကိုကိုက ကျူရှင်ဆရာကို ငါ့ညီမ ဝမ်းကွဲလို့ ပြောအပ်ထားတာဟ။ ယုတ္တိရှိအောင်လေးများလည်း လုပ်စမ်း ပါဦး"

"အင်းပါ. . . အင်းပါ"

မိရွှန်း ပြီးစလွယ်ဖြေသည်။ အားရှိစရာပေါ့။ နေရင်းထိုင်ရင်း ကို ရနေတာ။

"အရင်းလို့မပြောတာက ညည်းနဲ့ငါနဲ့ ရုပ်ချင်းမဆင်ဘူးလေ။ ပေးကုသိုလ်အရ ငါက တော်တော်ချောနေပြီး၊ ညည်းက မည်းမည်း ည်းသည်းမို့"

သူကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ၊ ပြောပြီး မျက်လုံးမှာသာ ရယ်မြူး ထင်သည်။

"ဟင်! "

သူ့သူငယ်ချင်းကလည်း မိန်းမချောလေးပါလား။ ကားရှေ့ခန်း ထိုင်နေ၏။

သူက မိရွှန်းကို ကားနောက်ခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

"ကဲ! ညည်းက နောက်ကလိုက်၊ ငါတို့စုံတွဲ ရှေ့မှာထိုင်မယ်။ ည့်ပြီး အားလည်းကျမနေနဲ့ဦးနော်။ ညည်းက ငယ်သေးတယ်။ ၁၈ ည့်မှ ဝင်းမွန်နဲ့ပေးစားမယ်"

ကားရှေ့ခန်းမှ အစ်မလေးက လင်းသွန်စကားကြောင့် တခစ် ယ်ပြီး သူ့ပခုံးကို လက်ကလေးဖြင့် တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်သည်။ ဝင်းမွန် သူလည်းသိပေမပေါ့။

"မိရွှန်း. . . ဒါ ကိုကို့သူငယ်ချင်း 'ကွင်းမေရီ' "

"အဲဒီ ကိုလင်းကိုလေ၊ စကားအကောင်းမပြောဘူး။ မမနာမည် ရွှေဘပါ ညီမလေး"

"ညည်းသတိထားပေတော့၊ ရွှေဘက အရိုက်အပုတ် အညှစ်

အသတ်ကျွမ်းတယ်''

''ကိုလင်းနော်''

ကပြားမချောချောလေးနှင့် ရယ်ကာမောကာ ကားထဲဝင်မော

ထွက်သွားသည့် လင်းသွန်ကို မိဂ္ဂုန်း ငေးကြည့်နေမိသည်။

နှင်းဆီနိုင်ကြီး. . .

ကားမောင်းနေရတော့ မမရွှေဘ ရိုက်သမျှ ပုတ်သမျှ ခံနေ

သည်။ ဝဋ်လည်တာပေါ့။

သို့ပေမယ့် မိဂ္ဂုန်းရင်ထဲ နင်တင်တင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်နေရတာ

ဘာကြောင့်မသိ။

▣▣▣

အခန်း (၁၃)

ယခုတော့ လင်းသွန် ချမှတ်ပေးသည့်အချိန်ဇယားအတိုင်း မိဂ္ဂုန်း ဆိုက်နာနေရပြီဖြစ်သည်။ သူ့စကားနားထောင်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ်က ဘဝကို အရောင်လွှင့်ချင်သူမဟုတ်ပါလား။ ကားလည်း တိုးစီးတတ်ခဲ့ပြီ။ ဟိုနားဒီနားလည်း သွားတတ်ခဲ့ပါပြီ။ အင်း. . . ရွှေတိဂုံဘုရားဆိုတော့ နောက်တစ်ခေါက် မရောက်ဖြစ်သေး။ သို့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါကျရင်တော့ စက်လှေကား ကောင်းကောင်းစီးတတ်သွားမှာပါ။

ကိုယ်က တစ်လလောက် ပညာရေးမှာ ကြောပြတ်ခဲ့ရသည်မို့ မိဂ္ဂုန်း အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ ကိုယ်က ပညာကို အပျော်တမ်း သင်နေရတာမဟုတ်။

ဘဝအတွက် လက်နက်တစ်ခုသဖွယ်အသုံးချဖို့ အကာအကွယ်ရှိ သင်ယူနေရခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ပင်ပန်းလွန်းတော့ သူမ နိုင်ငံခြားမင်းသမီးရုပ် ပေါက်သွားခဲ့

သည်။ မျက်တွင်းကျကျ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ခုံးထင်းထင်းနှင့်ပေ့ါ။

နံနက် ၆ နာရီခွဲပြီမို့ သူမတို့ အောက်သို့ဆင်းလိုက်ကြသ

အန်တီလေးတို့က ဈေးထွက်မည်။ သူမက ကျူရှင်သို့သွားမည်။ ယ

သွန်ကတော့ ပေါ်မလာတာ ၁၅ ရက်လောက် ရှိပေပြီ။ သူက လို

တာ ကူညီပေးပြီး နောက်တစ်ခါ အကူအညီမလိုမချင်း ပေါ်လာတတ်

မဟုတ်။ သူ့စာမေးပွဲတွေ အရေးကြီးနေလို့ပေလား။ မေလွင်ဟိန်းကဒေ

အကျိုးလာယူတုန်းကပဲ တစ်ခေါက်ရောက်သည်။

"သားသားရေ. . . သားလေးရေ. . . မေမေလင်းဆီ လာ

အား. . . အမောကို ပြေသွားတာပဲ"

ဘုရားရေ! အန်တီလင်းတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ မေ

လင်း. . . တဲ့။ ပါးစပ်မယားဘူးလားမသိ။

ကလေးလေးကလည်း ချစ်စရာတော့ ကောင်းပါသည်။ ဖေ

လက်မှာ ထူထူထောင်ထောင် လှလှပပ။ ကြီးရင်တော့ ဒွေးတို့ လှ

တို့လို တော်တော်လှမည့်ရုပ်။ ခုတောင် ကြည့်ပါလား။ ရုပ်တည်ကြီး

အန်တီလင်းကိုတော့ ကလေးက ချစ်ပုံရသည်။ ဖအေ့လက်ပေါ်မှ ဒေ

ဆင်းပြီး လက်ကမ်းလာသည်။

"ယမင်း အိပ်ရာက မထသေးဘူးလား ကိုလွင်"

"မထသေးဘူး မမလင်း။ ညက ညဉ့်နက်မှ ပြန်ရောက်တ

"သြော်. . . အေးကွယ်၊ သူ့ခမျာလည်း ပင်ပန်းလိုက်တ

"မတတ်နိုင်ဘူး မမလင်းရေ၊ မိုးရွာတုန်း ရေခံရတာပဲ။ မင်း

ယောကျ်ားလုပ်ရတာလည်း မလွယ်ပါဘူးဗျာ။ အစစ အဆင်မပြေ

ဘူး။ ခုပဲကြည့်. . . အိမ်ဖော်က ဈေးသွားတော့ ကလေးကို ကိုယ်

နိုဘူးတိုက်၊ ကိုယ်တိုင် ထိန်းနေရတယ်"

ကိုယ့်သား ကိုယ်ထိန်းတာများ ရောမအလုပ်ကြီးလို့ ပြောနေ

တော့၊ မိရွှန်းနှင့်အန်တီလေးက နားကြားပြင်းကတ်စွာ တစ်ယောက်နှင့်

တစ်ယောက် မျက်စပစ်မိကြသည်။

အန်တီလင်းကတော့ စုတ်တသတ်သတ်နှင့် သနားနေတုန်း။

တတ်နိုင်တော့၊ အချိန်ကလည်း မစောင့်နိုင်တော့၊ အန်တီလေးက မေး

ဆတ်အချက်ပြနေသည်မို့ မိရွှန်းက နှုတ်ဆော်ရတော့သည်။

"အန်တီလင်းရေ. . . သွားကြမယ်၊ ၇ နာရီထိုးတော့မယ်"

"အေးပါဟဲ့၊ ကဲ. . . သားရေ. . . တာ့တာ"

မင်းသမီးယောကျ်ား၊ ကလေးဖအေရှေ့မှာပဲ ကလေးကို ဘယ်

ပြန်ညာပြန် နမ်းရင်းရှုံ့ရင်း အရေးသယ်နေတော့ မိရွှန်းမှာ နားထင်နား

ရင်းတွေ ပူထူလာခဲ့သည်။

ဟိုဒင်း. . . မိန်းမတို့ရဲ့ မာယာလေးဆယ်လား၊ ငါးဆယ်လား

ထဲမှာ ယောကျ်ားတို့၏ရှေ့မှာ ကလေးကို နမ်းရှုံ့ ချီပွေ့ခြင်းဟာလည်း

ယာဆို။ ဟိုလူကြီးရဲ့ရှေ့မှာ စိတ်ပြေနပြေ နမ်း။ ပြန်ပေးပြီးမှ အန်တီ

င်းက သူမတို့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

ကလစ်လှလှနှင့် ညှပ်ထားသော ဆံပင်တိုတို၊ သန့်သန့်စွမ်းစွမ်း။

ချုပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထားသည့် ကိုယ်လုံးလှလှတို့ကြောင့် အန်တီလင်း တော်

တော်ကြည့်လို့ကောင်းပါသေးသည်။

အေးလေ. . . အနောက်နိုင်ငံတွေမှာဆို ၄၀ အရွယ်ဟာ မော်

ကြွားလို့ ကောင်းတုန်းပါ။

ကားစီးတော့မှ လမ်းချင်း ကွဲသွားကြသည်။

မိန္ဒနီး ကျူရှင်သို့ရောက်တော့ ၇ နာရီခွဲလုနီးပါး။ ဆရာ
စာသင်နေပါပြီ။ နောက်ဘက်မှာပဲ မိန္ဒနီး ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ နောက်မှာပဲ ထိုင်ထိုင်၊ ရှေ့မှာပဲ ထိုင်ထိ
အာရုံကို ထိန်းချုပ်ဝင်စားနိုင်သူတို့ဟာ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရမည်မ
ပေ။

▣▣▣

အခန်း (၁၄)

"ညဆို ဘယ်အချိန်ထိ စာကြည့်လဲ"

"၁၂ နာရီထိ"

"အရေအတွက်က အရေးမကြီးဘူး။ ၁၂ နာရီထိနေပြီး ရည်းစား
နာ မြင်ယောင်နေလို့ကတော့ ညလုံးပေါက်ကြည့်လည်း အလကား

အလကားနေရင်း ဟင်းချိုဆားခတ်ရိုက်နေသူကြီးကို မိန္ဒနီး
င်ကတ်လှသည်။

ယခုအချိန်က သူမရဲ့အလုပ်ချိန်ပါ။ နံနက် ၁၁ နာရီလေ။ ဈေး
ာင်းတန်းထည်တွေသာမက၊ ယခုကျ မိန်းမဝတ်အင်္ကျီတွေပါ သူမ
းနေရပြီမို့ 'စက်ကြာ' တံဆိပ် အတပ်မခံရအောင်လည်း ကြိုးစား
နေရပါသည်။

မမမေလွင်ဟိန်းရဲ့ကျေးဇူးပါပဲ။ သူ့ပါးစပ်ကြော်ငြာ လက်တွေ့

အချိုးကျလှပမှုကြောင့် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှ မမများ မိရွှန်းဆီမှာ အ တွေ လာအပ်ကြပါသည်။

မိန်းမဝတ် ဘလောက်စ်များက ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်းတွေမို့ အ စူးစိုက်နေရသည့်ကြားထဲ သူက ပူညံပူညံ လာလုပ်နေရသေးသ

"ဒီမှာလူကြီးရဲ့၊ မကူညီချင်နေ၊ မနှောင့်ယှက်နဲ့၊ သိလာ

အဲသလို ပြောပစ်ချင်ပေမယ့် သူ့စေတနာ၊ သူ့အကူအည ကြောင့် မပြောရက်ခဲ့။

"ညည်း. . . ကျူရှင်မှာ မနေ့က စာပေးခံရတယ်ဆို။ တ တာကို ယူတယ်ဆို"

လင်းသွန်စကားကြောင့် မိရွှန်း မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ဖြစ်၏။ အ သိနေပါလား။

'မယူမချင်း ပေးနေမှာမို့ ယူတာပါ။ ပြီး. . . အမှိုက်ပုံးထဲ အ ပစ်လိုက်တာပဲ"

"ညည်း. . . ဖတ်မကြည့်ဘူးလား။ ရုပ်ကိုက ညည်းမျက် ကြောင့် နေမှာပေါ့"

ဒါကတော့ သူသက်သက်ရစ်နေတာပါ။ ကိုယ်လည်း ယော မဟုတ်သည့်အတိုင်း။ အကျီညှပ်နေရတာ စိတ်မဖြောင့်တော့။

"ကဲ! ကိုကို၊ မိရွှန်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိတယ်။ ကိုယ့်ဘဝ မြှင့်တင်ဖို့ကလွဲလို့ ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး။ မိရွှန်းက စိန်နားကပ် ပါးပြောင်ချင်တဲ့မိန်းမလည်းမှုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင် စိန်ပွင့်ဖြစ်အော စားမှာ။ ရန်လုပ်နေမယ်စိတ်ကူးရင်တော့ ကိုကိုပြန်တော့။ မိရွှန်း ဘူး"

"ဘာ! "

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုခွဲပေးထားတဲ့အချိန်ဇယားထဲမှာ စကား ပြောချိန်မပါဘူး။ ကျူရှင်ချိန်၊ အလုပ်ချိန်နဲ့ စာကျက်ချိန်ပဲ ပါတယ်"

အလျှောက်ကောင်းလို့သာ တော်တော့သည်။ ဒါတောင် သူ့ ကျက်နှာကြီးက ရှုပုပ်ပုပ်။

"ညည်းကို ဆရာက စိုက်ပျိုးခဲ့တယ်ဆိုရင် ကိုကိုက ဥယျာဉ် ှးပဲ။ ဆရာစိုက်တဲ့အပင်လေးကို ရန်သူမျိုးငါးပါးနဲ့ မထိတွေ့ရအောင် ကိုကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေတာ။ စေတနာကို မစော်ကားနဲ့၊ ပိုတွေ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး. . . ဆုံးမနေတာ"

သူမ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းကို မသိတော့။ က်ချုပ်လို့မဖြောင့်မည့်အတူတူ ထမင်းစားဖို့ မိရွှန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

"စကားပြောရတာ အဆင်ကိုမပြေဘူး။ မိရွှန်း ထမင်းစားတော့ ယ်"

အဲဒီတော့မှ ပိုဆိုးသည်။ 'ငါလည်းစားမယ်' တဲ့။ စားပေါ့။ ဘာ တ်နိုင်မှာလဲ။ သူလည်း စားနေကျအိမ်ပဲ။ သို့ပေမယ့် ထမင်းလောက် ဦးမလား။ တစ်ယောက်စာကို နှစ်ယောက်စားမယ်ဆိုရင်လေ။

"ဒါဖြင့်လည်း ကိုကိုပဲစားတော့၊ မိရွှန်းက စားပြီးသား။ အဆူ တာ နားငြီးလို့ ရှောင်မလို့ကို"

"ခွေးမ! ကြီးလည်းကြီးပွားဦးမယ်၊ ဒါ. . . ဆူတာ မဟုတ်ဘူး၊ မနေတာ"

အရည်မရ အဖတ်မရကြီးများ။ မိရွှန်း နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ကျန်ခဲ့ ည်။

ခင်ဗျားပဲ စားတော့. . . လူကြီးရေ။

သူ မီးဖိုထဲ ဝင်သွားဆဲ၊ မိရွှန်းက အကျီညှပ်ပြီးသားအစမှ
ကော်ကပ်၊ မီးပူဖိနေမိသည်။

"ရော့. . . ဟ"

ခေါင်းငုံ့ပြီး အလုပ်ကိုအာရုံစိုက်နေမိဆဲ၊ ပါးစပ်ရှေ့ရောက်
သည့်လက်ကြောင့် သူမ လန့်ဖျတ်စွာ ကြည့်မိ၏။

ဟာ. . . ကိုကို။

ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို နယ်ဖတ်၊ ဖွန်းတောင်မတပ်ဘဲ လက်
ခွံ့မတဲ့။

မိရွှန်း အရမ်းရှက်မိသွားသည်။

"နေ. . . နေပါစေ၊ ကျွန်မ. . . ကျွန်မ မဆာပါဘူး"

"မညာပါနဲ့. . . ညည်း ဆာနေတယ်၊ ဗိုက်ထဲက အသံ
ကြားနေရတယ်။ စားစမ်းပါ. . . ကိုကို့ကို ညည်းအဖေလို့ သဘော
လိုက်။ ရော့. . . စား"

ဝက်သား အသားဖတ်လေးကိုဖဲ့၊ ထမင်းလုတ်ပေါ်မှာ တ
ခွံ့တော့မည့်သူ့ကိုကြည့်ရင်း ဘာကြောင့်မသိ၊ မိရွှန်းရင်ထဲ လှိုင်းထ
ခဲ့သည်။ မိရွှန်းမျက်ဝန်းတွေ စပ်လောင်လာခဲ့သည်။

သူတစ်စိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့အကြင်နာကို မိရွှန်း မခံယူဖူး
မခံယူရဲပါဘူး။ အယောင်ယောင်အမှားမှား ဟပေးလိုက်တော့ သူ့
သွယ်သွယ်များက မိရွှန်း၏နှုတ်ခမ်းများကို တို့ထိသွားကြသည်။

ထမင်းခွံ့တာပဲ၊ ထိမှာပေါ့။ သို့ပေမယ့် မိရွှန်း ငိုဖြစ်သွား
သည်။ ရှိုက်ကြီးတငင်။

လင်းသွန် စကားမဆိုဖြစ်တော့။ ၁၇ နှစ်အရွယ် ကောင်မလေး
ယောက်၏ ယောက်ယက်ခတ် နှလုံးသားလေး ပရမ်းပတာဖြစ်ခန်း
သူ စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်နေရသည်။

ကောင်မလေးရယ်. . . ငါ့အကြင်နာတွေ အဆမတန် များသွား
ယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ။

မိရွှန်းကို သူ မချော့မော့ရဲတော့။ သူမကလည်း ကြိုက်မည်
ပါ။ အချို့ကိစ္စများသည် ဒီအတိုင်းထားလိုက်တာပဲ ကောင်းပါသည်။

သူ ထမင်းပန်းကန်ကို အယောင်ယောင်အကန်းကန်းဖြင့် မီးဖို
ပြန်ယူသွားခဲ့သည်။

သူပြန်သွားတာပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။ လေးတိလေးကန်
မ်းများဖြင့် တံခါးဝဆီ လျှောက်ခဲ့တော့ မိရွှန်းက စားပွဲပေါ်မှာ
အပ်မှောက်၊ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နေခဲ့သည်။

သူ တဒင် ငေးကြည့်နေပြီးမှ နှုတ်ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။

ခက်ပါလား ကောင်မလေးရယ်. . .

ငါတို့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြမှာလဲ. . .

▣▣▣

အခန်း (၁၅)

ဒီဇင်ဘာလဟာ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်ခဲ့ပြီး ဒူးရင်းသီး
အချိုဆုံး အမွှေးဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆရာပြန်လာသောရက်များမှာ မိရွှန်းရင်ထဲ ကြည်နူး လိုက်
အောင် ပျော်နေခဲ့သည်။

ဒူးရင်းသီးကတော့ ဆူးတွေနဲ့မဟုတ်လား။ ထိုးထိုးထောင်ထေ
ဒူးရင်းသီးမှည့်ကြီးကတော့ အရပ်တစ်မျက်နှာသို့ ဆူပူမာန်မဲနေတော့သ
သို့သော် မိရွှန်း ပျော်နေခဲ့သည်။

တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲ မိရွှန်း စက်ချုပ်ရတာလ
မဖြောင့်တော့။ ကျူရှင်တက်နေရတာလည်း သဘောကျပေမယ့် စက်
တာတော့ ဆရာက ကြည့်ရပုံမပေါ်။ စာကိုသာ အပတ်တကုပ် ကြိ
စေချင်ပုံရ၏။

မိရွှန်းက စာကိုပဲ ဖောက်ချကြီးစားချင်ပေမယ့် အန်တီဖေ

ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝကြီးမဟုတ်။ ရေမျောသီးလေးတစ်လုံးကို သည်သောင်
ကမ်းမှာ အနားခံတာကိုပဲ မိရွှန်း ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

မိရွှန်း စက်မချုပ်လို့တော့မဖြစ်ပါ။ အရေးထဲ ပွဲတော်ရက်တွေ
အင်္ကျီတွေက လက်ပူတိုက်နေလို့ ဒုက္ခရောက်ရသေးသည်။ သို့ပေ
မိရွှန်းက အချိန်ဇယားကို အတိအကျလိုက်နာခဲ့ပါသည်။

ဆရာရောက်နေသည့်ရက်များမှာ လင်းသွန်ရော မေလွင်ဟိန်း
ပါပြီး နေကြအိပ်ကြသဖြင့် တိုက်ခန်းထဲမှာ မလှည့်သာ မလူးသာ
ခဲ့၏။

လင်းသွန်ကတော့ မိရွှန်းအပေါ်မှာ ခပ်တန်းတန်း။ ထမင်းခွံ့ခဲ့
နေ့ကတည်းက မပေါ်လာခဲ့သည့်သူသည် စာမေးပွဲကိစ္စတွေလည်း
သွားခဲ့သည်ထင်ပါသည်။ ဆရာ့အနားမှ မခွာတော့။ ညီအစ်ကိုများ
ယ် သွားအတူလာအတူ စားအတူအိပ်အတူ။

မေလွင်ဟိန်းသည် ဆရာ့အပေါ်မှာ နွဲ့ဆိုးဆိုးလှပါသည်။ မိရွှန်း
မှာဆို အမြဲမာန်မဲနေတတ်သောဆရာသည် မေလွင်ဟိန်းအပေါ်မှာ
ပျော့ပျောင်းနေခဲ့သည်။ မေလွင်ဟိန်းလည်း ဆရာရှိနေစဉ် သည်
နေမည်ဖြစ်သည်။

လူတွေပေါများလွန်းသဖြင့် မိရွှန်းမှာ အချိန်ဇယားနှင့် ကိုက်
မနည်းလှုပ်ရှားနေခဲ့ရသည်။ မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်နေ
ဆရာတွေကလည်း များလှပါဘိ။

ဒီနေ့ကတော့ အချိန်ဇယားရဲ့ပြင်ပတစ်နေ့။ ကျူရှင်မတက်ရ
မနက် ၆ နာရီလောက်ကတည်းက သူမ အင်္ကျီညှပ်နေမိသည်။
ဆရာတို့ ဈေးသွားကြမတဲ့။ ဈေးမှာ စားကြသောက်ကြမည်။

ညက ပြောနေသံ ကြားရ၏။

အခန်းလေးထဲ စာကျက်ရင်း ကြားရတာဖြစ်သည်။ အင်းေ
မိရွှန်းက ကလေးပဲ၊ မည်သူတွေက အရေးလုပ်ပြီး ပြောနေမလဲ။ မိ
တန်းမညီရဲပါ။

ကလေးလည်း ကလေးမာနနဲ့ပါပဲ။ နှလုံးသားနဲ့ပါပဲ။ ခံစားတ
ပါသည်။ ရောက်ကတည်းက ဆရာရော လင်းသွန်ပါ စကားဟဟမ
တော့ မိရွှန်း ခံစားရပါသည်။ သို့ပေမယ့် ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်အ
ဆုံးပါလေ။ ဒီလောက် ဒုက္ခဗရပွနှင့်သူမဟာ သူတို့ကြောင့် လူဖြစ်
တာပါ။ ခွဲခြားသင့်တာပေါ့။ သူတို့ခွဲခြားသင့်တာပေါ့။

ဇာတ်နိမ့်ဇာတ်မြင့်စနစ် မရှိပေမယ့် မိုးကောင်းကင်နှင့် ပင်လ
ပြင်ဟာ သူ့အလိုလို ကွဲပြားပြီးပါ။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီးရဲ့အနား ရေမှာ ထိစပ်နေသယောင် ထ
တာကိုက လှည့်စားမှုတစ်ရပ် မဟုတ်လား။

နာကြည်းသည်မဟုတ်ပေမယ့် ဆရာတို့စိတ်အနှောင့်အယ
ဖြစ်မှာစိုးလို့ အညံ့စားမာနဖြင့် သူမ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပေးခဲ့ပါသ

ဒီဇင်ဘာလ၏ ဆောင်းနှင်းမြူများက ဖွင့်ထားသော ပြတ
သိမ်ငယ်စွာ ဝင်လာကြပြန်သည်။

နှင်းကလေးများ နူးညံ့ညင်သာလှပါ၏။

ဘယ်အရာကိုမှ သူတို့ မဖျက်ဆီးကြပါဘူး. . .

အကျိုးစများကို ညှပ်နေရင်းမှ တစ်ထည်ပြီးသွားတော့ ပြ
ဆီ သူမ မျှော်ငေးမိသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ဒီအချိန်မှာ အမေက အကြော်ကြော်နေခဲ့

ပြီ။ အမေ့ရဲ့အကြော်ဖိုလေးနံဘေးမှာ သူမက စာကျက်နေခဲ့ပါသည်။
မေလည်း အားရှိ၊ သူမလည်း အားရှိခဲ့သည့်နေ့ရက်များသည် တို
ကောင်းလှပေစွ။

မန်ကျည်းပင်ရိပ်ကြီးမှာ ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်နှင့် တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ခွင့်ရခဲ့သည့်ကာလများပင်။

ယခုတော့ တိုက်ပြတင်းဝမှာ စာပူးတောင်းသိုက်လေးတွေကို
ကောင် မမြင်ရတော့။ မိုးကောင်းကင်ကြီးကိုလည်း မမြင်ရတော့။

အေးစက်နာကျင်လှပေသည့်ကာလများပါပေ။

ကျို. . .''

တံခါးတစ်ခု ဖွင့်သံကြားပေမယ့် သူမ လှည့်မကြည့်ခဲ့။ အိပ်ခန်း
ခန်းက တံခါးတစ်ခုခုဖြစ်မှာပေါ့။ သူမက ညှော်ခန်းစားပွဲလေးပေါ်မှာ
ညှပ်နေခဲ့သည်။

အနားသို့ရောက်လာသည့် ရနံ့တစ်ခုကြောင့် ဆရာမှန်း မိရွှန်း
သည်။ ဈေးသွားဖို့ ဆရာတို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီပေါ့။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ဈေးလိုက်ဖို့ မခေါ်ပါနဲ့ဆရာ။ ကျွန်မ
သူကုံထံတွေလို အရေခွံမရှိပါဘူး။ ကျေးဇူးတရားတို့အတွက် ဆပ်
အရည်အချင်းမရှိသေးဘူး။ သူမ ဆရာ့ကို မော့မကြည့်။ နှလုံးသား
နာကျင် လိုက်ဆို့နေခဲ့သည်။

''စာတော့ မကျက်ဘဲနဲ့။ အလုပ်က ဘယ်အချိန်လုပ်လုပ် ရ
စာက အရေးကြီးသလား၊ ငွေက အရေးကြီးသလား''

အားလုံးပဲ အရေးကြီးပါတယ် ဆရာ. . .

ပညာ၊ ငွေကြေး၊ နှလုံးသား၊ အစာအိမ်။

အားလုံးဟာ အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့အစိတ် အပိုင်းများဖြစ်ပါတယ်။ ရင်ထဲမှ အသံများသာ ဖြစ်ပါသည်။

"စာမေးပွဲဖြေဖို့ နှစ်လပဲလိုတော့တယ်၊ ညည်းအကျီချုပ်တာ တွေ ရပ်ထားတော့။ ထမင်းလခ ငါပေးခဲ့မယ်"

အသေးစိတ်နားလည်နေသည့် ဆရာ့ကို မိရွှန်း ဒီတစ်ခါတော့ မော့ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာ့ဦးနှောက်ထဲမှာ မိရွှန်းရှိတာ သေချာတာ ပေါ့။

"ဒါပေမဲ့. . . ဒါတွေတော့ လက်စသတ်ပေးရမယ် ဆရာ"

"သဘောပဲ၊ ခွေးဟာ ပြာပုံပဲ ကြိုက်တယ်။ ညည်းလုပ်ချင်တာ သာလုပ်"

နံနက်ခင်းလေး အကျည်းတန်သွားခဲ့ပြီ။ စိတ်မဆိုးလိုက်ပါ ဆရာရယ်။ မိရွှန်းကို နားလည်ပါ။

စိတ်မချမ်းမသာနှင့်ပဲ မိရွှန်း အကျီစတွေ ဆက်ညှပ်နေရသည် ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိပေါ့လေ။

အန်တီလေးတို့က ဈေးထွက်မြဲထွက်မည်။ ကျန်သူများက ဈေး သွားဖို့ ပြင်နေကြသည်။

ဘယ်လောက်များ ကြေကွဲစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဈေးလိုက် ချင်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် ခွဲချန်ထားခံရတာကျတော့လည်း မိရွှန်း ခံစား ပါသည်။

မိရွှန်းရင်ထဲ ယောက်ယက်ခတ်နေရတာ အဘယ်သူမျှ သိမည် မထင်။

နံနက် ၇ နာရီခွဲခန့်မှာ သူတို့အားလုံး အခန်းမှထွက်ခွာကြသည်

ယောက်စလုံး လှုပမွှေးမြကြပါသည်။ မိရွှန်းကို ဘယ်သူမှ နှုတ်မဆက် ဘာကြောင့်မသိ။

သူတို့ထွက်သွားတော့ အခန်းတံခါးပိတ်ဖို့ သူမ ထရပ်လိုက် သည်။ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်မျက်ရည်များနှင့် လှေကားဆီသို့ မျှော်ကြည့် နေဆဲ. . .

"မိရွှန်း"

လှစ်ခနဲ အလင်းတန်းသဖွယ် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာသူ ဦးကြောင့် သူမ ဆတ်ခနဲထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။

သူ. . . ဦးလင်းသွန်။

"ဘာလို့ငိုနေရတာလဲကွာ၊ တိတ်. . . မင်း စာမကျက်တာ ငါ ည်း မကြိုက်ဘူး။ စာမကျက်လို့ ဒဏ်ခတ်ထားတာ။ ထမင်းလခက . . .၊ ကိုကို ပေးလိုက်မယ်။ မငိုနဲ့ သိလား. . . စာကျက်။ မင်းငို စိုးလို့ ကိုကို ပြန်လာကြည့်တာ။ တိတ်. . . တိတ်. . . ခေါင်းတွေ က်နေလိမ့်မယ်"

မိရွှန်းမျက်ရည်များကို သူ့လက်ဖဝါးနဲ့ ဖွဖွသုတ်၊ ပခုံးကို တစ် ပုတ်ရင်း သူဆင်းသွားခဲ့တော့ မိရွှန်းမျက်ရည်များ တန့်ခနဲ ရပ်သွား သည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ကိုကိုဟာ. . . ကျွန်မရဲ့ တန်ခိုးရှင်ကြီးလား။ နတ်ဒေဝတာတစ် သွင်။

▣

မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် တိုက်ခန်းလေးထဲ စက်တဒိုင်းဒိုင်းနှင်းနေ
တာ ချုပ်လက်စတွေ ပြတ်သွားစေချင်လို့ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာန
ဦးလင်းသွန်တို့ နားလည်နိုင်ကြပါ့မလား။ အရွဲ့တိုက် ချုပ်နေတယ်မျ
ထင်နေမလား မသိတော့။

မီးဖိုထဲမှာလည်း မေလွင်ဟိန်း ဟင်းချက်နေသည်။ တရှဲရှဲအ
များက အဆက်မပြတ်။ စက်နင်းသံနှင့်အပြိုင်။

"လုပ်ပေ့. . . လုပ်ကြပ၊ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ညှော်
တိုက်သတ်နေတယ်။ ဒီတစ်ယောက်ကလည်း စက်နင်းသံနဲ့ နှိပ်စက်
တယ်။ ငယ်သာငယ်. . . အစွယ်လေးတွေနဲ့ချည်းပဲ"

လင်းသွန်၏စကားကြောင့် အခန်းထောင့်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ
စာဖတ်နေသည့်ဆရာ့ကို မိရွှန်း ခိုးကြည့်မိလိုက်သည်။ ဒီအဝတ်စတွေ
ကို ပြတင်းမှသာ လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်တော့ပါဘိ။ ဆရာက မကြည်ရသည့်
ကြားထဲ မီးလောင်လေပင့်ကြီးက တစ်မျိုး။ မိရွှန်း လင်းသွန်ကို တိတ်
တဆိတ် မျက်စောင်းထိုးမိသည်။

အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေသည်မို့ အချိန်နာရီတွေကို သူမ
မေ့လျော့နေဆဲ။ တာဝန်ဝတ္တရားများကိုလည်း မေ့လျော့နေမိဆဲ။

"ဆရာနဲ့ကိုလင်း. . . ရေချိုးတော့၊ မေလွင် အားလုံးချက်ပြီး
ပြုတ်ပြီး၊ ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ ဟိုး. . . ပြင်ပြီးတာက ထမင်းပွဲပြင်ပြီးတာကို
ပြောတာနော်၊ ရောမသွားလိုက်နဲ့ဦး"

မေလွင်ဟိန်း၏အသံချိုချိုလွင်လွင်ကြောင့် မိရွှန်း မော့ကြည့်
မိသည်။ အခန်းကျဉ်းလေးထဲ မွှေးကြိုင်လင်းချင်းသွားအောင်ပဲ သူမ
က သင်းပျံ့လွှန်းပါသည်။

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနက်ကလေးကြောင့် လည်တိုင်ထင်းထင်း။
အသားထင်းထင်းမှာ စကတ်လုံချည်ကြောင့်လည်း ကိုယ်လုံးရှင်းရှင်းလေး
က ပိုပြီးလှနေ၏။ ကော်ပတ်ရှပ်ကလေးနှယ်။

"မိရွှန်းလည်း ဆရာတို့ပြီးရင် ရေချိုး။ ထမင်းစားရအောင်"

"ဟင့်အင်း. . . မမ၊ ကျွန်မ မဆာပါဘူး။ လူကြီးတွေအရင်စား
ပါစေ"

သူတို့ကိုယ်တိုင် သူတို့ပိုက်ဆံနှင့် ချက်ပြုတ်ထားသည့် ထမင်း
ဟင်းတွေမို့ ခပ်တည်တည်ဝင်စားရမှာ မိရွှန်း အားနာပါသည်။ ဝတ်ကျေ
တန်းကျေခေါ်ပုံရသည့် မမမေလွင်ဟိန်းကလည်း ထပ်မံမခေါ်ပါလေတော့။

အားငယ်စရာကောင်းလိုက်ပါဘိလေ။ တစ်အိမ်လုံးနဲ့ တစ်
ယောက်ဖြစ်နေရတာ ဒီအင်္ကျီတွေ ချုပ်နေရလို့ထင်ပါသည်။

"စား. . . ဆရာ၊ ဒီမနက်စာညစာ မေလွင် ဒကာခံတာ။ ဆရာ့
ကို ကျွေးချင်လွန်းလို့ မျက်စိမှိတ်ဝယ်ပစ်လိုက်တာ။ လစာကို လေးပုံတစ်
ပုံလောက် ချောရော။ ဆရာ့ကျေးဇူးတွေနဲ့စာတော့လည်း မြူတစ်မှုန်စာ
လောက်တောင် မရှိပါဘူးလေ"

စက်နင်းရပ်ထားခိုက်မို့ ထမင်းစားခန်းဘက်မှ အသံများ ပျံ့လွင့်
လာခဲ့သည်။

"စားရတဲ့ဆရာ မျိုမကျအောင် ပြောနေရသေးတယ်။ သူကျွေး
တာ ငါကျွေးတာနဲ့ လုယက်ပြီး မဏ္ဍာပ်တိုင် တက်ပြနေရသေးတယ်။
ကောင်မလေး. . . အလိုက်ကို မသိဘူး။ နင်တို့မိန်းမတွေဟာ ဦးနှောက်ကို
မရှိဘူး"

တစ်ယောက်တစ်ပြန် စကားစစ်ထိုးပွဲကြီးအကြား ဆရာ ဘယ်

သို့ ထမင်းစားရမှာပါလိမ့်။

"မိရွှန်းချက်တာလောက် စားမကောင်းဘူး။ ဟင်းက ဆ
ပြီး ဘာအရသာမှမရှိဘူး"

"ကိုလင်းနော်. . . မလွင်တို့က မီးဖိုချောင်မှာ အုပ်စိုးမယ့်
ထဲနဲ့ပြီးမယ့် မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အကြော်သည်လောက်တော့
လက်ရာကောင်းနိုင်မလဲ"

အထဲမှလူတွေတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြမည်မသိ။ အ
တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ကြသည်။ မျက်နှာတွေ ဘယ်လိုရှိကုန်ကြမှာပါ

မခံချင်မဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်။ မှန်တာပြောတာပဲ ပြောပါစေ။
တယ်။ အကြော်သည်လောက်တော့ ဘယ်အချက်အပြုတ် ကော
မလဲ။

သူတို့အားလုံး မရိပ်မိဖို့ နေသားကျဖို့ သူမ စက်ကို သွက်
စွာ နင်းရ ချုပ်ရပြန်ခဲ့သည်။

ကိုယ်တိုင် နာကျင်လျက်နှင့်လေ။

▣▣▣

အခန်း (၁၆)

ပထမတော့ မိရွှန်းရဲ့စာကျက်သံလားဟု လင်းသွန် ထင်မှတ်
ားခဲ့သည်။ ဆရာနှင့်အတူ အိပ်ရသည်မို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့
ာက်မှနာရီကို အသာ မကြည့်မိသည်။ ညဉ့် ၁ နာရီနဲ့ ၁၀ မိနစ်၊ အိပ်
ဘင့်ပြီပေါ့ ကလေးရယ်။ သို့ပေမယ့် လင်းသွန် နားစွင့်နေမိသည်။

စာကျက်သံမဟုတ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ဦး၏ ငိုရှိုက်သံသဲ့သဲ့သာ ဖြစ်
ပသည်။ လင်းသွန် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။ ဘယ်သူလဲ၊ အချိန်မတော်
ကြီး တိုးတိုးလေး ပျံ့လွင့်နေသည့်ရှိုက်သံဟာ ဘယ်သူလဲ။

တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်း။ မိန်းမတွေ ခပ်များများမို့ ထသွားကြည့်
မှာ မသင့်တော်ပါဘူး။ တော်ကြာ မပြေးသော် ကန်ရာရှိ၊ သူတစ်ပါး
ဆို့ အထင်လွဲမှားကြပါလိမ့်မည်။

ကိုယ့်ရင်ကို စူးထိုးစပါး "စိုက်ခံနေရသည့်နှယ်. . . လင်းသွန်
ဓားနေခဲ့ရသည်။

မိရွှန်းရယ်. . .

ညဦးပိုင်းကပေါ့လေ. . .

'ဝဏ္ဏပဘာ၊ ကလျာဖူးစသစ်'တွေဘာတွေနှင့် တင်စား မိချင်လောက်အောင် ပြစ်မျိုးမှုည့်မထင်သည့် မိရွှန်းအတွက် သူ အ တုန်လှုပ်နေမိ၊ ထိန်းချုပ်နေမိရပါသည်။

ကိုယ်က ကျောင်းပြီးသွားပေမယ့် သူကလေးက စာမေးပွဲ ရသေးသည်မို့ ကိုယ့်ခံစားမှုကို သူ ဘရိတ်အုပ်ထားခဲ့ရ၏။ ပေါက် မဖြစ်သေးပါ။ သက်လှယ်က ငယ်လွန်းပါသေးသည်။

မိရွှန်းကို သူ အပျော်သဘောလည်း မထားရက်ပါ။ တည် တံ့တံ့ လက်ထပ်ယူဖို့အထိသာ စဉ်းစားရပါမည်။ စဉ်းစားနေတုန်းမှာ မလွန်၊ လက်မလွန်စေဖို့ လင်းသွန် ထိန်းချုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ညဦးပိုင်းက သူတို့လမ်းလျှောက်ဖြစ်ကြသည်။ ကားအ အလာ ကျဲပါးသွားသည့် မှိန်ပျပျလမ်းများသည် ညရောင်နှင့် လှပ လွန်းပါ၏။ ရယ်စရာတော့ ကောင်းလှသည်။

အများတကာ လမ်းလျှောက်သူတွေမှာ မိသားစုလိုက် စု စည်း၊ အေးအေးဆေးဆေး၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပေ လျှောက်နေကြသော်ငြား သူတို့အဖွဲ့ကတော့ သူတလူ ငါတမင်းနှင့် ပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေကြသည်။

မေလွင်ဟိန်းက 'သိလား ဆရာ. . . သိလား'နှင့် စကာ သွင်သွင်ပြောနေပြီး ဆရာက အနားမှ တွင်တွင် အင်းလိုက် ဆရာတို့နောက်မှ မိရွှန်းက သတိအနေအထားဖြင့် ခပ်တောင့် မတ်မတ်လှမ်းနေပြီး၊ သူကတော့ ဘိတ်ဆုံးမှ ပျင်းရိပျင်းတွဲ လမ်း

ခဲ့သည်။

ဆောင်းဦးညပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကောင်းကင်မှာလည်း လကွေး စင်းက တံဇဉ်တစ်လက်နှယ် တွဲလွဲခိုချိတ် မှိန်မှိန်လေး လင်းနေခဲ့ ည်။ ညအခါ လမ်းလျှောက်ရတာ ပျော်စရာကောင်းလှပါကလား။ အပူ ငီတွေလည်း ကင်းစင်နေခဲ့မယ်ဆိုရင်ပေါ့။

ကာရာအိုကေခန်းမနှင့် တွဲဖွင့်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များမှာ ည်း လူတွေ ကျပ်တောက်လှပါသည်။ တတ်နိုင်သူတွေကတော့ ရက် ရမ်တွေ၊ နိုက်ကလပ်တွေ တက်ကြပေလိမ့်မည်။ တော်ရုံတန်ရုံလူ စားများကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကာရာအိုကေခန်းမတွေမှာ န်းဖြေကြပါလိမ့်မည်။

"ဟိုက်! "

အရမ်းရှက်တတ်သည့် မိရွှန်းက အနီးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ခနဲ ဝင်ချသွားတော့ သူ့မှာ အံ့အားသင့်ကာ ထပ်ချပ်လိုက်သွားရ ဆိုင်ထဲမှာ ကောင်လေးတွေ များပြားလွန်းသည်မဟုတ်ပါလား။

ဒီကောင်မလေးက စောင်မာန်ရွဲ၊ ဖွတ်တိဖွတ်ထိုးမှန်း သိသည် ရွှန်းနှင့်အတူတူ သူပါ လိုက်ဝင် နေရာလွတ်တစ်ခုမှာ ထိုင်ဖို့ပြင်ရ ည်။

"ကျွန်မ သီချင်းဆိုချင်လို့"

ဘုရားရေ! ဆော်လှချည်လား။ မိရွှန်းက သူ့ကိုပြောပြနေတာ င်မဟုတ်။ ဆိုင်က စားပွဲထိုးလေးကို ပြောနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

"အာ. . . ရပါတယ်၊ ရပါတယ်. . . လာပါ"

ခပ်တည်တည်ပဲ ကာရာအိုကေမှန်လုံခန်းထဲ သူမ ဝင်သွားတော့

လင်းသွန်စိတ်ထဲမှာ ဆလံအခါခါရိုက်ရင်း ဆလံသနေမိတော့သည် [illegible]

ကောင်မလေး. . . ဘာတွေ မကျေနပ်နေပါလိမ့်။

အတန်ကြာတော့ သီချင်းဆိုသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

လင်းသွန်မှာ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩရင်းပါလားလေ။

မိရွှန်းဆိုနေတာ ကိုတင်လှိုင်ရဲ့ 'အမုန်းခွန်အား ပေးသနား [illegible]

ဖြစ်လို့နေတော့သည်။

ဘယ်သူ့ကို မုန်းချင်လို့လဲ မိရွှန်းရယ်. . .

နာနာကျင်ကျင် ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့အသံလေးက သူ့ရင်ကို [illegible]

နှင့်ဆွနေသည့်နှယ်၊ အခံရကျပ်လိုက်ပါဘိ။

ဝှါအချစ်တွေ ပေါက်ကွဲ၊ ပွင့်ထွက်အောင် ဆွနေတော့တာ [illegible]

ကောင်မလေးရယ်. . .

'ဆုတောင်းတိုင်းသာ ပြည့်စေချင်ပါသည်. . .'တဲ့။

'နှယ်တစ်ပင် မြက်တစ်ပင်လို သံယောဇဉ် အလွယ်တကူ [illegible]

နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်လိုပါပြီ. . .'တဲ့။

'အမုန်းခွန်အား ပေးသနားရန် တောင်းပန်ပါသည်. . .' [illegible]

ရှိုက်သံနှောသောအသံက ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့။ ဆိုင်ထဲမှ [illegible]

ပြောသံများလည်း တဒင်္ဂ တိတ်ဆိတ်၊ သီချင်းသံမှာ နစ်မျောသွား [illegible]

သည်။

နောက်ဘက်မှာ မည်သူမျှမပါမှန်း၊ ဆရာတို့က ဘယ် [illegible]

သိသည်မသိ။ ဆိုင်ထဲသို့ နှစ်ယောက်သား ဝင်လာကြပြန်သည်။ [illegible]

တောင်းခံနေသည့် အမုန်းခွန်အားတို့သည် မည်သူ့ကို ပစ်ပေါက် [illegible]

သုံးယောက်သား စားပွဲမှာထိုင်ရင်း ကော်ဖီပူပူများကို [illegible]

[illegible]ကြသည်။ ကော်ဖီပူပူတွေထဲမှာတော့ မိရွှန်းရဲ့အမုန်းများ စီးမျော

[illegible]ပတ်နေခဲ့ကြသည်။

သီချင်းဆုံးတော့ မိရွှန်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကုတ်အင်္ကျီအနက်

[illegible]လေးထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ရင်း ခေါင်းငုံ့ထွက်ခွာသွားသည်မှာ မည်သူ့

[illegible] လှည့်မကြည့်ခဲ့။ မေလွင်ဟိန်းက သဘောမကျစွာ မျက်မှောင်ကြုတ်

[illegible]သည်။

"ရင့်လှချည်လား၊ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်တဲ့စတိုင်"

"ကျွန်တော်တို့ မှားနေပြီထင်တယ် ဆရာ၊ မိရွှန်း ခံစားနေရပြီ"

"အင်း. . ."

ဆရာကတော့ အင်းရှည်ကြီးသာ ချခဲ့သည်။ နောက်တော့

[illegible]ပင်ရဘဲ ကော်ဖီများကို မော့ချ၊ မိရွှန်းနောက်မှ လိုက်ကြရသည်။

[illegible]နာရီကို တော်တော်ကျော်မှ သူတို့တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။

[illegible] ခြေပစ်လက်ပစ်နားနေကြဆဲ မိရွှန်းကတော့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို

[illegible]ခန်းလေးထဲမှာ စာကျက်နေတော့သည်။

"ဆရာ့ကိုအောင်းမေ့လို့သာ လာနေရတယ်၊ အိပ်ရေးသိပ်ပျက်

[illegible]။ မေလွင်တို့တုန်းက စာကို အသံတိတ်ကျက်ပေမယ့် သူ့ကျတော့

[illegible]ထွက်ကျက်တယ်။ တိုးတိုးလေးဆိုပေမယ့် ခြင်တစ်ကောင်လို တဝီဝီ

[illegible]နေတာကြီး"

နှုတ်ခမ်းလေးကိုစူ့ရင်းစူးရင်း ပြောနေတော့ ဆရာက ပြုံးနေ

[illegible] လင်းသွန် အမြင်ကပ်လှသည်။

"အိပ်ရေးပျက်လည်း လာမအိပ်နဲ့ပေါ့ဟ၊ နင့် ဘယ်သူက လာ

[illegible]လဲ"

"အိုး. . . မေလွင်က နေ့ဘက်မှာ အလုပ်ဆင်းနေရတာပဲ၊ လေးတော့ ကိုယ့်ဆရာ နားနေချင်တာပေါ့လို့။ ကိုလင်း ဝင်မပါနဲ့ ဆရာ့ကို ကိုလင်းရော မချစ်ဘူးလား. . . ကဲ။ ဆရာကဖြင့် တစ်နှစ် ခါတောင် စိတ်ရမှ ပြန်လာတာကြီး"

အန်တီလေးကတော့ အိပ်ပုပ်ကြီးသူပီပီ တဝါးဝါးသန်းရင်း အိပ်ဖို့သာ ပြင်နေ၏။ လက်ဖက်ပွဲလေးလည်း သူ့လက်ချက်နှင့် ကုန် ပြီကိုး။ သူများတွေများ လက်ဖက်စားလျှင် မျက်လုံးကြောင်သတဲ့။ တီလင်းကတော့ ရှူင်းချက်ဖြစ်လိမ့်မည်။

"လင်းသွန်. . . ကျောင်းကိစ္စပြီးသွားခဲ့ပြီနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"ဘာတွေဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ"

ဆရာက လေးလေးနက်နက်မေးလာသည်မို့ လင်းသွန် ကို လေးစားစွာ ကြည့်မိသည်။ ဆရာက သူ့ထက် ၈ နှစ်သာ ကြီး မယ့် အရာရာတတ်သိလွန်းပေသည်။

"ကျွန်တော် အိမ်မပြန်ချင်ဘူးဆရာ၊ ဒီမှာပဲ သင့်တော်တဲ့ တစ်ခုခုမှာ တိုက်ခန်းဝယ်မယ်။ ဆေးခန်းဖွင့်ရင်လည်း ဖွင့်မယ်ဆ

"မင်းညစ္စာ လွယ်ပါ့မလား။ ရန်ကုန်မှာ ဒီလောက် ပါရဂူ အထူးကုတွေ ဆေးရုံဆေးခန်းတွေ မှိုလိုပေါက်နေတာ"

ဆရာ့စကားကြောင့် သူ စိတ်တော့ ပျက်မသွားပါလေ။ သူ လည်း ပတွေးနှင့်မနေရရေးသာ စီမံကိန်းဆွဲခြင်းဖြစ်သည်မို့။

မေမေကတော့ ခွင့်ပြုပါလိမ့်မည်။ တစ်ဦးတည်းသောသာ ရုံတင်မကာ၊ သားကျေနပ်အောင်လည်း သူက ပေးဆပ်နေချင်သူဖြစ်

ဝေးဝေးကို လေလွင့်ထွက်မသွားလျှင် တော်ရောပေါ့ မေမေ။

မိခင့်မေတ္တာကို သူခံစားလို့ရသော်လည်း နောက်ယောက်ျားယူ ကြီးကိုတော့ လင်းသွန် ခံစားလို့မရ။

ဘဝမှာ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်ဘူးလား။ သေဆုံး တဲ့ဖေဖေ့ထံ အချစ်တွေ ပုံမအောလိုက်ပေဘူးလား။

မေမေ အသက်ကြီးလျှင် နေမကောင်းလျှင်တော့ သူပြုစုပါမည်။

"ဟေ. . . ကွ၊ လင်းသွန်။ မင်းဆေးခန်း ဖုန်တက်နေမှာစိုးလို့ နေတာ။ တခြားစီးပွားရေးလေးဘာလေး စဉ်းစားပါလား"

ဆရာ့အသံကြောင့် သူသတိပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အာရုံက ပစ္စုပ္ပန် နံရောက်၏။

"ကိစ္စမရှိဘူး ဆရာ၊ မေမေ့မှာ တခြားဖြုန်းမယ့် သားသမီး ။ ကျွန်တော် အတည်တကျနေမှာကိုပဲ မေမေက ဝမ်းသာနေမှာ နာလာမှာ မလာမှာကတော့ ကံတရားပေါ့ ဆရာရယ်"

"ရှစ်. . . ဘာကံတရားလဲကွ၊ မင်းကလည်း ကံကိုလွှဲချနေပြန် ပြောချင်တာက ရေများရာ မိုးရွာနေမယ့်အစား ပင်လယ်ထဲမှာ နေမယ့်အစား တောရွာတွေဘာတွေဆင်းဖို့"

သူ ရယ်မောမိလိုက်သည်။ ဆရာ့ကို မလေးစားလို့မဟုတ်။

"ဆရာကလည်း ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေပြန်ပါပြီ။ တောဆင်း တော် ထမင်းငတ်မှာ ဆရာရဲ့။ အခုခေတ်က တောမှာလည်း ာရမ်းကုတွေက မှိုလိုပေါက်နေတာ။ သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ဇာတ်ပေါ့ . . . ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာ ပျော်တယ်၊ ရန်ကုန်က မခွာချင်

"ဘုရားရေ! "

ဒါကတော့ မေလွှင်ဟိန်းထံမှ အသံဖြစ်သည်။ မေလွှင်ဟ
သည် မိန်းမလှတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း လင်းသွန်းက သိပ်ကြည့်ရ
မဟုတ်။

"နင်ကရော ကျောင်းပြီးတာ ဘာလို့ အိမ်မပြန်သလဲ။ နင်
ရန်ကုန်မှာ ကပ်နေတာ၊ နင့်ရည်းစားက ရန်ကုန်ကမို့ပေါ့။ မသိတာ
လို့"

လင်းသွန်းစကားကြောင့် မေလွှင်ဟိန်းက ပြုံးပြုံးပြာပြာ
ခဲ့သည်။

"အလကား ဆရာ. . . အလကား။ ကိုလင်းနော်. . . မ
တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့။ မေလွှင့်မှာ ဘယ်ရည်းစားမှမရှိဘူး။ မ
တကယ်ချစ်မိတာက"

"ဟော့! ငါ့ကိုတော့ မချစ်နဲ့နော်၊ ငါက ဆေးဆိုးပန်းရိုက်
တွေ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ သဘာဝအရောင် ဖြူဖြူစင်စင်သ
လေးမှ"

အခြေအနေတစ်ရပ်ကို သူဝင်ထိန်းလိုက်ရသည်။ နို့မို့ မ
ပူစရာ မကြားဝံ့မနာသာတွေ လာချင်လာလိမ့်မည်။ ညွှတ်ကွင်း
မည့် ဥဒေါင်းကြီးကို လှန့်ထုတ်လိုက်ရခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

လင်းသွန်းကြောင့် မေလွှင်ဟိန်း စိတ်ကသိကအောက်ဖြ
ပုံရသည်။ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက် မိကျောင်းမျက်ရည်နှင့်တူသော
ရည်နှစ်စက်က လည်မှ စိန်လော့ကက်သီးနှင့်အပြိုင် လက်ခနဲဖြ
ကြသည်။

ညဦးပိုင်းမှအဖြစ်များကို သတိရရင်း ငိုရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို သူ
ကျွင်စွာ ကြားနေခဲ့ရသည်။ ထွက်တော့ မကြည့်ရဲပါ။ ငိုနေသည့်ကောင်
လေးကို သူ မချော့တတ်။ ယခုအချိန်သည် ပေါက်ကွဲရန်အချိန်လည်း
တ်သေး။

တွန့်ခေါက်တောင်တန်းကြီးလိုပဲ ခွေရင်းခေါက်ရင်း တွန့်ရင်း
ရင်း သက်ပြင်းပင်လယ်ထဲ သူ့ဝိညာဉ်တွေ စိုလင်းဆွေးမြည့်ရသည်

▣▣▣

အခန်း (၁၇)

"မိရွှန်း. . . ထမင်းကို သေသေချာချာစားစမ်း"

တစ်လုပ်နှစ်လုပ်စားပြီး ပြေးတော့မည်မို့ ဆရာက မိရွှန်း
မာန်လိုက်သည်။ ထမင်းစားပွဲမှာ ဆရာ၊ မိရွှန်းနှင့် လင်းသွန်တို့သာ
၏။ မေလွင်ဟိန်းက ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဆင်းပြီး အန်တီလေးတို့က
ထွက်နေကြသည်။

ငါးဖယ်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို တစ်ကိုယ်လုံးမာနေအော
ထု၊ တစ်ပြီးချက်ထားသည့် ငါးဖယ်ဆီပြန်နှင့် မုန်လာဥချဉ်ရည်ဟင်း
သူတို့ကို ခံတွင်းတွေ့စေသည်။ 'အကြော်သည်ပဲ၊ ဟင်းချက်ကော
ပေါ့'ဟု ဆိုသည့် မေလွင်ဟိန်းကို သတိရဖြစ်ကြသည်။

မေလွင်ဟိန်းသည် မိရွှန်းအပေါ်မှာ ကောင်းပါသည်။ သို့ေ
ဆရာနှင့်၊ လင်းသွန်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင်တော့ မကောင်းတော့
တိုတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

"စာကျက်ချင်လို့ပါ ဆရာ"

"ပြီးမှ ကျက်၊ ထမင်းကို ဝင်အောင်စားစမ်း။ လူလည်း ပိန်
နေပြီ"

ရောက်စက သပိတ်မှောက်ထားခဲ့ကြပေမယ့် ယခုတော့ ဆရာ
လင်းသွန်ပါ သူမကို စာတွေပြပေးကြ၊ သချ်ာတွေ တွက်ပြကြနှင့်
တစိုက်ရှိလာပြန်သည်။

အဘယ်သူတွေ ဂရုစိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မစိုက်သည်ဖြစ်စေ မိရွှန်း
တော့ မိမိပန်းတိုင်ကို ဆက်လက်ချီတက်ရမည်သာဖြစ်သည်။

'အမုန်းခွန်အား ပေးသနားပါ'ထဲမှာ ရင်ထဲက အပူတွေ ထည့်
ခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။

သူမ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားခဲ့ပါသည်။

ကိုကို၊ ဦးလင်းသွန်ဆိုသည့်လူကြီးပေါ့။

အမှောင်ကြီးစိုးသည့် သူမရဲ့ကမ္ဘာမှာ မီးအိမ်တစ်လုံးလို အလင်း
ပေးတော့မည်ပြုပြီးမှ ရှဲခနဲမြည်မတတ် အလင်းတွေ ငြိမ်းသတ်ခဲ့
နာကြည်းစရာကောင်းလှပါသည်။

ဆရာကရော. . .

သူ သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်. . . ကျိုးနွံလှသည့် တပည့်ကိုမှ
ကြီး အပြုံးတွေ ထားခဲ့ရသတဲ့လား။ နီးကပ်စွာနေရပြီး ဥပေက္ခာ
ခံရတာလောက် နှလုံးသားကို ကြေမွစေတာမရှိ။

ဥပေက္ခာ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို မိရွှန်း မခံစားနိုင်။

အားလုံးကို မုန်းပစ်ချင်သည်။ အမုန်းခွန်အားတွေ သူမ တောင်း
မလွန်ပါ။

ယခုတော့ သူတို့နှင့် ထမင်းအတူစားနေရပြန်ပေါ့။ တတ်လည်
တတ်နိုင်သည့်လောကကြီးပါပဲ။

"အား. . ."

"အဲ. . . အရိုးစူးပြီမှတ်လား"

အသားတွေ မွကြေအောင် ထုခံထားရသည့်ငါးဖယ်ထဲမှာ အ
တွေ ကိန်းအောင်းနေသတဲ့လား။

သူမသည်လည်း ငါးဖယ်တစ်ကောင်လို ဘဝက ထုထောင်း
ခံနေရသည့်သူဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ငါးဖယ်က ငါးဖယ်ကို အရိုးစူး
ခဲ့ပြီ။

စိတ်အပျံ့ပျံ့အလွင့်လွင့်နှင့် ထမင်းစားနေမိသည်မို့ မိရွှန်း အ
စူးသွားခဲ့သည်။ သူမ ထမင်းဝိုင်းမှ ထသွားတော့ လင်းသွန်က နော
မှ ထပ်ချပ်လိုက်လာခဲ့သည်။

"ဟစမ်း! မှန်း. . . အဲဒါ လူကြီးတွေကို စော်ကားလို့ သိလ
တောင်ဦးလေ. . . အမုန်းခွန်အားတွေ"

အရေးထဲ နွတ်သီးကောင်း လျှာပါးဖြစ်နေသည့် လင်းသွန်
မိရွှန်း အမြင်ကတ်လှပါဘိ။

သူမ ကိုယ့်ဖာသာပဲ အရိုးနှိုက်ဖို့ပြင်သည်။

"ဟဆိုဟ. . . ဘာရှက်စရာရှိမလဲ။ ကိုကိုက ဆရာဝန်ပဲ။
ရင်သာ ဆေးကုခ များများပေးပေတော့"

ပေကပ်ကပ်ဖြစ်နေသည့် သူမ၏ပါးစုပ်ကို ဆွဲဟ၊ အာသီး
လေးရဲ့အပေါ် အာခေါင်မှ အရိုးသေးသေးကို သူက ထိပ်တုံးတုံး
ကျေးဖြင့် ဆွဲယူပေးခဲ့သည်။

သူမ ထမင်းဆက်စားလို့ မရတော့ပါ။ မစားလိုတော့ပါ။ အရိုး
းဘာက သူမရဲ့ဒဏ်ရာတွေလောက် မနာကျင်စေဘဲနှင့် မျက်ရည်များ
ာ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာခဲ့ပြန်သည်။

အို. . . ဒီမျက်ရည်တွေဟာ မေမေနဲ့အတူ ပြီးဆုံးမသွားခဲ့ဘူး
ား။ ခက်လိုက်ပါဘိတော့လေ။

"တိတ်. . . တိတ်. . . နာလို့လား။ ထမင်းမစားချင်လည်း ပြီး
ကိုကို ကော်ဖီဖျော်ခဲ့မယ်နော်"

"ဟင့်အင်း. . . ကျွန်မကို မုန်းလိုက်၊ ဂရုစိုက်လိုက်ကို မကြိုက်
ဘူး။ ပစ်ထားလိုက်. . . ဒါပဲ"

သူမစကားကြောင့် လင်းသွန် ကြောင်အမ်းအမ်း ကျန်ခဲ့သည်။
ရာကတော့ ထမင်းကို တို့ခနန်း ဆိတ်ခနန်း ဆက်စားနေတုန်းဖြစ်
သည်။

▣▣▣

အခန်း (၁၈)

နောက်ဆုံးဘာသာ ဖြေဆိုပြီးသွားခဲ့ပြီမို့ လူအုပ်နှင့်အတူ ကျ ဝေ့ထွက်ရင်း မိရွှန်းရင်မှာ ပေါ့ပါးနေခဲ့သည်။

အောင်မှာပါ။ ဂုဏ်ထူးတွေ တစ်သီကြီးနှင့် အောင်မြင်ဖို့တော့ မမှန်းနဲ့ပေါ့။ ကိုယ်က ဖိဖိစီးစီး ကျောင်းတက်ခဲ့ရတာမဟုတ်။ ဘာပဲဖြ ဖြစ် အတန်းစဉ် စာတော်ခဲ့ခြင်းနှင့် စာကြိုးစားမှုတို့ကြောင့် သူမ ကော ကောင်းအောင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

'ဆရာဝန်ကတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အနည်းဆုံး ဆယ်တ တော့ အောင်ရမယ်'ဆိုသည့် လင်းသွန်စကားကို ကြားယောင်မိတော့ မိရွှန်း ပြုံးချင်ချင်။

ရေတံခွန်မှ ရေတွေ စင်ကျသလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်မှ စင်ကျလာတဲ့စကားတစ်ခွန်းတိုင်းကို သူမတို့ အရေးယူ ဂရုစိုက် နေလို့ဖြစ်မတဲ့လား။ ဤမျှဖြင့်သာ ရင်ခုန်နေမည်ဆိုပါက မိန်းမတို့မှာ

ုံးသားမပါဖို့ဘဲ ကောင်းတော့မည်။ မိန်းမတို့ရဲ့နှလုံးသားကို သဖန်းပင် ပဲ ချိတ်ဆွဲထားရတော့မည်။

"ဟော. . ."

ကျောင်းဝင်းရဲ့အပြင်ဘက် ကားတွေ ရှုက်ယှက်ခတ်ထဲ လင်း န်ကို တွေ့လိုက်ရသည်မို့ မိရွှန်း ပြုံးလိုက်သည်။ ကြည်ကြည်စင်စင်၊ မေးပွဲစဖြေသည့်နေ့ကတည်းက နေ့တိုင်း လိုက်ပို့ပြန်ကြိုပေးခဲ့သည့် င်းသွန်အား သူမ ကျေးဇူးတွေ အရမ်းတင်နေခဲ့မိတာအမှန်။

ကိုယ်စာဖြေရမယ့်ကျောင်းက တစ်ခါဘူးမှ မရောက်ဖူးလို့ အား ယ်နေတာကို သူက ကျောင်းပေါက်ဝကနေ ထိုင်စောင့်ပေးနေ၊ လိုက် းနေတော့ မိရွှန်းရင်မှ အားရှိရပါသည်။

"ကိုကို ပြန်လာခေါ်မယ်သိလား။ ဘာမှအားမငယ်နဲ့။ ခေါင်း အေးထားပြီးဖြေ၊ ရန်ကုန်မြေမှာ ကိုကိုကပ်နေတာ မိရွှန်း စာမေးပွဲ သေးလို့"

အခုတော့လည်း မေလွင်ဟိန်းပြောခဲ့ဖူးသည့် 'ကြောက်စရာ ားကြီး'အဖြစ် မမြင်တော့ဘူး။ သူ ကြင်နာတတ်သားပဲ။ မိရွှန်းအတွက် အားလုံးကို ကူညီ ဖန်ဆင်းပေးနေသူအား မည်သို့ ကျေးဇူးကန်း မှာတဲ့လဲ။

"ဖြေနိုင်လား မိရွှန်း၊ အိုကေတယ်မှတ်လား"

ကားတံခါးဖွင့်ပေးရင်း ပြောလာပုံက အားမာန်အပြည့်ရှိလှပါ ည်။ မိရွှန်းစာမေးပွဲရက်တွေမှာ ကြိုခဲ့ပို့ခဲ့သည့် ဒီကားလေးသည် သူမ တ်ဆွေတစ်ဦးနှယ်။

လင်းသွန်က စာမေးပွဲပြီး၊ ကျောင်းပြီးသွားခဲ့ပြီမို့ ယခုတော့

ပဲခူးနှင့်ရန်ကုန်ကို ကူးချည်သန်းချည်။

"မိရွှန်း. . . စာမေးပွဲရက်တွေမှာ ပင်ပန်းနေခဲ့တာ ကိုကိုတို့ လိုက်ပြီး အပန်းဖြေပါလား။ အနားယူပါလား။ ညည်း. . . ဒီမှာသာနေ အကျီအပ်သမားတွေနဲ့ ဘယ်မှာ ကောင်းကောင်းနားရမလဲ"

ကားကိုဖြည်းညှင်းစွာမောင်းရင်း ပြောလာခဲ့တော့ မိရွှန်း အ ရကျုပ်နေသည်။ သူမက ကျိုးကန်းလေးတစ်ကောင်နှယ် ဘဝမှာ ရှင် ခဲ့ရသည်မို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်ချလက်ချမရှိခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

"အနိတီလေးတို့ပြောလေ၊ တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာပဲ က တည်နေခဲ့ရတာမို့ မိရွှန်း. . . လယ်ကွင်းပြင်ကြီးတွေကို မြင်ချင်တ တောအုပ်တွေ၊ တောင်တန်းတွေကို မြင်ချင်စိတ်ရှိပါတယ်။ နေဝင် နေထွက်ချိန်တွေကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရတာလည်း ကြာပါပြီ။ မဲ့. . ."

"ဆက်မပြောနဲ့. . . ကိုကိုသိတယ်။ ယောကျ်ားတစ်ယော အိမ်ကိုလိုက်တော့ သိက္ခာကျမှာ၊ ကိုကို့မေမေက အထင်သေးမှာ၊ တစ်ခု အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ၊ ဒါတွေ မိရွှန်း စိုးရိမ်နေတယ်မဟုတ်လား"

သူမရင်ထဲက စိုးရိမ်စိတ်တွေကို ဘွင်းဘွင်းကြီး ဖွင့်ပြော သည်မို့ ကိုကို့ကို မိရွှန်း အံ့ဩစွာ ကြည့်မိသည်။ အိုလေ. . . အံ့ဩ တော့ မရှိပါဘူး။ ကိုကိုက လူကြီးပဲ။ လူလည်ကြီးပဲ။ သူမသိတာ ရှိမလဲ။

"မိရွှန်းတစ်ယောက်တည်းကို မခေါ်ဘူး. . . အနိတီလ ဖြစ် အနိတီဝင်းဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်ကိုခေါ်မယ်လေ။ မိရွှန် ကိုကိုက ညည်းကို တည်းခိုခန်းခေါ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိသာ

ကိုယ့်မိဘအိမ် ခေါ်သွားမှာပါ"

ကိုကို့စကားကြောင့် မိရွှန်းအရမ်းရှက်သွားရသည်။ ခေါင်းမမော့ တော့။ သူ့ကိုလည်း နိုးမကြည့်ရဲတော့။ မိသားဖသားပီပီတဲ့။ ဒီလူလည် ဒီစကားလုံးကို နားမလည်မှာတော့ မဟုတ်။

ကိုကိုရယ်. . . စကားလုံးတို့ရဲ့ အဆိပ်သင့်မှု၊ စကားလုံးတို့ရဲ့ သာကို ခင်ဗျားမသိဘူးလား။ စကားလုံးတွေနဲ့ မဖြားယောင်းလိုက်ပါ နဲ့။ ကျွန်မက အတောင်မဲ့ငှက်ကလေးပါ။

"ကြားလား. . . ခုညနေ ပဲခူးပြန်မယ်၊ မိရွှန်း လိုက်ခဲ့ရမယ်။ ကိုယ့်ကွာ. . . ကိုကိုပြောဖူးသားပဲ။ ယောကျ်ားတွေကို မယုံနဲ့လို့။ . . အဲဒီထဲမှာ ကိုကိုတော့ မပါဘူး"

လူလည်ကြီး။ သူတော့ ယောကျ်ားမဟုတ်သည့်အတိုင်း။ ည များစွာ အိပ်ရေးပျက်ထားတာရယ်၊ စာမေးပွဲမှာ ခွန်အားတွေ ပုံအော ခဲ့တာရယ်ကြောင့် မိရွှန်းက ဆိုဖာနောက်မှီလေးမှာမှီရင်း မျက်စိ မှိတ်ထားခဲ့သည်။

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကားလေးက ညင်သာစွာ ရွေ့ နေသည်။ မိရွှန်းကတော့ အိပ်တောင်ပျော်လုလု။ ပင်ပန်းလှပြီမဟုတ် လေ။

"သြော်. . . မိရွှန်း၊ ကိုကို ညည်းတို့အောက်ထပ်၊ မြေညီထပ် ခန်းတစ်ခန်းဝယ်မလို့ ဆိုင်ထားတယ်။ ဒီနေ့ နေ့လယ် တစ်နာရီ

"ဟာ. . . ကောင်းတာပေါ့ ကိုကို၊ မိရွှန်းတို့ နီးနီးနားနား နေရ ရတာပေါ့။ အဲ. . . ဒါပေမဲ့ အထူးကုဆေးခန်းတွေ ဆေးရုံတွေ ဒီ

လောက် ပတ်ချာဝိုင်းနေတာ ကိုကို့ဆေးခန်း လူရှိပါ့မလား"

"ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုကိုက မိန်းမရရင် နေဖို့ရည်ရွယ်ပြီး [illegible] လောလောဆယ် ညည်း စက်ဆိုင်ဖွင့်ချင်ဖွင့်ပေါ့။ ကိုကို မိန်းမရ[illegible]လိမ့် မှ ဖယ်ပေးပေါ့"

"ဪ"

ဘာကြောင့်များ သူမရဲ့'ဪ'က ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ဖြစ်[illegible] သည်မသိ။ မိမိကိုယ်မိမိ ကျိန်ဆဲမိနေစဉ် ကိုကိုကတော့ အသံ[illegible] အောင် ရယ်မောနေ၏။

"သိလား... ဗိုဒီယိုမင်းသမီးရဲ့တိုက်ခန်းလေ၊ သူတို့လည်း [illegible] ပြုလို့များ ဒီလောက် အလျင်စလို ပြောင်းပြေးချင်ရပါလိမ့်"

စကားတပြောပြောနှင့်ပင် သူမတို့ အိမ်သို့ရောက်လာခဲ့ကြ[illegible] ကိုကိုက သူဝယ်မည့်တိုက်ခန်းတည့်တည့်မှာ ကားရပ်သည်။ နေ့[illegible] တစ်နာရီထိုးလုပြီမို့ တိုက်ခန်းထဲမှာ အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့အတွက် [illegible] များရှိနေကြ၏။ မိရွှန်းသိတာတော့ မင်းသမီးယောက်ျား ကိုမင်းလ[illegible] သည့်...လူ။

"မိရွှန်း... အပေါ်တက်နှင့်၊ ကိုကိုပြီးမှ လာခဲ့မယ်။ အ[illegible] အပိုးတွေပြင်ထား။ အန်တီလင်းကိုပါ ရအောင်ခေါ်ခဲ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

အပေါ်သို့တက်လာရင်း မိရွှန်း စဉ်းစားနေမိသည်မှာ မင်း[illegible] လင်မယား ဘယ်တုန်းက ပြောင်းသွားပါလိမ့်ဟူ၍ပင်။ သူမက[illegible] ကိုယ့်စာမေးပွဲနှင့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးကို[illegible] မမြင်မိနိုင်ခဲ့။

"အလို!"

သူမတို့တိုက်ခန်းတံခါး ပွင့်နေလို့ပါလား။ ဘယ်သူ ပြန်ရောက် [illegible]လိမ့်။

"ဪ... အန်တီလင်း"

ဒီနေ့ အန်တီလေးတစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ထွက်ပုံရသည်။

"အန်တီလင်း နေမကောင်းလို့ ပြန်လာတာလား။ ကိုကိုက [illegible]င် မိရွှန်းတို့ကို ပဲခူးအိမ်လည်ခေါ်နေတယ်။ သူပြောလို့ အန်တီလင်း [illegible]တာလား... ဟုတ်လား"

အန်တီလင်းက ဆွယ်တာပါးပါး မျက်နှာက ပြောင်သလင်းနှင့် [illegible]ာင့်ကြိုခဲပုံစံဖြစ်နေ၏။ ဒါ နေမကောင်းလို့ပေါ့။ နေကောင်းလျှင် [illegible]လင်းပုံစံ ဒီလိုမဟုတ်။ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ဆေးရောင်စုံခြယ်လျက် [illegible]

"အင်း... ခေါင်းထဲ ငြိုးစီစီဖြစ်နေလို့ ပြန်လာတာ။ လင်းသွန် [illegible]ည်ခေါ်မှာ မသိသေးပါဘူး၊ မိရွှန်းရယ်"

အန်တီလင်းက ညှော်ခန်းဆက်တီပေါ်မှာ အဝတ်စတစ်ခုနှယ် [illegible]က် ပျော့ဖတ်နေသည်မို့ မိရွှန်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ကိုယ့် [illegible]တ်ကို ကိုယ့်အခန်းထဲသွားထား။ အဝတ်လဲပြီး ချက်ချင်းပြန်ထွက် [illegible]ည်။ အိမ်နေရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စပန့်ဂါဝန်လက်ပြတ်လေးနှင့်။ [illegible]ယ်ပေးထားတာတွေပေါ့။ ခုတော့ မိရွှန်းလည်း ရောမရောက်လို့ [illegible]ဖြစ်နေပြီလားမသိ။ လုံလုံခြုံခြုံရှိနေဖို့ရာတော့ ဂရုစိုက်ရသည်။ [illegible]လည်း ပေါ်ပေါ်ရော်ရော်တွေ ဝယ်မပေးတတ်ပါ။

"အန်တီလင်း... မိရွှန်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ခေါင်းမူးရင် ဇက်

ဖြောဆွဲပေးမယ်လေ။ နေ့တိုင်း ဆိုင်ထိုင်နေရရင်လည်း အညော[illegible]
တာပါပဲ။ အစာမကျေရင်လည်း ခေါင်းမူးတာပဲ။ သံပုရာရည် အရ[illegible]
ပေးမယ်''

မိရွှန်းက ပျာယာခတ်နေသလောက် အန်တီလင်းကတော[illegible]
သား။ အငေးသားဖြစ်နေသည်။ အနာတခြား ဆေးတခြားဖြစ်နေပုံ[illegible]

''အန်တီလင်း. . . သားသားကို အောင်းမေ့နေလို့လား [illegible]
တောင် မသိလိုက်ဘူး။ သူတို့ ဘယ်နေ့က ပြောင်းသွားကြတာ[illegible]
များသားသမီးချစ်ရတာ အလကားပါ အန်တီလင်းရယ်။ အစက[illegible]
မိရွှန်း သတိပေးမလို့။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ကျွံမိရင် မရတော့ဘူး။ [illegible]
နဲ့ဖြေပေါ့ အန်တီလင်းရယ်။ လာ. . . ထိုင်၊ မိရွှန်း ဖက်ကြောဆွဲပေ[illegible]''

တတ်သမျှမှတ်သမျှ တရားချကာမှ အန်တီလင်းက မျ[illegible]
တပေါက်ပေါက် စီးကျလာတော့၏။ အင်း. . . တော်တော်တရားပြ[illegible]
လို့ဖြစ်ရမယ်။ မိရွှန်း ဘာစကားမှမဆိုရဲတော့။ အန်တီလင်းနော[illegible]
မှာ မတ်တပ်ရပ်ရင်းသာ ဖက်ကြောဆွဲပေးနေမိသည်။ အန်တီ[illegible]
တော့ တူရူပြတင်းမှ ပြင်ပသို့ ငေးကြောင်လျက်သား မမြင်ရသေ[illegible]
လုံးများနှင့်ဖြစ်သည်။

အန်တီလင်းကို နှိပ်ပေးနေရတာ တုံ့ပြန်မှုမရှိသဖြင့် မိ[illegible]
ရိမ်စွာ ငုံ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ အလို! သူမက ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီး[illegible]
လား။ ကိုယ်တိုင်လည်း မောပန်းနွမ်းနယ်လှပြီမို့ အသာလစ်[illegible]
အပြစ်မဟုတ်လောက်ပါ။ မိရွှန်း မီးဖိုဆီသို့ ခြေဖျားထောက် [illegible]
သည်။

''ကိုကိုကလည်း မလာနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ ထမင်းဆာလ[illegible]

ခါတိုင်းလည်း သူပါထမင်းဝင်စားနေကျမို့ မိရွှန်း စောင့်ကိုစောင့်
[illegible]ပါမည်။ တာဝန်တစ်ခုအနေနှင့်ပေါ့။ သို့ပေမယ့် ဆာတာက ဆာတာ
[illegible] ခုတလော ကိုယ်တိုင် မီးဖိုမဝင်ဖြစ်တာမို့ ဘာဟင်းတွေများ ချက်
[illegible]မလဲ။ မိရွှန်း အိုးတွေ ဖွင့်ကြည့်နေမိသည်။

''အား. . . ဝက်ကလီစာဟင်း။ ကြက်သားနဲ့ အာလူးကတော့
[illegible]ည်းနည်းပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး. . . ကိုကိုမသိအောင် တစ်ယောက်တည်း
[illegible]ပစ်လိုက်မှာပေါ့။ တတ်နိုင်ဘူး။ ဆာလိုက်တာ အရမ်းပဲ။ သူက
[illegible]နားစရာရှိမလဲ။ သူ့အိမ်မှာ သူ့အမေချက်တဲ့ အကောင်းအမွန်တွေ
[illegible]နေရတာ။ ကြည့်ပါလား. . . လူကို ခု တစ်လနှစ်လအတွင်း ဝဖီးနေ[illegible]''

တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ဟင်းအိုးထဲမှ အာလူး
[illegible]ကို ဇွန်းနှင့်ကော်ခပ် ပါးစပ်ထဲ သွင်းမိစဉ်. . .

''ဟော့! သူခိုး''

ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ခပ်အုပ်အုပ်အသံနှင့်အတူ မိရွှန်းခေါင်းကို ထု
[illegible]လိုက်သည့် ကိုကို့ကြောင့် သူမ အရမ်းရှက်သွားရသည်။ ဟင်းခိုး
[illegible]တာ လူမိသွားပြီမဟုတ်ပါလား။ ရှက်ရမ်းရမ်းတော့တာပေါ့။

သူ့ကိုမရမ်းခင် ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲမှ အာလူးစိတ်ကို နှစ်ခါသုံးခါ
[illegible] ကပျာကယာ အရင်မြိုချရသေး၏။ ရှက်ပါတယ်ဆိုမှနော်။ သူက
[illegible]ပါးစပ်ကို လက်ခုံနှင့်ပိတ်ပြီး ခပ်တည်တည်။ မျက်လုံးတွေကတော့
[illegible]လိုက်တာ အတောမသတ်။

''ခွေးမလေး. . . ငါ့ကြွေးရမှာစိုးလို့ တစ်ယောက်တည်း ခိုးစား
[illegible] ရှက်လည်းမရှက်ဘူး''

"ဘာဖြစ်လဲ. . . ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့ကျတော့ မိုးလင်းကတည် ဆိဦးထောပတ်တွေ တစွပ်စွပ်စားပြီး၊ မိရွှန်း ဆာလှပြီသိလား"

"ကဲ. . . ဆာရင်လည်း ခူးပါဗျာ၊ စားမယ်။ တိုက်ခန်းတင် လုံး ဝယ်နေတာပဲ မိရွှန်းရယ်။ ဟင်းရွက်ဝယ်သလိုတော့ ရော. . . လုပ်လို့ ရပါ့မလား။ နည်းနည်းတော့ ကြာမှာပေါ့။ ကဲ. . . လုပ် စားမယ်"

မိရွှန်းတို့ စကားကို တီးတိုးပြောနေကြတာဖြစ်သည်။ အပြ အန်တီလင်းက ပြုံတော့မည့်မိုးနှယ် မဟုတ်ပါလား။ နှစ်ယောက် ခူးခပ်ပြင်ဆင်လိုက်တော့ ထမင်းဝိုင်းလေးက စားချင့်စဖွယ် ဖြစ် သည်။

"စား. . . ကိုကို၊ မိရွှန်းတော့ စားပြီ"

သူ့အထဲ ဟင်းတစ်ဖတ်ကို ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပစ်ထည့် ရင်း မိရွှန်း စားပစ်လိုက်တော့သည်။ ရင်ထဲမှာ (စာမေးပွဲပြီးသွ ပေါ့ပါးသွားသဖြင့် ထမင်းက အရမ်းစားလို့ကောင်းနေသည်။ ဝက် စာကလည်း မရမ်းခြောက်ထည့်ချက်ထားသဖြင့် စားလို့မအီပါ။ သ သီးသုပ်ကလည်း ပြေပြေလေး။

"ဟိတ်! ငါ့ဖို့ချန်ထားဦး။ မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ သိရဲ့လား။ သရက်သီးသုပ်ခွက်မှာ သူ့လက်ချည်းပဲ။ ဗိုလ်မကျနဲ့ ဦး။ ညနေကျ ကိုကို့နောက် လိုက်စားရမှာလည်း သတိရဦးနော် ကတည်းက ကြိုပြီး ဖားထားပါတဲ့လား"

"အိုး. . . မဖားနိုင်ပါဘူးနော်၊ ကိုကို့နောက်လည်း မလို ဘူး။ အန်တီလင်း နေမကောင်းဘူး. . . တွေ့လား။ ဘယ်သူမှ

တော့ မိရွှန်း မလိုက်နိုင်ပါဘူးနော်။ ရှင်းရှင်းပဲ"

"ရအောင်ခေါ်ရမှာပေါ့ကွ၊ စကားမရှည်နဲ့။ အခု နှစ်နာရီထိုး တော့မယ်။ သုံးနာရီခွဲလောက်မှာ ပြန်ထွက်ရမှာ။ စား. . . ထမင်းမြန်မြန် ။ ကိုကိုက မဆာပါဘူး။ သက်သက်ဝင်ရှုပ်တာ. . . ပျော်လို့"

အိုး. . . ထမင်းစားတာများ ပျော်လို့ဝင်စားသတဲ့။ ကြုံဖူး ကြား ပေါင်တော်။ မျက်စောင်းလှဲ့လှဲ့ချိတ်ရင်း သူမ ထမင်းမြန်မြန်စားရသည်။ ကိုက သူ့ထမင်းပန်းကန်ကို လက်စမသတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ . .

"မိရွှန်း. . . ကိုကို အန်တီလင်းကို သွားစည်းရုံးလိုက်ဦးမယ်။ ကန်ဆေးလိုက်တော့။ အရိုးတွေလည်း ထပ်စုပ်မနေနဲ့ဦး။ လူစစ်ဂစ် ခွေးဖြစ်နေဦးမယ်"

သူမ မျက်စောင်းထိုးမိရပြန်သည်။ ထမင်းနည်းနည်း ဟင်းများ စားသွားသည့်လူကြီးကို မိရွှန်း ဘယ်ကျေနပ်မလဲ။ သူက ဟင်းတွေ နေလို့ ကိုယ်က သရက်သီးသုပ်လေးနှိုက်တော့လည်း လိုက်ပြော ။ မလွယ်ပါဘူး. . . ဒီလူကြီး။

ထမင်းစားပြီးတော့ အိုးတွေပန်းကန်တွေ ဆေးကြောသိမ်းဆည်း ည်မို့ မီးဖိုထဲမှာ မိရွှန်း အနည်းငယ်ကြာသွားသည်။ ကိုကို အဆင် လား။ အန်တီလင်းပါရင်တော့ မိရွှန်းလည်း ပဲခူးကိုသွားချင်တာ အခန်းလေးထဲမှာ ခြေချုပ်မိ၊ အညောင်းမိနေရတာ ကြာပြီမဟုတ်

သူမထွက်လာတော့ အန်တီလင်းကို မတွေ့ရတော့။ ညည့်ခန်း နှိမ်နှိမ်ကြီးထိုင်နေသည့်ကိုကိုက သူမသိချင်နေတာကို အရေးမလုပ်

ဘဲ ဒူးလှုပ်လှုပ် ခြေလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတော့ စိတ်တိုစွာ နှုတ်ခမ်းစူမိရ
သည်။

နေပေါ့. . . မလိုက်သေးဘူး။ ဟင်း! သူ့ဆီလိုက်ရမှ အပန်း
တာလိုက်လို့။ နက်ဖြန်ကျ မြို့ပတ်ရထားနဲ့ ဟိုး. . . မင်္ဂလာဒုံဘက်
ဘာဂီဘက် လိုက်သွားရင် လယ်ကွင်းတွေ မြက်ခင်းတွေ သစ်ပင်
မှ အစိမ်းတောင် လွှန်နေလိုက်သေး. . . ဟင်း။

ခြေကိုဆောင့်ရင်း မိရွှန်း ကိုယ့်အခန်းသို့ဝင်ဖို့ ပြင်လိုက်သ
ပူပူအိုက်အိုက်ကြီးထဲလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ အိပ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့။ သည
သူမနောက်မှ ရယ်သံခပ်အုပ်အုပ် ထွက်လာခဲ့သည်။ အလကားလု
အလကားကိုကို၊ မကောင်းတာနဲ့ ကောင်းတာနဲ့ ၅၀ % စီစပ်ပြီး
ရှိနေတဲ့ ကိုကိုလူလည်ကြီး။

"ဟိတ်! စိတ်ကောက်မနေနဲ့၊ မှုမနေနဲ့။ လိုက်ချင်ရင် အ
တွေ မြန်မြန်ထည့်။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ လိုက်လာ
ဖြစ်တယ်။ ကိုကိုဝယ်ပေးမယ်။ အန်တီလင်းတော့ လိုက်ဖို့ အဝတ်
နေပြီ"

ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားစိတ်ကို မြိုသိပ်ပြီး စိတ်ကောက်နေ
ချင်ပေမယ့် အချိန်က မရှိတော့ပြီမို့ မိရွှန်းလည်း အဝတ်အစား
ပြင်ရသည်။ ဘယ်နှရက် နေရမှာပါလိမ့်။ တကယ့်တကယ်ကျတော့
ရှိသမျှအကောင်းလေးတွေကိုက နည်းနည်းလေးရယ်။

ကျောပိုးအိတ်အနီရဲလေးကို ရွေးချပြီး သူမ ငိုင်နေမိနိုက်
ပေါက်ဝမှာ ဦးလင်းသွန် ရောက်လာသည်။

"ဟေ့! အစုတ်အပြတ်တွေ ထည့်မလာနဲ့နော်၊ ငါဝယ်

သုံးစုံနဲ့ ဟိုပါတိတ်ဝမ်းဆက်ပဲထည့်။ လမ်းကျမှ လိုတာကြည့်ဝယ်
မယ်။ ဟိုဥစ္စာတွေရော ရှိရဲ့လား"

"ဘာလဲ. . . ဘာဥစ္စာလဲ"

"ငတုံးမ. . . အတွင်းခံတွေပေါ့ဟ၊ မိရွှန်းတို့မိန်းကလေးတွေ
အပေါ်ယံကသာ လှပနေတာ။ အတွင်းဝတ်တဲ့ဥစ္စာတွေကျတော့
ာင်းနွမ်းနေတာပဲ"

ဒီလောက်နေရာတကာပါနေတော့ ရှက်ရှက်နှင့် မိရွှန်းက အနား
သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်သည်။

"သွား. . . မလိုက်တော့ဘူး၊ နေရာတကာလိုက်ပါနေတာပဲ။
သမီးလေးကျလို့။ သွား. . . ကိုကို့နောက် ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး။
င်းရောအပြင်ရော တောက်ပြောင်နေတာမှ လိုချင်ရင် သူဌေးသမီး
ခေါ်သွားပါလား။ မမမေလွှင်ဟိန်းကို ခေါ်သွားပါလား။ မိရွှန်း မလိုက်
ဘူး။ တကယ်. . . တကယ်မလိုက်တော့ဘူး"

အနားပေါ် တုတ်ကျတယ်ပဲ ပြောပြော၊ မိရွှန်းမှာက ဘာမှလည်း
ားစားစား တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်မှ မရှိတာဘဲ။ သူဌေးအိမ်
ည်ဖို့ အဆင်တန်ဆာ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ။ စောစောက မေ့နေသည့်
ယံကိစ္စ ပကာသနကိစ္စတွေက ယခုမှ ခေါင်းထဲသို့ စုပြုဝင်ရောက်
သည်။

"ဟ! ဟ! မလိုက်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကိုကိုက အန်တီ
ကိုလည်း ပြောထားတယ်။ မေမေ့ကိုလည်း ပြောထားမိပြီ။ ကိုကို
တာနာနဲ့ပြောတာပဲ။ မင်းမှာမရှိရင် ဝယ်ပေးမလို့"

သည်တစ်ခါတော့ မျက်ရည်များ လွင့်စင်သွားအောင် ခေါင်းကို

ခါရမ်းရင်း မိရွှန်း ကိုကို့ကိုကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ စူးစူးစိမ်းစိမ်း။

"ဘာလို့ ဝယ်ပေးရမှာလဲ၊ ဘာလို့ မိရွှန်းက ယူရမှာလဲ များ အလကားပေးတိုင်းယူရအောင် မိရွှန်းမှာ ခြေလက်မရှိတာ မ ဘူး။ ဟိုသုံးစုံတုန်းကလည်း ကိုကိုအစမ်းဖြေနိုင်းတဲ့ဘာသာတွေမှာ ထူးမှတ်ရလို့ဆိုပြီး ဆုပေးတာဆိုလို့ ယူခဲ့ရတာ။ နောက် ဘာအကြ ပြချက်နဲ့မှ မိရွှန်းကို မပေးပါနဲ့။ မိရွှန်း. . . ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်သ ရစေ"

မိရွှန်းက ကျားသစ်မလေးတစ်ကောင်နှယ် စိမ်းတောက် နေတော့ လင်းသွန် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။ ဒီကောင်မလေး တော်တော်ကိုင်တွယ်ရကျပ်ပါလား။ တကယ့်ကို အတိမ်းအစောင်

"ဒုက္ခပါပဲ မိရွှန်းရယ်၊ အကောင်းသားကနေ ဘာလို့ စိတ် သွားရပြန်တာလဲ။ ကိုကိုက မင်းရဲ့ကိုကိုလေ။ သူများမှ မဟုတ်

"ဟင့်အင်း. . . ကိုကို့ကိုလည်း မိရွှန်းကြောက်သွားပြီ။ အ ရာတိုင်းမှာ အပေါ်ယံပကာသနကိုစွပဲ စဉ်းစားနေတဲ့လူကြီးဟာ လောက်များ ကောင်းနိုင်မှာတဲ့လဲ။ တကယ်ပြောတာ ကိုကို၊ မိရွှန်း တတ်တာ ကိုကိုသိပါတယ်။ အန်တီလင်းကိုပဲ ခေါ်သွားတော့။ အ ဖြေတယ်ဆိုတာ အခန်းထဲမှာ သိုးနေအောင် ထိုးအိပ်လိုက်ရင် ပြီးပါတယ်"

ကိုကိုသွားတော့။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မိရွှန်း အ ထဲမှာ ထိုးအိပ်ပစ်လိုက်တော့မယ်။ နောက်နေ့ကျ ခွန်အားသစ် အလုပ်စလုပ်တော့မယ်။ ဆင်းရဲသားတွေပဲများ၊ ဘယ်လောက်ထိ များ အနားယူစရာ လိုမတဲ့လဲ။

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ပင် ကျောပိုးအိတ်လေးကို ဘေးစားပွဲပေါ် စ်တင်လိုက်ပြီး သူမက ကုတင်ပေါ်မှာ ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ထိုးအိပ် ိုက်တော့သည်။ လင်းသွန်မှာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့။ ဘယ် ိုကောင်မလေးလဲ။

ခေါင်းမာတတ်သည့် သူမ၏စရိုက်ကိုလည်း သိထားပြီ။ ဒွေး ရာယှက်တင် ထွေးထွေးယှက်ယှက်တွေလည်း မဖြစ်လိုပြီမို့ သူ အခန်း ပေါက်ဝမှာ တွေတွေကြီး ရပ်နေမိသည်။ ဘာက ဘယ်လိုဖြစ်သွားစေ လိမ့်။

သည်စဉ်မှာပဲ အန်တီလင်းက ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

"ပြီးပြီဟေ့. . . မောင်လင်းသွန်၊ ငါလည်း ခုရက်ထဲ စိတ်ပြေ သက်ပျောက် ခရီးထွက်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ မိရွှန်းရော. . . ပြင်လို့ ဆင်လို့ မပြီးသေးဘူးလား။ ကဲ. . . ငါ အောက်က စောင့်မယ်။ အဝင်း ဦ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ကားထဲကပဲ စောင့်မယ်နော်"

သူတောင် ဘာမှမပြောရသေး။ အန်တီလင်းက သူ့အစီအစဉ် င့်သူ ထွက်ခွာသွားချေပြီ။ စိတ်ညစ်ရပါဘိနော်။

"မိရွှန်း. . . ထ. . . ထပါဦး ကလေးရယ်။ ကိုကိုတောင်းပန်ပါ တယ်။ ဟိုမှာ အန်တီလင်းက ဆင်းတောင်ဆင်းသွားပြီ။ မင်းမလိုက် ို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အစုတ်နဲ့လိုက်လိုက်၊ အပြတ်နဲ့လိုက်လိုက် ကိုကို ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ ထ. . . ထပါ ကလေးရယ်. . . နော်"

သူ အခန်းထဲသို့လည်း မဝင်ရဲ။ မိရွှန်းက တစ်မျိုးထင်လျှင်

ဖြေရှင်းရကျပ်ဦးမည်။ ဒီကောင်မလေးက လွယ်တာမဟုတ်။ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် အခန်းပေါက်ဝမှ ရပ်ကြည့်နေဆဲ၊ ခေါင်းမြီးခြုံထားသည် စောင်ကလေး ပွင့်လာ၏။

အို. . . မျက်ရည်တွေနှင့် ရွှဲနစ်လို့ပါလား။ မိန်းမသားတို့၏ခံစား မှုကို သူ လိုက်မမီနိုင်ပါတော့။

''ကျေးဇူးပြုပြီး သွားပါတော့ ကိုကို။ ကိုကို့ကို မိရွှန်း ခင် မကောင်းဘူး။ ခင်ဖို့မသင့်တော်ဘူး။ ကိုကိုဟာ ကိုးကွယ်ဖို့ပဲ ကောင်းတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပါ။ မိရွှန်း ကိုကို့ကို လေးစားပါတယ်။ ကြည်ညို ပါတယ်။ မိရွှန်းကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့။ ကိုကို သွား တော့ဗျာ''

''မိရွှန်း ဘာစိတ်တွေပေါက်သွားတာလဲ ကလေးရယ်''

သူ ညည်းတွားနေဆဲ၊ မိရွှန်းက အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင် ခဲ့သည်။

''မိန်းမတွေဟာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော် စိတ်တွေက ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး။ ဒါကြောင့်လည်း မန်လည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက 'မိန်းမဟူသည် ဆောင်းလေပမာညီ'လို့ ဆို ထားတာပဲ''

လင်းသွန်စကားကြောင့် သူမက ပြုံးသည်။ နာနာကျင်ကျင်

''ကောင်းပြီ ကိုကို၊ ကြောက်လိုက်တော့။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကြောက်နေကြတော့ လောကကြီးဟာ ပိုပြီး အန္တရာယ်ကင်းသွားတာပေါ့လေ။ တကယ်ပါ. . . မိရွှန်း အစက မတွေ မိလို့။ အခုမှတွေးမိသွားတာ ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမယ်။ သူဌေးရေ

ကို ကြောက်ပါတယ်ဗျာ။ အန့်တီလင်းကိုပဲ ခေါ်သွားပါတော့နော်''

ဘယ်လိုမှ ပြောရမည့်ပုံမမြင်သည့်အဆုံးမှာတော့ လင်းသွန် ...ရှန်းထံသို့ စာချုပ်လေးတစ်စောင်နှင့် သော့တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူ ...ပ်နှံခဲ့လိုက်သည်။

''ဒါ. . . ကိုကို ဝယ်လိုက်တဲ့တိုက်ခန်းသော့နဲ့ စာချုပ်စာတမ်း ...တွေ။ မိရွှန်း သိမ်းထားပါ၊ မိရွှန်း ကြိုက်သလို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ ...တစ်ခုတော့ ယုံထားပေးပါ မိရွှန်း၊ ကိုကို့ဘဝမှာ မိရွှန်းဟာ အရေးပါဆုံး ...ဆိုတာကို''

ဘာစကားတွေပါလိမ့်။ ဝက်ပါလို ကောက်ကွေ့သည့်စကားများ ... အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားရင်း မိရွှန်း သူ့ကျောပြင်ကြီးသို့ ငေးကြည့် ...ကျန်ခဲ့သည်။

သွားပေဦးတော့ဗျာ၊ မီးဆိုတာ မလောင်ခင် တားရမှာပါ။

မိရွှန်း. . . ကိုကို့ကိုချစ်မိပေမယ့် ကိုကို့အသိုင်းအဝိုင်းကို အရမ်း ...ကြောက်မိပါတယ်။

▣▣▣

အခန်း (၁၉)

"ဟဲ့! မိုးရွှန်း၊ နင့်အန်တီလင်း အိမ်လည်လိုက်သွားတာ ငါးရ
တောင် ရှိပြီနော်။ မမကလည်းဟယ်. . . ငါတစ်ယောက်တည်း ဆိုင်
ချာလပတ်ရမ်းနေမှာကိုများ သတိမရတော့ဘူးတဲ့လား"

တစ်ခုသောညချမ်းမှာ မိုးရွှန်းနှင့် အန်တီလေး ညည့်ခန်းမှာ စကာ
ထိုင်ပြောနေဖြစ်ကြသည်။ ယခုတော့ အိမ်မှာလည်း တီဗွီဝယ်ပြီးသွား
မို့ သူမတို့ အန်တီလင်းကို ပိုသတိရနေ၏။ အန်တီလင်းက ပေါ့ပေါ့ပါး
မှ နေတတ်သည်မို့။

"ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ပါလား အန်တီလေးရဲ့၊ ဒါမှမဟု
လိုက်ခေါ်ချည်လေ"

"အဲလိုကျတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ နေပစေဟာ. . . သူစိ
ချမ်းသာသလို နေပါစေ။ မကြည့်ရတာ ခုတလော တမှိုင်မှိုင်နဲ့"

အန်တီလေးက မိုးရွှန်းရဲ့ အကျီချုပ်ပြီးသားများကို မီးပူတိုက်

နေရှာသည်။ မိုးရွှန်းကတော့ အကျီကိုက်လိုက်၊ စကားပြောလိုက်၊ တီဗွီ
ကြည့်တဲ့အခါ ကြည့်လိုက်ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ လေးလံစွာ။

သူ့နောက် အလည်မလိုက်လို့ ကိုကို စိတ်များ ဆိုးသွားသလား။
ဒီလေ. . . ရေထဲကငါးနဲ့ လေထဲကငှက်တို့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ပါဘူး။
ခင်ချင်လည်း နေပေါ့ဗျာ။ ငါးရက်လုံးလုံး သတင်းမကြား။ လူလည်း
လာ. . . နေနိုင်လိုက်တာနော်။

"ဖုန်းနံပါတ်လည်း တစ်ခါမှတောင်းမထားမိဘူး မိုးရွှန်းရယ်။ တို့
အိမ်မှာ ဖုန်းမှမရှိတဲ့။ ကြည့်သေးတာပေါ့လေ၊ ဈေးပိတ်တဲ့ရက်ကျမှ မိုးရွှန်း
နဲ့ အန်တီလေးတို့ ပဲခူးလိုက်သွားကြတာပေါ့"

သူမတို့ ဈေးပိတ်ရက်ရောက်ဖို့ နောက်ထပ် နှစ်ရက်စောင့်ကြ
ရသည်။ အန်တီလင်းလိုက်သွားတာ ၇ ရက်ရှိပြီမို့ စိတ်ပူသည်မဟုတ်
သော်ငြား မိုးရွှန်းနှင့်အန်တီလေးတို့ လိုက်သွားဖို့ ပြင်ကြရသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပဲခူးသို့ မရောက်ဖူးကြသဖြင့် မမေ
ဘွင်ဟိန်းကိုပါ အဖော်ခေါ် ဆရာတင်ကြရသည်။ မြို့ခံနှင့်သွားရတော့
မိုးရွှန်းတို့ အဆင်ပြေလှသည်။ ဘာအခက်အခဲမျှ မတွေ့ရတော့။ ကား
ဂိတ်နှင့် ကိုကိုတို့အိမ်က မဝေးလှ။

"အရှေ့ကတိုက်က ကိုလင်းတို့တိုက်ပဲ။ ပဲခူးမှာတော့ မြို့မျက်နှာ
စာတွေပေါ့။ ကိုလင်းရဲ့ပထွေးကလည်း ပိုက်ဆံရှိတာပဲ"

ခမ်းနားထည်ဝါသည့်တိုက်ကြီးကိုကြည့်ရင်း အန်တီလေးဘက်
သို့ မိုးရွှန်း လှည့်ကြည့်မိသည်။ ချမ်းသာထည်ဝါသူများဟာ ဘဝင်မြင့်
တတ်ပါဘိသနဲ့။ မိုးရွှန်းက သူတို့အပေါ်စီးက ဆက်ဆံလာလျှင်လည်း
ခံချင်မည်မဟုတ်။ အိုလေ. . . တို့က ရိုးရိုးသားသား လာလည်တာပဲ။

အနှိတီလင်းကို ပြန်လာခေါ်ကြတာပဲ။

ဒီလောက်ချမ်းသာရဲ့နှင့် ဂျစ်ပစီလို အိုးမဲ့အိမ်မဲ့တစ်ဦးလို ဆ တေတေနေထိုင်တတ်သည့် ကိုကို့ကိုလည်း မိရွှန်း အံ့ဩသည်။ ယ လို သူချမ်းသာတာကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရတော့ ခင်ရမှာ ပိုတော လန့်သွားသည်။ ယခုပဲ. . . ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးပမာ အဆမတ ဝေးကွာသွားတော့သည့်နှယ်။

မေလွင်ဟိန်းက ခြံရှေ့မှဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ ခြံတံခါ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာဖွင့်ပေးသည်။

"ညော်"

မေလွင်ဟိန်းကိုတော့ သိပုံရသည်။ ညော်. . . တဲ့။ သို့ပေမ သူတို့ပုံကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ခုကို ထိတ်လန့်နေသလိုလို၊ ဘာမှန်းလည မသိ။ ဝင်ပါ ကြွပါလို့လည်း ပဋိသန္ဓာရစကားတွေ မဆိုကြ။ အင်းဒေ သူက ဒီအိမ်ရဲ့လက်တိုလက်တောင်းပဲဖြစ်မှာပေါ့။

"ကိုလင်း ရှိသလား။ ဒီမှာ ရန်ကုန်က မိတ်ဆွေတွေ လို လာတယ်လို့"

ကြောင်အအဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း မိရွှ ဘာကိုလန့်မိသည်မသိ။ အနှိတီလေးနှင့် မေလွင်ဟိန်းကတော့ အော ထပ်ညှိခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီ။

"လာလေ. . . မိရွှန်း"

လက်ဆွဲတံခါးတွေ၊ အတွင်းတံခါးတွေနှင့် ခမ်းနားနေသည့် ညှ ခန်းသို့ မိရွှန်းလည်း လိုက်ဝင်ရသည်။ မဟော်ဂနီရောင် ပြောင်လက် သည့်အခန်းများ။ မတ်လည်ကို သိမှတ်မဲ့စွာ ငေးနေမိသည်။

ကိုကိုတို့ ဘယ်အနားက ထွက်လာလေမလဲ။ ဘုရား. . . ဘုရား။ ဒါမလိုက်မိတာ တော်သေးတာပေါ့။

ညှိခန်း၏ထည်ဝါမှုနှင့် ပန်းချီကားများကို လိုက်ကြည့်နေမိသည် က စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းရန်လည်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုကို့အမေကြီးကိုလည်း တစ်ခါမှမမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ အနှိတီလေးတို့နှင့်တော့ တွေ့ဖူးသိဖူးကြသည်ထင် သည်။

"နောက်ယောက်ျားကလည်း တော်တော်ချမ်းသာတာတဲ့။ ဒါ မေမဲ့ ပွေတယ်ဆိုလား။ ကိုလင်းအမေနဲ့တော့ အပိုးကျိုးနေပါတယ်လေ"

ညှိခန်းမှာ ခဏလေး ထိုင်နေစဉ်အတွင်း မေလွင်ဟိန်းက အတင်းပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ရသေးသည်။ အင်မတန် မိန်းမပီသ သူပါပဲ။ အနှိတီလေးကတော့ ဆိုဖာတစ်ခုမှာ မျက်စိမှိတ်ပြီးသာ အနား ယူနေသည်။ လူမောတာလား၊ စိတ်မောတာလား အနှိတီလေးရယ်။

"ငါလည်း လင်းသွန် ဒီလောက်ရှိမှန်းမသိဘူး။ အားနာဖို့တောင် ကောင်းတယ်။ တို့တွေ ကြိတ်ထိုး သိပ်ထိုး ဆက်ဆံခဲ့တာလေ။ လင်း သွန်က ခပ်ပေပေနေတဲ့သူဆိုတော့ ပြေပြေလည်လည်ထဲကလောက် မှတ် တာ"

"ဟော! "

အခန်းတစ်ခုမှ ကိုကို့မေမေဆိုတာ ထွက်လာခဲ့သည်။ မျ ထားက ပျက်ယွင်းအိုစာလျက်။ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတဲ့လဲ။ ကြီးသည် နေပျော်စရာမကောင်းပါလား။ ရင်တွေတုန်လွန်း

ကိုကို့မေမေက အနှိတီလေးတို့ထက်တော့ ၄-၅ ယောက် ကြီးပေမည်။ သို့တိုင် လှလှပပရှိတုန်းပဲ။ ရန်ကုန်

ခဏာခဏာဆင်းတတ်သည့် အမျိုးသမီးကြီးပေပဲ။

"မမနုရေ. . . မပြန်မလာတော့၊ ကျွန်မမှာ တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်အလုပ်တွေ မနိုင်တော့တာနဲ့"

အန်တီလေးက စကားတွေ ရွှန်းရွှန်းဝေဖို့ စလိုက်သော်ငြား ကိုကိုမေမေက ပြုံးမဲ့မဲ့၊ မအီမလည်ရုပ်ကြီးနှင့် အင်း. . . အဲနှင့် စကား နင်နေ၏။ မိရွှန်းကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်။

"အန်တီ. . . ကိုလင်း ဘယ်သွားလဲ၊ မေလွင်တို့ ဒီညနေ ပြန် မှာ။ သူ့လိုက်ပို့နိုင်းမလို့စိစဉ်လာခဲ့တာ။ ကိုလင်းတော့ အိမ်လျှောက်လည် နေပြန်ပြီထင်တယ်"

သည်စဉ် စောစောက ခြိတံခါးဖွင့်ပေးသည့် ကောင်မလေးက စားစရာသောက်စရာများကို ယူလာခဲ့သည်။ မိရွှန်းတို့အားလုံး မည်သူမျှ စားချင်စိတ်မရှိကြ။ ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေကြသည်။

"သုံးဆောင်ကြပါဦး၊ မဖြူ. . . မုန့်တွေအရင်စားပါ။ ဒီက သမီး တို့လည်း စားကြပါဦး။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အေးအေးဆေးဆေးပေါ့နော်။ ညနေ ကျ ဦးဘခင်(သူတို့ဒရိုင်ဘာ)ကို လိုက်ပို့နိုင်းပါ့မယ်"

"ဟင်! ကိုကို ကိုလင်းသွန် ဘယ်သွားလို့လဲ၊ အန်တီလင်းရော"

မိရွှန်း မနေနိုင်တော့ပါ။ အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ဝှေ့ခါဗိုက်ခါ နေတာကိုလည်း သည်းမခံနိုင်တော့။ မိရွှန်းတို့က တုံးဆိုတိုက်၊ ကျား ိက်ပဲ။

"အင်း. . ."

ခန်းသို့ ကိုကို့အမေ၏သက်ပြင်းက တစ်မိုင်စာမက၊ ရှည်လျားလွန်း သည့်အန်တီလေးလည်း ရင်တုန် မျက်နှာပျက်ယွင်းသွား၏။ ဘာ

ယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။ ဘာကို ဘယ်လိုထင်ကြရမှာလဲ။

"နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါတော့ မဖြူရယ်"

"ရှင်! "

မိရွှန်းတို့အားလုံး သံပြိုင်ဖြစ်သွားခဲ့ကြ၏။ ဘယ်လိုလောကကြီး မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိတဲ့လောကကြီးလား။

"မမနုလည်း ပြောရမှာ အင်မတန်အားနာပါတယ်။ ခင်း. . . . . မိုက်လုံးကြီးတယ်'

"သူ. . . ကိုလင်းလေ"

"ဟုတ်တယ်၊ သားဟာ ရူးသွားသလားလည်းမသိပါဘူး။ မလုပ် င့်တဲ့အလုပ်၊ မစော်ကားသင့်တဲ့သူကို စော်ကားခဲ့တယ်"

"ဟင်! "

မိရွှန်းတို့မှာ ပြောလာမည့်စကားကို ကြားလည်းမကြားရဲ၊ ကြား ည်းမကြားချင်။ ရုပ်လုံးကတော့ ပေါ်လာပါပြီ။

"မနေ့က ဖြူဖြူလင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တယ်၊ တရားရုံးမှာ လက် ်ထိုးတာလေ။ မိဘကိုလည်း ဘာမှအတိုင်အပင် အနှီးအနှောမရှိ ့်မအေလောက်. . . ထားပါတော့လေ၊ ဒါ သူ နေခဲ့ စားခဲ့၊ မအေ ကောင်းခဲ့တဲ့သူ။ အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး"

သူမတို့အားလုံး ကျောက်ရုပ်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ကြ၏။ ပြောနေ ည့် ကိုကို့အမေကလည်း သောကတွေ၊ ဒေါသတွေဖြင့် မျက်ရည်ပူ ကာ ဖြိုင်ဖြိုင်ဖြိုးဖြိုး၊ မိုးပေါက်များနှယ်။ သူ့ရင်မှာလည်း အဘယ်မျှ ောင်နေရှာမလဲ။ အန်တီလေးကတော့ ငုတ်တုပ်များ သတိလစ်သွား မသိ။ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ငေးကြောင် ဆွံ့အနေ၏။

သိမှတ်မဲ့စွာ စီးကျလာသည့်မျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့် ရွံ့စွာသုတ်ရင်း ကိုကို့စကားများကို မိရွှန်း ကြားယောင်နေရ၏။

"မိရွှန်းဟာ ကိုကို့အတွက် အရေးပါဆုံး. . ."တဲ့။ မိန်းမ ယောက်ကို နိုးဖို့ရည်ရွယ်ပြီးတာတောင်မှ မိရွှန်းကို စကားမြွားနဲ့ အ သင့်စေခဲ့သေးသတဲ့။

ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်. . . လုပ်ရက်လိုက်တာ

"မမနု တောင်းပန်ပါတယ် မဖြူရယ်၊ သားအတွက် ဘ မျက်နှာနဲ့ လူလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ဒင်းက အမွေ တောင်းသွားသေးတယ်လေ။ မမနုလည်း ဒင်းကို စိတ်နာလွန်းလို့ ဆိုလွှတ်လိုက်တယ်။ သူ့ဆရာဦးရဲသွန်ကိုလည်း မမနု ဘယ်လိုမျ ချင်းဆိုင်ရမှာတဲ့လဲ။ ဒင်း. . . လူကမွေးပြီး လူစိတ်မမွေးဘူး၊ ခွေး. . .

သူမတို့မှာ ဒေါ်နုနုကိုလည်း မဖျောင်းဖျတတ်တော့။ ကိုယ် နှင့်ကိုယ် ရင်ဆို့နေရသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဆရာသိရင် ဘယ်လော စိတ်ဆိုးလိုက်မလဲ။ ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်လိုက်မလဲ။ ရှက်လိုက်

"အခု အန်တီလင်းရော. . . ဒေါ်ဒေါ်"

မမမေလွှင်ဟိန်းက အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းရ မေးရသ ကိုလင်းက အမွေတောင်းပြီး ထွက်သွားပြီဆိုတော့ အန်တီလင်း ခေါ်သွားပြီပေါ့။ ဘယ်ကိုခေါ်သွားတာတဲ့လဲ။ သိချင်သည်။ ကိုလင်း ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေ ပေါက်ပါလိမ့်။ အနေနီးစပ်လွန်းလို့များ မဖုံးနိုင် နိုင်၊ မရှုန်းနိုင်တွေ ဖြစ်ခဲ့လို့များလား။ မေလွှင်ဟိန်း တွေးမိသည်။

"အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ခွေး. . . ခွေးလို့ပြောတာ။ မနေ့က ထပ်တယ်၊ ဒီနေ့ သူက ထွက်သွားပြီလေ"

"ရှင်! "

ကြားရတာတွေကတော့ မချိမဆန့်တွေချည်း။ ဒါ. . . တကယ် တ်ရဲ့လား။ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို မက်နေကြရတာလား။ သူမတို့ မဝေ ငါကြတော့။

အန်တီလေးခမျာ. . . မွန်းတည့်နေထဲ အပူဒဏ်ခံလိုက်ရသည့် ကို သတိလစ်မတတ် မူးမေ့မတတ်ဖြစ်သွားရသည်။ မိရွှန်းရဲ့သောက လည်း အန်တီလေးထက်တော့ မလျှော့ပါ။ မိရွှန်း ကိုကို့ကို မုန်းလည်း စိတ်လည်းနာ။ လောလောဆယ်တော့ ကြေကွဲယူကျုံးမရဖြစ်ရပါ သည်။

"ဖြူဖြူလင်းလည်း မနက်က ပြန်သွားတယ်"

"ရှင်! ပြန်သွားပြီဟုတ်လား"

သူတို့ပြီးစလွယ်သဘောထားလှချည်လား။ ကြွေတော့မည့်ပန်း ဖြစ်လင့်ကစား ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ ပန်းတစ်ပွင့်ပဲမဟုတ်လား။ ယခုတော့ င်းရွက်ကန်စွန်းရွက်နယ် ပစ်စလက်ခတ် သဘောထားရက်ကြသည်။

"မမနုတို့လည်း ဦးဘခင်ကို လိုက်ပို့နိုင်းကြပါတယ်။ ဖြူဖြူလင်း ဖွတ်ပဲ သူ့ဖာသာပြန်သွားခဲ့တယ်။ မမနုတို့လည်း ဘယ်သူနဲ့မှ မျက် ချင်းမဆိုင်ရဲတော့ပါဘူး။ လိပ်သာဆို ခေါင်းကိုဝှက်ထားလိုက်ချင်ပါရဲ့။ လင်းက ဒီလိုပဲ. . . သူလုပ်ချင်ရင် ဖွတ်တရွတ်ပဲ။ အရှုးစိတ်ပေါက်ပြီး ဖူးရှင်တွေကို အိုးမည်းသုတ်သွားလိုက်တာ"

သူ့သားသူ ချီးချီးဖွဲ့ဖွဲ့ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုဖြစ်နေတော့ ယ့်သောကတွေထားပြီး သူ့ကိုပဲ ချော့ရဖျောင်းဖျရတော့မလို ဖြစ်နေ တော်တော်လည်း တရားကျစရာကောင်းပါဘိ။ လူရည်လည်လွန်း

သည့် ဒေါ်နုနုပါတကား။

မတိုင်ပင်ဘဲ သူမတို့အားလုံး ညည်ခန်းမှ ထရပ်လိုက်ကြ ကိုလင်း ဘယ်မှာရှိမလဲ။ မည်သူမျှမမေးတော့။ တာဝန်မယူချင်လို့ ပြေးတိမ်းရှောင်သွားတဲ့နောက် သူမတို့က ဘယ်လိုအမိလိုက်ဖမ်း လိုတော့မတဲ့လဲ။ အန်တီလင်းကိုသာ တွေ့အောင်ရှာကြရပေမည်။

ခုလောက်ဆို အိမ်ကိုရောက်နေမလား။ မနက်က မိရွှန်း ပဲခူးအလာ၊ အန်တီလင်းက ရန်ကုန်အပြန်၊ လမ်းမှာလွဲသွားတာ ပါသည်။

"နေ. . . နေကြပါဦးကွယ်၊ ထမင်းစားသွားကြပါဦး။ ဦး ပြန်လာတော့ လိုက်ပို့ခိုင်းပါ့မယ်။ တစ်ညဖြစ်ဖြစ် အိပ်သွားပါဦး"

ဒီလောက် ပဋိဒေဝရောက်နေတဲ့ကြားက ပဋိသန္ထာရ နေရသေးသလား ဒေါ်နုနုရယ်။ လူကုံထံတို့ရဲ့အတတ်ပညာဆို လား။ မိရွှန်းတို့ အံ့သြရပါဘိ။

"နေပါစေ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်မတို့ ပြန်ပါဦးမယ်"

နေပူကျဲကျဲထဲမှာပဲ သူမတို့သုံးယောက် တိုက်ထဲမှပြန် ကြသည်။ ပဲခူးမြို့က ယနေ့မှ ပူပြင်းလွန်းလှသည်။ အိုလေ. . . ကြီးတစ်ခုလုံး ပူပြင်းနေခဲ့တော့တာပါ။

ရင်ထဲမှာ သောကကိုယ်စီဖြင့် အန်တီလေးနှင့်သူမ ပဲခူး ကြရသည်။ ဆရာ့ကို ဘယ်လိုပြောကြရပါ့။

▣▣▣

အပိုင်း (၂)

အခန်း (၁)

ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ. . . တဲ့။

လောကမှာ မိန်းမတွေပဲ ကံဆိုးတတ်သည်တဲ့လား။ ယောကျ်ား တွေကရော ကံမဆိုးကြတော့ဘူးတဲ့လား။

ယောကျ်ားတစ်ယောက်အတွက်(ယောကျ်ားကောင်းတစ်ယောက် အတွက်)' ဂုဏ်သိက္ခာသည်သာ အမြင့်မြတ်ဆုံးဆိုလျှင်ဖြင့် ရဲသွန်ဟာ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိတော့သည့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပါပဲ။

ကမ္ဘာလောကဟာ ဘာမှမကျူးလွန်တဲ့သူတို့ကိုလည်း မညှာ တာ အပြစ်ပေး ဒဏ်ခတ်လေ့ရှိပါသလား။

ဘုရားရှင်လက်ထက်က နိပါတ်တော်တစ်ပုဒ်ကို သွားသတိရ သည်။ ရဟန်းတစ်ပါးဟာ ရှေးဘဝက ပြုမိခဲ့တဲ့ ဝဋ်ဗေဒကြောင့် ယခု ဘဝမှာ သွားသွားလေရာ မိန်းမတစ်ယောက် ကပ်ပါနေတယ်လို့ အများ မြင်ကြရသတဲ့။ အဲဒီရဟန်းအဖြစ်လိုပဲလား။

မိစ္ဆန်းကို ကယ်တင်ခဲ့မိသည့်အတွက် သူ့မှာ အမျိုးမျိုးပုတ်ခ
ပြောဆိုတာ ခံခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုများပြောကြသည်တဲ့
မိစ္ဆန်းကို သူ့အစ်မတွေဆီပို့ထားပြီး သူကပဲ တိတ်တဆိတ်ပေါင်းသ
နေသလိုလို။

လူတိုင်းကတော့ မစွပ်စွဲကြဘူးပေါ့။ လောကက လူမဆန်
တွေနဲ့လည်း ဖွဲ့စည်းတည်ရှိတတ်သည်ပဲ။ မပြေးသော် ကန်ရာရှိနေသ
အဖြစ်တွေကြောင့် သူ အစ်မတွေထံသို့လည်း မပြန်ခဲ့တော့။

ရဲသွန်. . . နာကြည်းစွာ ပြုံးမိရပြန်သည်။

"အား. . . တျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်! . . ."

ပြုံးရုံလေးနှင့်တောင် သူ့မျက်နှာမှ အသားဆိုင်တွေက နာလ
လှပါဘိ။ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ပတ်တီးစည်းထားရလေသလား။ ပ
စတာများဖြင့် ပေပွနေရတာတော့ အမှန်။

မျက်နှာဆီမှ နာကျင်မှုကြောင့် လွတ်နေသည့်ဘယ်လက်
သူ ကိုယ့်မျက်နှာဆီ စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ လက်ကို ကြိုးစား မယူလိုက်သည
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ခွန်အားတွေများ ဆုတ်လျော့နေပေရော့။ လှုပ်ရှ
တာ ခက်ခက်ခဲခဲ။

"ဆရာ. . . ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ထထိုင်ချင်လို့လား။ ဆရာ့အ
ကိုလည်း မှာထားပါတယ်။ ခုပဲရောက်လာကြတော့မှာပါ"

"အား. . . ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်! . . . နာလိုက်တာဗျာ။ ကျ
တော်တော့ လောကအတွက် လူပိုကြီးဖြစ်သွားပြီထင်ပါရဲ့ ဆရာမရယ်"

သူ အားလျော့တာတော့ မဟုတ်ပါ။ ပြင်ပမှာလည်း မိုးတွေ
ရွာလွန်းလှပါဘိ။ သီတင်းကျွတ်တော့မှာတောင် မိုးက မကျွတ်သေး။

သူ့နှာခေါင်းမှ ရယ်သံလွင်လွင်လေး ထွက်ကျလာခဲ့သည်။

"အားလျော့လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ လက်ကလေးကျိုးရုံနဲ့ ခြေ
ာက်တစ်ဖက် ဒဏ်ရာရရုံလေးပါ။ ဆရာ မသေနိုင်ပါဘူး။ အသက်
းနဲ့ အဝေးကြီး။ ပြီး. . . တိုက်မိတဲ့ကားပိုင်ရှင်ကလည်း အားလုံး တာ
ယူတယ်လေ။ ဆရာ ဘာစိတ်ညစ်စရာလိုမလဲ။ အလွန်ဆုံး နှစ်လ
လပေါ့။ လူကောင်းပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ"

ဒီနှာခေါင်းပြောလိုက်တော့မှ သူ့ဒဏ်ရာတွေ ဝေဒနာတွေ အလကား
ရတော့သည်။ လက်ကလေးကျိုးရုံ၊ ခြေထောက်ကလေး ဒဏ်ရာရ
ဲ့။ ပြောရက်လိုက်တာ။ ခံရသူမှာတော့ လူတစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်နိုင်၊
းနိုင်။

"ကျွန်တော် အားနာပါတယ်ဗျာ၊ တိုက်လိုက်တဲ့ကားပိုင်ရှင်တွေ
တကယ်အားနာပါတယ်။ သူတို့လည်း ငွေကုန်ကြေးကျတွေ အတော်
. . ."

"ဩော်. . . ဆရာ. . . ဆရာ. . . အတော်ရိုးတဲ့ဆရာပါလား
"

နှာခေါင်းက ညည်းညူသလိုလိုပြောလာတော့ သူ စာဒကမတက်
တော့။ ကျွန်တော်ရိုးတာ လူသားချင်းစာနာတာ အမေမွေးကတည်းက
ပါ။ ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေကြောင့်သာ လူတချို့က မကောင်းမြင်၊
ကောင်းထင်နေကြတာပါ။

ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံ(ဆေးခန်း)၏ သန့်ရှင်းသောကုတင်တစ်လုံးမှာ
လိုက် ဝေဒနာတွေကိုခံစားရင်း သူ မမလေးကို စောင့်နေမိသည်။

မမလင်း. . .

လှပစွဲ့နှောင်းသည့် အစ်မရုပ်သွင်ကိုမြင်ယောင်တော့ သူ့ တွေ တစစ်စစ်နာကျင်ရပြန်သည်။ သည်အစ်မ သည်လိုဒုက္ခရောက် တရားခံဟာ သူပဲလား။

လင်းသွန်။ ခွေးကောင်. . . ခွေးလိုကျင့်တဲ့အကောင်။

အဖြစ်အပျက်တွေက မနှစ်က နွေကတည်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့ မယ့် သူက မြို့သို့မပြန်ခဲ့သည်မို့ မမလေးကလည်း ဖုံးဖိထားခဲ့သည် ယခုမိုးတွင်းကျမှ အခြေအနေမှန်ကို သူသိရတော့သည်။

မမလင်းအကြောင်း သူသိရတော့သည်။

"ဆရာ. . . ဆရာ့အိမ်က လိုက်လာပြီ"

အားနည်းမှုန်ဝါးသောမျက်လုံးများကို သူဖွင့်ကြည့်နိုက်၊ မျ နာထားတင်းမိသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နာကျင်ရပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရတာပါလေ။

အရင်လို မဝနိုင်မဖီးနိုင်တော့သည့် မမလေးက ရှေ့မှအ ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်၊ မျက်နှာပျက်ယွင်းစွာ ပါ သည်က မိုးရွှန်း။ နာစ့်က သူ့ကို ဖဝေဖဝါအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့် သည်။

ကျွတ်. . . အဲဒါတွေ ခက်တာပဲ။ မိုးရွှန်း. . . နင်ဟာ မကော ဆိုးဝါးတစ်ကောင်ပဲ။ ငါ့အတွက်။

"အမယ်လေး. . . မောင်လေးရယ်။ ရက်စက်လိုက်တာ"

တစ်ကိုယ်လုံး ကားတိုက်ခံထားရသူကို ရက်စက်လိုက်တာ တော့ နာစ့်က ပြုံးသည်။ သူ တစ်နွေလုံး တစ်မိုးလုံး ပစ်ထားတာ မသိလို့ဖြစ်၏။

"အခုလည်း ဒီဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတာ ဆယ်ရက်ကျော်ပြီဆို။ မယ်လေးဟဲ့. . . မောင်လေးရဲ့။ နင် ငါ့ကိုသာသတ်လိုက်ပါတော့ဟဲ့။ လောက် စိမ်းကားနေကြမှဖြင့် ငါ့ကိုသာ သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့ဟဲ့"

"အို. . . အန်တီလေးကလည်း။ ဆရာစိတ်ဆင်းရဲနေပါဦးမယ်။ ငိုကောင်းငိုကောင်း"

သူ့တောင်းဆိုမှုကြောင့် နာစ့်က ထထိုင်ရန်ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ သူ မမလေး၏လက်ကို လွတ်နေသောလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

"မငိုနဲ့ မမလေး။ ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်။ အခု ကျွန် တော် အိမ်ပြန်လိုက်မယ်။ ဒဏ်ရာတွေက ကျောက်ပတ်တီး ကိုင်ထား သား။ ကုထားပြီးသား။ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနားမယ်။ ဘာသံ မကြားချင်ဘူး၊ ဘယ်သူ့မှ မမြင်ချင်ဘူး"

"ဟင်! "

သူ့စကားကြောင့် မမလေးက မျက်ရည်တွေ တန့်ရပ်သွားသည်။ ဆိုလိုချက်ကို မိုးရွှန်းလည်း သဘောပေါက်သွားသဖြင့် မျက်နှာလေး စ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင် ညှိုးနွမ်းပျက်ယွင်းသွားခဲ့သည်။ မတတ်နိုင် တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲ အရောရောအယှက်ယှက်လည်း မနေလို။ ပြောအဆိုတွေလည်း မခံလိုတော့။

မိုးရွှန်းသည် ကိုယ့်ဖာသာ ရပ်တည်နိုင်လောက်ရောပေါ့။

"ဒါပဲ၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ဆေးရုံကဆင်းမယ်။ မမလေး ာခေါ်။ မမလင်းကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး။ မိုးရွှန်းလည်း မမြင်ချင်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူသွားနေပစေ"

ရင်မှာ သောကတွေနှင့်မို့ ရဲသွန် ဘယ်သူ့ကိုမှမမြင်ချင်၊မကြား

ချင်း မငဲ့ချင်ဖြစ်နေပေရော့ထင့်။ ပါးစပ်ကလေး လက်ဝါးနှင့်ပိတ်ပြီး ကိုယ်... ငိုရှိုက်နေသည့် မိရွှန်းကို ကြည့်မရဖြစ်နေမိသည်။

ဘယ်မှာကောင်းကြလို့လဲ။ သူ မွေးကျွေးပြုစုခဲ့သူများသည် သူ... ကို မည်သူမျှ အကျိုးမပြု။

သွေးထဲကပိုးကြောင့် လူတွေ ဒုက္ခရောက်ရသလိုပဲ၊ သူပြု... ခဲ့ရသည့်တပည့်များသည် သူ့ကို ဒုက္ခရောက်စေကြသည်။

လင်းသွန်၊ မေလွင်ဟိန်း၊ နောက်. . . မိရွှန်း။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျေးဇူးမတင်ရင်နေပါ။ ကျေးဇူးမကန်းရင် တော်... ပါပြီခင်ဗျာ။

"နောက်. . . ကျွန်တော့်ကို လိုတာလုပ်ပေးဖို့ ကောင်လေးတ... ယောက်လောက် ရှာပေးပါ။ နှစ် မငှားချင်ဘူး။ နှစ်ငှားရလောက်အော... လည်း မလိုအပ်ဘူး။ ရော့. . . ဒါ ကားတိုက်ခံရလို့ ကားပိုင်ရှင်က လျော်... သွားတဲ့ငွေတွေ။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်နဲ့လက်အတွက် ပိုင်းဖြတ်ခံရ... ငွေတွေပေါ့။ ကျွန်တော့်ခြေလက်တွေ ကောင်းသွားတဲ့အထိတော့ လော... တန်ကောင်းပါရဲ့"

သူ့စကားတွေ ခွကျနေမှန်းတော့ သိပါသည်။ မတတ်နိုင်။ သူ... အပေါ်မှာ အစ်မတွေကရော ဘယ်မှာကောင်းလို့လဲ။ သူ့ကို အရှက်ရ... ကြသည်။ အိုလေ. . . တစ်လောကလုံး သူ့အပေါ် ရက်စက်ကြပါသည်...

မျက်ရည်များ မထွက်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ကို စူးစူးကြီးကြည့်... သည့် မမလေးကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။ သူ နှစ်ကို လ... ပြခေါ်လိုက်သည်။ အိပ်မယ်။ ဒါပဲကောင်းတယ်။

နှစ်နှင့်အတူ မိရွှန်းရော မမလေးပါ သူ့အနားကပ်လာပြီး သူ...

...ကူညီ လဲလျောင်းပေးကြသည်။ ပျာယာခတ်နေကြသည်။ သူ မကြိုက်...

"သွားကြ. . . ပြန်ကြတော့၊ မမလင်းရဲ့မိုက်ဖောင်းဖောင်းကြီး ...ည်း မမြင်ချင်ဘူး။ ဘယ်သူ့မှမမြင်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းချမ်း ...သာနဲ့ နေပါရစေ"

စောင်ကိုခေါင်းထိ ဆွဲခြုံရင်း သူကပြောလိုက်တော့ ငိုရှိုက်သံ ...းက ပိုမိုကျယ်လောင်လာကြသည်။

ဒါပဲ. . . မိန်းမတွေပဲ အေးတယ်။

ဇာလွဲတွေ လျှောက်လုပ်ပြီး သောကတွေ မောဟတွေကို မျက် ...ည်ထဲမှာထည့်ပြီး အရည်ဖျော်ပစ်လိုက်ကြသည်။

သွားစမ်းပျာ. . . အားလုံးကိုမုန်းတယ်။

▣▣▣

အခန်း (၂)

တိုက်ခန်းက ကျဉ်းသယောင်ရှိသော်လည်း သူတစ်ယော[က်]
တည်း နေရသလိုရှိမည်မို့ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းပါသည်။ သူဖြစ်စေချ[င်]
သလို အားလုံးဖြစ်ပေးကြသည်။ တိုက်ခန်းမှာ မည်သူမှမရှိကြတော့
ကောင်းတယ်။

မိရွှန်းက မမလင်းနှင့် သွားနေပေးသည်တဲ့။ သူ့အနားမှာ မ[မ]
လေးပဲရှိသည်။ ဒါတောင် အချိန်ပြည့်ရှိမှာမဟုတ်။ မမလေးက ဆိုင်ထွ[က်]
ရပါဦးမည်။

"ကျွန်တော်ပြောထားတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် မရသေး
ဘူးလား။ နေ့တွက်ပေး ငှားလေဗျာ။ အလကားတော့ ဘယ်သူက လာ
လုပ်ပေးမလဲ။ တစ်နေ့ ၃၀၀ လောက်ပေးလိုက်။ ထမင်းကျွေးလိုက်[။]
နာစ့်တွေငှားတာထက် အများကြီးသက်သာတယ်"

"ဖြစ်ပါ့မလား မောင်လေးရယ်၊ မမလေး လုပ်ပေးမယ်လေ"

သူ စိတ်မရှည်စွာ ဖြစ်သွား၏။

"ကျွတ်! ပြောရင်ပြောသလိုလုပ်ဗျာ၊ မမလေးက ဆိုင်မထွက်
လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော်က လူမမာကြီးလုံးလုံးမဟုတ်ဘူး။ ခြေ
လက်တွေ ကျိုးနေလို့သာ အကူအညီလိုတာ။ ကောင်လေးတစ်
ယောက်သာ ရှာပေး။ မမလေး ဆိုင်ထွက်တော့"

"ဒီနေ့တော့ မထွက်တော့ပါဘူး။ မင်းကိုပြုစုမယ့်ကောင်လေး
လည်း ဆယ်နာရီ မှာထားတယ်။ ကောင်လေးက ခြေတစ်ဖက်တော့
နည်းနည်းမသန်ဘူး"

"ရော. . . ခက်ပါဘီ၊ ပြုစုဖို့ လူလိုပါတယ်ဆိုမှ အကျိုးကို
အကျိုးက ဘာလုပ်ပေးလို့ရမှာတဲ့လဲ"

"ဟဲ့! လာမှကြည့်ဦး။ ကျိုးတာလည်းမဟုတ်ရပါဘူး။ လူက
ပြားတယ်ဟဲ့။ ဒီတစ်ယောက်တောင် မနည်းရှာထားရတာ"

သူ မမလေးကို စကားတုံ့ပြီး မပြောတော့။ ပြတင်းပေါက်အနား
မှ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

ကြာပါပြီ။ လောကကို ဒီလိုမကြည့်အားခဲ့ပါဘူး။

လူတွေ. . . လူတွေ. . . ငှက်တွေလိုပဲ မရပ်မနား ပျံသန်းနေ
ထိုက်ကြရတာ။

အင်း. . . သူကတော့ အတောင်ကျိုးနေတဲ့ လဒကြီးပေါ့။ ဘယ်
ကာလထိအောင် ဒီအတောင်ကြီးက ကျိုးနေရဦးမှာလဲ။

မမလေးက မီးဖိုထဲမှာ ဘာတွေစီမံနေသည်မသိ။ သူကတော့
ဟာလောဆယ် စာတွေလည်း မဖတ်နိုင်သေး။ တောင်ငေးမြောက်ငေး
တောင်တွေးမြောက်တွေးပဲ ရှိနေရဦးမည်။

"ဒေါက်! ဒေါက်! "

စေ့ထားသောတံခါးသို့ တံခါးခေါက်သံထွက်လာသဖြင့် သူ ကိုမော့ကြည့်မိသည်။ ဆယ်နာရီ။

"ဝင်ခဲ့. . . စေ့ရုံစေ့ထားတာ"

စေ့ထားသောတံခါး ဖြည်းညင်းစွာပွင့်လာ၏။ တံခါးဝမှာ လာသည်က မည်းမည်း ပိန်ရှည်ရှည်ကောင်လေးတစ်ယောက်။ ထောက်ကလေးတစ်ဖက် ဆာတာဆာတာဖြင့် ဝင်လာသည့်ပုံစံက ကျိုးနွံနွံ၊ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်။

"ကျွန်တော် ဖိုးငယ်ပါ။ ဒီက ဒေါ်လေးက ခေါ်ထားလို့"

"အေး. . . ထိုင်၊ မမလေးရေ. . . မမလေး"

တကယ်က ဒီကောင်လေးကို လက်ခံမခံ သူဆုံးဖြတ်ရမှာ သို့ပေမယ့် မမလေးကိုပဲ လှမ်းအော်မိသည်။ ကောင်လေးပုံစံကို မကြိုက်။

ဂျင်းဘောင်းဘီအဟောင်းနှင့် ဆွယ်တာပွပွကြီးကပဲ ထော် ကန့်လန့်ဖြစ်နေသလား။ ဆံပင်ပွယောင်းယောင်းကပဲ သူ့မျက်စိထဲ သလား။ ဖော့်ဝင်းတွင့်လို အသံကွဲရှရှကပဲ နားထဲ ထူးဆန်းနေသ တော့မသိ။ မျက်စိမမြင်သူတွေလို မျက်မှန်မည်းမည်းလေး တပ်ထာ ကအစ ကြည့်မရမိတာတော့ အမှန်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း ရှိလိုက်

အသားမည်းပေမယ့် နာတံပေါ်ပုံ၊ မျက်နှာကျပုံက အခြေ လိုလိုတာလိုလို။ ကြည့်မရပါဘူး။ ကျောင်းဆရာမျက်စိနှင့်တော့ တစ် ကလေးမှ မဆီလျော်။ ဒီကောင် ဂျစ်ပစီလား။ စုတ်ဖွားဖွား၊ စုတ် ပြတ်နှင့်။

"လာပြီ. . . လာပြီ မောင်လေးရေ့။ ဖိုးငယ်ရောက်လာပြီလား။ ဒီဖိုးငယ်ကိုတောင် ဈေးထဲက ဒေါ်ပုကြီးအကူအညီနဲ့ မနည်းရှာထား တာနော်။ သိပ်ပြီးချေးများမနေနဲ့။ ကောင်လေးက ခိုင်းလို့ ဖင်ပေါ့ပါ တယ်"

မမလေးကတော့ သူ့ဂျစ်ပစီလေးဘက်မှ စတင်ကာကွယ်နေ တော့ပြီ။ သူ မျက်မှောင်တွန့်နေမိသည်။ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ။

"မောင်လေးဘာသာ ဆုံးဖြတ်လေ။ ဖိုးငယ်ကို မကြိုက်လည်း မလေး နောက်တစ်ယောက် ရှာပေးမှာပေါ့။ အဲဒီမှာ မေးစရာရှိတာမေး။ အောက်ခဏဆင်းဦးမယ်။ ဈေးသည်ရောက်နေတယ်၊ ဟင်းရွက်ဝယ် လို့"

မမလေးက သူ့ကိုသာ ပုံချသွားခဲ့သည်။ သူအားနာတတ်တာ လို့ ဒီလိုလုပ်သွားတာပဲ။ ရဲသွန် ဖိုးငယ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ည့်ခန်းထဲမှာ ခုထိ မတ်တပ်ရပ်တုန်း။

"ဟော့ကောင်. . . ထိုင်၊ ငါ မင်းကိုမကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ တွက်တော့ ၃၀၀ ပေးလိုက်မှာပါ။ မင်း အစက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ"

ကောင်လေး မျက်နှာပျက်မပျက် သေချာမမြင်ရ။ သူ့မှာ မျက် ည်းမည်းလေးနဲ့ကိုး။ ကောင်လေးက ခေတ္တတိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ က်. . . စကားပြောတော့လည်း ငုံ့လျှိုးလျှိုး။

"ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်မရဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ပုံစံ ထော်လော်ကန့်လန့်ဖြစ်နေမှာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယုံပါဆရာ၊ န်တော် အမေ့ကိုလုပ်ကျွေးနေတာပါ။ တစ်နေ့ ငွေ ၃၀၀ အသား င်ရရှိမယ့်အလုပ်ကို မက်မောပါရစေ။ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းကြည့်ပါ"

မအေကိုလုပ်ကျွေးနေတာတဲ့။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိ။ ပေမယ့် သူကလည်း ကျောင်းဆရာပီပီ အင်မတန် လျှာရှည်ပါသည်

"အေး. . . ဒါပေမဲ့ ငါက မျက်စိနောက်တာ မခံနိုင်ဘူး မင်းကြည့်ရတာ မျက်စိစပါးမွေးစူးတယ်"

မှတ်ကရော။ ဒါတောင် သူက ခြေတစ်ဖက် လက်တစ် (အနိုက်အတဲ့) ကျိုးနေလို့။

"ဒါကတော့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေ။ မျက်မှန် ထားရတာက ကျွန်တော့်မျက်လုံးတစ်ဖက်က ဟောက်ပက်ကြီးမို့ပါ။ ကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ မျက်လုံးတစ်လုံး မပါခဲ့ဘူး"

"ဟော! "

သူ အင်မတန် အားနာသွားရချေပြီတည်း။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ငယ်ရယ်။ ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းနှင့်အတူ ဖိုးငယ်အပေါ် ရုတ်ချည်း ကြည့်လို့ရသွားခဲ့၏။ သူ. . . စကားမဆိုနိုင်သေး။

"နောက်ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ရတာကလည်း ကျွန်တော် ထောက်တစ်ဖက်က မသန်တော့ ရှူးစီးရတယ်ဆရာ။ ရှူးနှစ်ဖက်နဲ့ ထောက်အတိုအရှည်ကို ညှိထားရတာမို့ ပုဆိုးဝတ်လို့ မတော်တော့ ပြီး. . . ပုဆိုးတွေက ဈေးကြီးပါတယ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီကတော့ နှစ် လောက်ရှိရင် လုံလောက်ပါတယ်။ အဟောင်းတွေဝတ်တာပါ ကျွန်တော်ဝတ်ထားတာ သူတစ်ပါး သနားလို့ ပေးထားတာတွေ ပဲ။ ဆရာလည်း သနားရင် အဝတ်ဟောင်းလေးများ ပေးကမ်းစွန့် ပါတယ်"

လုပ်လိုက်ကွ. . . ဟုသာ ရဲသွန်စိတ်ထဲမှ အော်မိလိုက်၏။

ကလည်း သူတစ်ပါး၏ကရုဏာကို ခြေချတတ်ပေ၏။ သူ ဘယ်သို့ ရတော့မည်နည်း။

"ကဲကွာ. . . ဒါဆိုလည်း ငါ မင်းကိုလက်ခံလိုက်ပါမယ်။ အပိုး ကျိုးပါစေ။ မင်းတာဝန်က ငါ့အနားမှာ ငါလိုတာ ကူညီဖို့ပဲ"

ဖိုးငယ်မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားလေသလား။ သူ မမြင်ရ။ ဖိုးငယ် မျက်မှန်းမည်းလေးနှင့် မဟုတ်ပါလား။ ဖြူဖွေးသော သွားကလေး ပေါ်သွားသောကြောင့် ဒီကောင် ဝမ်းသာသွားတာတော့ သေချာ ည်။

"ဝမ်း. . . ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းချင် သောက်ခိုင်းပါ။ ကျွန်တော် အဖေ့ကိုပြုစုဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ လေငန်းကြောင့် မထနိုင်မထိုင်နိုင်"

"မင်းအဖေထားပြီး ငါ့လာပြုစုတော့ ဖြစ်ရဲ့လား"

"အခု အဖေက မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် လူမမာပြုစုတတ် ကြောင်း ပြောတာပါ"

"ဟာ! ဟေ့ကောင်. . . ငါက လူမမာမဟုတ်ဘူးကွ၊ လူက ကောင်းဖြစ်သွားပြီ။ ခြေနဲ့လက် မကောင်းသေးတာ တစ်ခုပဲ"

"ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောပြောတာပါဆရာ၊ ဒါဆို ကျွန် တော့်ကို ဒီနေ့ကစပြီး ထမင်းကျွေးပြီပေါ့နော်"

"ရှစ်. . . အလုပ်မှမစရသေးဘူး၊ အစားက အရင်လာတယ်။ ကောင်"

ဘာပြုလို့မသိ၊ မျက်စိတစ်ဖက်ဟောက်ပုံ၊ ခြေထောက်တစ် ဆာနေသည့်ဖိုးငယ်ကို သူ ချက်ချင်းခင်သွားခဲ့၏။ ကုလားမင်းသား

နှင့်တူလို့လား။ စကားကို ချစ်အောင်ခင်အောင် ပြောတတ်လို့လား။
မဟုတ် ဆယ့်နှစ်ရာသီ မာကြောခက်ထန်ခဲ့ရသည့် သူ့ဘဝအတွက်
လော်ကန့်လန့် ပျော်တော်ဆက်ကလေး ရောက်လာလို့လည်း ဖြစ်ရ

အဖော်. . .။ ဖိုးငယ်ဟာ သူ့အဖော်ပေါ့။ ခြေမလှုပ် လက်မ
နှင့် သံသရာကြီးကို ကျော်ဖြတ်နေရမည့် ငြီးငွေ့ဖွယ်ကာလများ
အတန်ငယ်တော့ နေသာထိုင်သာရှိသွားမည်ထင်ပါရဲ့။

"ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့၊ ဖိုးငယ်ကို သဘောကျရဲ့လား မောင်
သိပ်တော့ ချေးမများနဲ့နော်။ ဖိုးငယ်က စွယ်စုံရမင်းသား။ မင်းပျ
မျောက်ဖိုးစိန်အကနဲ့တောင် ဖျော်ဖြေပေးလိုက်ဦးမယ်။ ရက်(ပ)အက
ဘာတွေလည်း ရသေးရဲ့"

အောက်မှတက်လာသည့် မမလေးကတော့ ဖိုးငယ်ကို
တော်သဘောကျနေပုံရသည်။ အပိုင်ပဲပြောနေ၏။

"ဟာ. . . ဒေါ်လေးရာ၊ ဆရာက တကယ်ကနိုင်းနေပါဦး
ကျွန်တော် ဒီလောက်မစွံပါဘူး။ ဒေါ်လေး. . . ကျွန်တော်က ည
တော့ မနေရဘူးမဟုတ်လား"

"အေးပါ. . . နေ့ဘက်တင်ပါ၊ ညလည်း ခေါ်မထားပါဘူ

"ဒါပေမဲ့ ညစာတော့ ကျွေးလွှတ်လိုက်နော်၊ ကျွန်တော်
၆ နာရီကနေ ည ၆ နာရီထိ ဆရာ့ကိုကြည့်ပေးမှာ။ အဲ. . . ည ၈
ထိဗျာ။ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်ခင်တယ်"

ညစာထိ ကျွေးခိုင်းနေသဖြင့် မမလေးက ရယ်မောနေသ
သူကလည်း ဖိုးငယ် စီးပိုးနေတယ်လို့မထင်ပါ။ လူတစ်ချို့ဟာ ဝ
အတွက် မနည်းလှုပ်ရှားနေကြရတာမဟုတ်လား။ ဖိုးငယ် မှန်ပါ

"အေး. . . ကျွေးမယ်. . . ကျွေးမယ်. . . ဒါပေမဲ့ နင်ပါ ကူပြီး
ကဲရပြုတ်ရမှာနော်။ အခန့်သား ထိုင်စားချင်လို့မရဘူး။ မောင်လေးကို
ည်း ကြည့်၊ ငါ့လည်းကူ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

မမလေးက မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အပြင်ဘက်မှာ မိုးရွာ
သည်မို့ စာခြောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ဖို့ယို့ဖားယားနိုင်လှသော ဖိုးငယ်
ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ မှန်ပြတင်းကို သွားပိတ်လိုက်သည်။

သူတစ်ပါးပေးတာ ဝတ်ရသတဲ့။ ဟုတ်မှာပဲ။ ဖိုးငယ်အဝတ်တွေ
ည် သူနှင့်ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်မရှိ။ နေပစေလေ၊ ဝတ်ရသည့်အကြောင်းရင်း
ရှင်းပြခဲ့မှပဲ။ ရဲသွန် ကြည့်လို့ရရတော့မှာပေါ့။

"ကဲ! ဟေ့ကောင်၊ လောလောဆယ် ငါ့ကို အိမ်သာတွဲပို့"

"ဟာ. . . ဆရာ့ခြေထောက်က လှုပ်လို့ဖြစ်ရဲ့လား။ ကျွန်တော်
ထိုးပေးမယ်လေ။ ယောကျ်ားချင်းပဲ ဆရာ၊ မရှက်ပါနဲ့"

"ဟေ့ကောင်. . . ရတယ်၊ မင်း ငါ့အနားမှာ ကြာကြာနေချင်
ငါ့ကို ဆရာကြီးမလုပ်နဲ့။ ငါခိုင်းသလိုသာလုပ်။ ငါ့ကို စောဒကမတက်
Yes or No ဆိုရင် Yes ပဲ လိုချင်တယ်"

"ရက်စ်ဆာ. . .၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ"

"လာ. . . တွဲပို့"

ဖိုးငယ်တော့ သူ့ပုံစံ ဝင်လာချေပြီတည်း။ တိုက်ခန်းကလည်း
လောက်ကျယ်တာမှတ်လို့။ နည်းနည်းလျှောက်တာနှင့် ရောက်တာ
ပြီး သူ့ခြေထောက်ကလည်း သွင်သွင်ကျိုးတာမဟုတ်၊ လှုပ်လို့ရှား
ရပါသည်။

ဖိုးငယ်က သူ့ထက် အနည်းငယ်ပဲ အရပ်နိမ့်သည်မို့ ဖိုးငယ်
ပေါ် သူ့လက်တင်လိုက်သည်။ ဖိုးငယ်က သူ့လက်ကို တင်းတင်း
ခါးကိုလည်း တစ်ဖက်က ဖက်ထားပေးသည်။ ဒီကောင် မဆိုး။ လူ
ပြုစုတတ်သည်။

သူကလည်း နိမ့်နင်း နိမ့်နင်း။ ကိုယ်ကလည်း ထော့ကျိုး ထော့
ကျိုး။

အသံထွက်အောင် သူရယ်မောမိတော့ ဖိုးငယ်ကလည်း
သည်။ သူတို့နှစ်ဦးအဖြစ်က ရယ်စရာကြီးပေကိုး။

"ဟေ့ကောင်. . . ထားခဲ့တော့"

"ဖြစ်ရဲ့လား ဆရာ"

"ဟိတ်ကောင်"

"ရက်(စ်)ဆာ"

ဖိုးငယ်က အိမ်သာအပြင်ဘက်မှာ စောင့်ကျန်ခဲ့သည်။

▣▣▣

အခန်း (၃)

"မင်္ဂလာပါ ဆရာ"

ထုံးစံအတိုင်း နံနက် ၆ နာရီထိုးသည်နှင့် ဖိုးငယ် ရောက်ရှိလာ
သည်။ သူရောက်တာလည်း နှစ်ပတ်မျှရှိပြီမို့ ဖိုးငယ်နှင့်သူ ရင်းနှီးနေ
ဖြစ်သည်။

ဖိုးငယ်က အလိုက်သိသည်။ အလုပ်လုပ်တာ စေတနာပါသည်။
ခိုင်းစရာမလိုအောင်ဘဲ သူ့အထာကို သိနိုင်စွမ်းပါ၏။

"ဆရာ့ဖို့ အမေ့ဆိုင်က မုန့်ဟင်းခါး ယူလာတယ်ဆရာ"

"အေး. . . မျက်နှာအရင်သစ်ပေးဦးကွ၊ မုန့်ဟင်းခါးဖိုးလည်း
မင်းအမေချက်တာ စားလို့ကောင်းတယ်။ နေ့တိုင်းဆိုတော့ ငါအား
တယ်"

"ဟာ! ဆရာ၊ ဒါတော့ မယူပါရစေနဲ့"

"ဟိတ်ကောင်"

"ရက်(စ်)ဆာ"

"အေး. . . လာ၊ မျက်နှာအရင်သစ်ပေး။ မမလေးတော့ သူ
ပြီထင်တယ်"

"သွားပြီ ဆရာ၊ ဆရာ. . . ထိုင်ရအောင်"

ဖိုးငယ်က သူ့ကို အိပ်ရာထက်မှ ထိုင်စေပြီး ကုတင်ပေါ်
မျက်နှာသစ်ပေးသည်။ အဝတ်လျှော်သည့်ဇလုံကြီးကို ပေါင်ပေါ်ထိုး
ပြီး အားရပါးရ မျက်နှာသစ်ရတာ သူကျေနပ်ပါ၏။

"ဟ. . . ဆရာ၊ ကျယ်ကျယ်ဟ"

"ဟိတ်ကောင်. . . အသေအချာလည်းလုပ်ဦး။ မနေ့က သူ
ဖုံးချော်ထိတာ နာတယ်ကွ"

"ဆရာက ပါးစပ်မှ ကျယ်ကျယ်မဟဘဲကိုး။ ကျွန်တော့်အ
မဟုတ်"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဖိုးငယ်က သူ့ကို သွားတိုက်ပေးနေသည်
သူကတော့ အရုပ်ကြီးပေါ့။

"ဒီနေ့တော့ ရေချိုးချင်တယ်ကွာ၊ ငါရေမချိုးရတာ ၁၈
ရှိပြီ။ ကားစတိုက်ခံရကတည်းကပဲ"

"ဒီတစ်ခါတော့ ရက်(စ)ဆား မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဆရာ။ ဘ
ဖြစ်မလဲ၊ ဆရာ့ခြေထောက်က ပတ်တီးတွေနဲ့။ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဟိတ်ကောင်"

"မကောင်နဲ့ ဆရာ၊ အလုပ်ဖြုတ်ချင်လည်း ဖြုတ်ပေ
ဒါတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဒေါက်တာကျော်ဦးကလည်း မှာထားတ
ဆရာ့ကို အလိုမလိုက်ဖို့၊ ရေပတ်ပဲ တိုက်ရမယ်"

"အောင်မာ! ဒီကောင်ကများ"

ဒေါက်တာကျော်ဦးနှင့်သူက သူငယ်ချင်းတွေမို့ ပြောမနာ ဆို
ဖြစ်သည်။

ဖိုးငယ်က သူ့မျက်နှာကို ရေများများဖြင့် သစ်ပေးသည်။

"ဆရာ မျက်စိမှိတ်ထား။ မျက်လုံးထဲ ရေဝင်မယ်"

"ဟိတ်ကောင်! ရေဟာ ဆေးတစ်ပါးပဲ၊ မင်းသာ တစ်ခါမှ
ချိုးတာ။ ငါကတော့ ရေလည်းချိုးချင်တယ်။ မျက်လုံးထဲ ရေဝင်တာ
ည်း ကြိုက်တယ်"

"ကိုယ့်လက်နဲ့ကိုယ်သစ်တာက ကိစ္စမရှိဘူး ဆရာ၊ သူများ
က်နဲ့ဆိုတော့ ဆရာ့မျက်လုံး နိူက်မိမှာစိုးလို့ပါ။ တော်ကြာ ကျွန်တော်
ကျိုးပေးတူသွားဦးမယ်။ ဒါထက် နေပါဦး။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို
လို့ ရေမချိုးဘူးလို့စွပ်စွဲရတာလဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်က နံနေလို့လား"

ဖိုးငယ်အမေးကြောင့် သူဖြေရမှာ အားနာသွားသည်။ ဖိုးငယ်
တော့ မသိ။ သူ့မျက်နှာကို ညင်သာစွာ ရေသုတ်ပေးနေသည်။ ပေါင်
ဇလုံကြီးကိုလည်း ကုတင်အောက်သို့ချပြီးဖြစ်၏။

"မနံပါဘူး။ ကြာညိုနံ့တောင် မွှေးသေးတယ်"

"ဟာ. . . ဆရာ"

"ဟိတ်ကောင်! မွှေးလို့မွှေးတယ်ပြောတာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဘယ်
ရေချိုးလို့လဲ။ ငါ့ဆီမှာ မနက် ၆ နာရီကနေ ညနေ ၆ နာရီလောက်
နေပြီး ရေချိုးတာ မတွေ့ဘူးကွာ။ ပြီး. . . မင်းကြည့်လိုက်ရင် တစ်
လာလည်း ဒီအဝတ်၊ တစ်ခါလာလည်း ဒီအဝတ်။ ငါကြည့်နေတယ်၊
လည်း ဒါဝတ်သခင်ပဲ"

"ဒါတော့ ဆရာ. . . ကျွန်တော့်မှာ ဒီဝတ်စုံမျိုး. . ."

"ဘာလဲ. . . လေးငါးစုံရှိတယ်လို့ ဖြီးမလို့လား။ မယုံဘူး [illegible] မနေ့က ငါငယ်ငယ်ကဝတ်တဲ့ အင်္ကျီနှစ်ထည်၊ ပုဆိုးတစ်ထည်ပေး[illegible] တာ ဘာလို့မဝတ်ခဲ့သလဲ။ ဘာလဲ. . . ရောင်းစားလိုက်ပြီလား"

ဖိုးငယ်က သူ့မေးခွန်းကို မဖြေအားသေး။ မီးဖိုထဲဝင်၊ ပန်း[illegible] တစ်ခုယူလာပြီး သူ မုန့်ဟင်းခါးစားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။ မုန့်ဟင်[illegible] ကြိုက်သည့်သူ့အတွက် အကြော်စုံတွေ ဘဲဥတွေနှင့် ဟင်းရည်နံ့က[illegible] မွှေးပါဘိ။

"ဟိတ်ကောင်! မင်းအမေက ဘယ်အနားမှာ မုန့်ဟင်းခါး[illegible] တာလဲကွ"

မုန့်ပြင်နေသည့်ဖိုးငယ် ဘာဖြစ်သွားသည်မသိ။ ဟင်းရည်[illegible] အနည်းငယ် ကြမ်းပေါ်ဖိတ်သွားသည်။ ဒီကောင်လေး ခွက်ပုန်းသ[illegible] လား။ အရက်သမားများ မသောက်ရလျှင် လက်တုန်သတဲ့။ ဖိုးငယ်[illegible] ထင်ပါရဲ့။

"လှည်းတန်းဈေးထဲမှာပါ ဆရာ၊ ဘာလဲ. . . ဆရာက ကျွ[illegible] တော့်အမေ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတာ မယုံလို့လား။ ပန်းတန်းထိပ်မှာ ဆေး[illegible] တာပါ"

"ယုံပါတယ်ကွာ၊ ငါက မင်းဝယ်လာတာ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့[illegible] မင်းအမေ့ဆိုင်က အကူအညီရော မလိုဘူးလား။ သူတစ်ယောက်တည်[illegible] နဲ့ နိုင်သလား"

"ဆရာကလည်း ဘာတွေလျှောက်မေးနေမှန်းမသိဘူးဗျာ။ [illegible] တာပေါ့။ ဆိုင်က လူတာအားကျနေတတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရော. . . [illegible]

[illegible]ရင် ကျွန်တော် ရေပတ်တိုက်ပေးမယ်။ အဝတ်လဲပေးမယ်။ ဒီနေ့ရော [illegible]ရော့တပည့်တွေ လာကြဦးမှာလား"

သူ မုန့်စားနေရင်းမှ စဉ်းစားနေဖြစ်သည်။ လင်းသွန်းကတော့ [illegible]အားပါတော့။ ဒီကောင့်ကို သူ့နှလုံးသားထဲမှ ဖယ်ထုတ်ထားပြီးခဲ့ပြီ။ [illegible]ယ်ပေါက်လို့ ဘယ်ရောက်နေမှန်းလည်းမသိတော့။ အလကားကောင်။ [illegible]သော် ဒီလိုတွေးလိုက်ရတာကိုပဲ ရဲသွန်း ရင်နာမိရပါ၏။ ညီနှယ် သား[illegible]ယ် ချစ်ခဲ့ရသည့် တပည့်ပေမို့။ လုပ်ရက်တယ် တပည့်ရယ်။ သူ့အစ်မ [illegible]မှ ရွေးပြီး လက်ထပ်၊ ပြီး. . . ပေါင်းတာလည်းမဟုတ်။ ဟင်းရွက် [illegible]နှံစွန်းလို စွန့်ပစ်ထားရက်သည်။

မေလွင်ဟိန်းရော ဘယ်ရောက်နေသည်မသိ။ ကျန်တပည့် လေး [illegible]ယောက်လောက်တော့ သတင်းကြားတာနှင့် ရောက်လာကြပါသည်။ [illegible]ခုတော့ သူ အားလုံးကိုစိတ်ကုန်နေချိန်လည်းဖြစ်သည်။ ဟိုမြို့သို့လည်း [illegible]မသွားချင်တော့။ မြန်မာပြည်၏ အစွန်အဖျားများသို့သာ ရွှေ့ချယ် [illegible]သွားချင်တော့သည်။

"စား. . . ဆရာ၊ ကျွန်တော် အဝတ်တွေလျှော်လိုက်ဦးမယ်။ [illegible]ရာ ကိစ္စရှိရင် လှမ်းခေါ်"

"ဟာ. . . ဖိုးငယ်၊ အဝတ်တော့ မလျှော်နဲ့ကွာ။ မင်းတာဝန်က [illegible]ကိုကြည့်ရုံလေးပါ။ ဒါတောင် နည်းတဲ့ကရိကထလား။ ထားလိုက်၊ [illegible]အဝတ်လျှော်သမား ပေးလိုက်မယ်"

"အပန်းမကြီးပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်လုပ်ချင်လို့ပါ"

ဖိုးငယ်ကတော့ ပြောမရဆိုမရ။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့၏။ [illegible]တာန်ကြာလျှင် အဝတ်လျှော်သံများ ကြားရသည်။ ဖြော်. . . တော်

တော်အောက်သက်ကြေတဲ့ ကောင်လေးပဲ။

"ဒေါက်! ဒေါက်! ဆရာ. . ."

"ဝင်ခဲ့ဟေ့. . . တံခါးပိတ်မထားဘူး။ ဖိုးငယ်. . . ဖိုးငယ်ေ ခဏလာဦး"

သူက အိပ်ခန်းထဲရောက်နေပြီ၊ ဖိုးငယ်က ရေချိုးခန်းထဲမှာ မယ့် ဖိုးငယ် ချက်ချင်း သူ့အနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

"ဆရာ ဘာအလိုရှိပါသလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ဧည့်သည်လာတယ်. . . တွေ့လား။ ငါ့ကို ဧည့်ခန်းကိုပို့ပေး လာတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ"

"ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ခိုင်းထားပါတယ် ဆရာ၊ လာ. . . ကျွန်တော် ပို့ပေးမယ်။ ဒဏ်ရာဘက်ကို အားမပြုလိုက်နဲ့နော်"

မုန့်လည်းစားပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ ဖိုးငယ်ကိုတွဲရင်း ယီးလေး ရင်း၊ ဧည့်ခန်းဆီသို့ သူ အိုးနင်းခွက်နင်း။ ကိုးယို့ကားယား ထွက်လာ ပြန်သည်။ ရဲသွန်လက်တို့က ဖိုးငယ်ပခုံးသားထဲမှာ နစ်လုလု။

"အား. . . ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီးကျ ဒါကြောင့် ငါ့ကို ဧည့်ခန်းထဲပို့ထားပေးပါပြောတာ။ ကဲ! ခုတော့ ကော ရော"

"ဆရာ ဒီနေ့ မပြောပါဘူး၊ မနေ့ကသာ ပြောတာ"

"ဟေ့ကောင်! စကားကို ကပ်မပြောနဲ့၊ နားရင်းပိတ်တီးလို မယ်။ မင်းကို နေ့တိုင်းတော့ ပြောအားမလားကွ။ ဒါ မင်းအလုပ်ပဲ"

သူတို့နှစ်ယောက် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် စကားများရင်းပင် ဧည့် ခန်းဆီ ရောက်လာရ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်။ သူနှင့်

ကိုင်ဖက်များ။ မိရွှန်းတို့မြို့က ဆရာမများဖြစ်သည်။

"ဩော်. . . ဒေါ်နီနီရှိန်နဲ့ ဒေါ်ဝေဝေလင်းကိုး။ ဘယ်ကနေ ယ်လို"

လှပသောအပြုံးများနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ယူလာသည့် ထုပ်များကို သူ့လက်သို့ပေးအပ်၏။ ပြီးမှ စကားပြောကြသည်။

"ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်ရောက်ရင်း ဆရာ့သတင်းကြားလို့ လာမေး ပါ။ မိရွှန်းရော မတွေ့ပါလားဆရာ၊ ကျွန်မတို့ထင်တာက မိရွှန်းကို ရောက်နေပြီး ကောင်းစားနေတယ်ထင်တာ"

မျက်လုံးတွေက ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်။ လက်စသတ်တော့ ကို သတင်းလာမေးကြတာမှမဟုတ်ဘဲ။ စပ်စုရအောင် စနည်းနာ အောင် လာကြပေသကိုး။ သူ အတော်စိတ်ပျက်သွားခဲ့၏။ ဖိုးငယ်က တော့ သူ့ကိုပို့ပေးပြီး ထော့ကျိုးထော့ကျိုး ဆာတာဆာတာဖြင့် ရေချိုး ဆီ ထွက်ခွာသွားသည်။

"သူကရော ဘယ်သူလဲဆရာ၊ ကုလားလေးလား. . . မည်း တဲ့အသားနော်။ ဆရာတပည့်လေးလား။ ဆရာ့အစ်မတွေရော မမြင် ား"

ဒီစကားအရောက်မှာတော့ ဒေါ်နီနီရှိန်က ဒေါ်ဝေဝေလင်းကို တောင်နှင့်တို့လိုက်တာ ရဲသွန် မြင်လိုက်ရ၏။ သူတို့သည် လူမမာ ရအောင် လာတာမှမဟုတ်ရဲ့လားလေ။

"ဖိုးငယ်ရေ. . . ဧည့်သည်တွေအတွက် ကော်ဖီ"

"နို့ဆီကုန်နေတယ် ဆရာ"

ဧည့်ခန်းနှင့်ရေချိုးခန်း အပြန်အလှန်အော်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းဆို ဖိုးငယ်ကို ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ချင်စိတ် ပေါ်မှာဖြစ်ပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ကျေးဇူးတင်သွားရ၏။

"နေ. . . နေပါစေ ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ မသောက်တော့ပါ ဒါထက် မိရွှန်း ဘယ်ရောက်သွားလဲဆရာ။ မတွေ့တာကြာတော့ ချင်လို့ပါ။ ဆရာများ လမ်းညွှန်နိုင်မလားလို့ပါ။ ဆရာတို့ချင်း အဆ အသွယ်မရှိဘူးလား"

"မသိဘူးဗျာ. . . သွားကြ. . . သွားကြ"အဲဒီလို အော်ပစ်လို ရင်တော့ အင်မတန်ရိုင်းပျမှာမို့ ရဲသွန် စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းထားလိုက်ရသည် အီလည်လည်ပြုံးပြထားရတာလည်း ပင်ပန်းလှပါဘိ။

"သူ့အန်တီလင်းနဲ့ လိုက်နေတယ်ထင်ပါ့။ ကျွန်တော်လည်း မတွေ့ဘူး"

"ဟင်! ဒေါ်ဖြူဖြူလင်းက အိမ်ထောင်ကျသွားတာမဟုတ်လား မိရွှန်းက လိုက်နေလို့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ဖြစ်ရဲ့လား။ ကိုယ့်ဆရာ သဘော ပေါင်းလဲဖြစ်နေတာတောင် မိရွှန်းက တစ်ခါမှလာမကြည့်တာတော့ ကျေး ဇူးကန်းတာပေါ့"

တကယ့်ကို ရဲသွန် စိတ်ကုန်သွားတော့၏။ ဖိုးငယ်ကို စ တောင်းလိုက်ပြန်သည်။

"ဖိုးငယ်ရေ. . . ညည်းသည်တွေဖို့ မုန့်တစ်ခုခု စီစဉ်ပါဦး"

"ဘာမုန့်မှမရှိတော့ဘူး ဆရာ၊ အားလုံးကုန်သွားပြီ"

သူ ပြုံးချင်စိတ်ကို မနည်းဖုံးဖိရင်း၊ ဆရာမနှစ်ယောက်ဆီ ကြ မိဆဲ. . .

"ပြန်တော့မယ် ဆရာ၊ ပြောလိုက်ပါနော်၊ အဲဒီဖိုးငယ်ကို

းပါတယ်လို့။ ဆရာ့အိမ်က ခွေးမွေးထားတာထက်တောင် လုံခြုံသေး ယ်"

ထိုနှစ်ယောက်ထွက်သွားတော့ ဖိုးငယ်က ရေချိုးခန်းမှ လျင် စွာထွက်လာပြီး အခန်းတံခါးကို ပြေးပိတ်သည်။ ထော့ကျိုးထော့ကျိုး သေးနှင့်။

"ဟော့ကောင်! ငါ့ဖို့ကော်ဖီရော ရနိုင်မလား။ နို့ဆီရှိသေးရဲ့လား"

သူ ချစ်ခင်စွာ ပြောဖြစ်၏။

"ဆရာ့အတွက်ဆိုရင်တော့ နို့ဆီတွေမှ ဘူးလိုက်၊ ဒါဇင်လိုက်။ လောက်သေးရင် လမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင်မှာ ခားပြသွားတိုက်လိုက်ဦး ယ်"

နှစ်ဦးသား ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောမိကြသည်။

"တကယ့်အရှုပ်တွေကွာ၊ လောကကြီးမှာ ဒီလိုလူတွေကလည်း တတ်တာပဲ။ ကဲ! လုပ်ကွာ. . . ဖျော်ကွာ၊ များများဖျော်။ လာ. . . မင်း သောက်။ ဒီမုန့်တွေနဲ့ စားပစ်ရအောင်"

"ရက်(စ်)ဆား"

"ခွေးကောင်. . . ဒါမျိုးကျ မငြင်းဘူး"

နှစ်ယောက်သား တပြုံးပြုံးဖြင့် မုန့်တွေ ကော်ဖီနှင့်စားသောက် ကြဆဲ၊ တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

"မြတ်စွာဘုရား"

"နေဦး ဆရာ၊ ချောင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ စောစောက နှစ် ယောက်ဆို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ကြမယ်"

ဖိုးငယ်က ကျိုးလို့သာ။ (ခြေထောက်ဆာလို့သာ) မဆာရင်

မကျိုးရင် မိုးထိုးမည့်ကောင်ဖြစ်သည်။ လှစ်ခနဲ တံခါးဆီရောက်သွားခ

"ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဆရာ၊ ဖွင့်လိုက်မယ်"

"အေး"

တံခါးဝမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဝင်လာကြသည်။ ကော အကွဲတွေနှင့် ကိုယ်လုံးပေါ်မှ လှလှလေးတွေကို ရဲသွန် မသိ။ ဖိုးင ဘော်ဒါတွေလားဘာလား။

"ဟေ့ကောင်"

ဖိုးငယ်လည်း ခေါင်းကုတ်နေတာ တွေ့ရ၏။ မသိမသာ ခေ ခါပြနေသည်။ ရဲသွန် မနေသာတော့။

"ထိုင်ပါ။ ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ။ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ"

"ဟို. . . ကျွန်မတို့ စက်ချုပ်တဲ့မိရွှန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။ သူ့ မှာ အကျီအပ်ထားတာ ရွေးချင်လို့ပါ"

"မိရွှန်း"

သူ့ပါးစပ်မှ အာမေဋိတ်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်သွားပြီး ဖိုးငယ် လှမ်းကြည့်မိသည်။ မိရွှန်း ဘယ်မှာနေသလဲ။ မမလေးတော့ သိပေ

"နောက်နေ့မှလာပါ၊ ကျွန်တော် မမလေးကို မေးထားလို ပါ့မယ်"

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က သူနှင့်ဖိုးငယ်ကို အနှလုံ ပ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လို့သာနေသည်။

"ဟာ! ဟင်းအိုးတန်းလန်းထားခဲ့တာ တူးကုန်ရောပေါ့"

ဖိုးငယ်က အလန့်တကြားအော်ရင်း ကောင်မလေးနှစ်ယော ၏ရှေ့မှောက်မှ ထော့နဲ့ထော့နဲ့ဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့၊ ဦးရဲသွန်

ယာက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့၏။

"ဆရာက ဦးရဲသွန်ဆိုတာထင်တယ်၊ ဟုတ်လား။ မေလွင်ဟိန်း အာခဏပြောဖူးလို့"

"ဩော်. . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဦးရဲသွန်ပါ။ မေလွင် န်းရော နေကောင်းရဲ့လား။ ကျွန်တော် ကားတိုက်ခံရတာ သူ မသိ းထင်တယ်"

အရေးထဲ သိပေဟာင်းကျွမ်းပေဟာင်းတွေ ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် ဦး သွန် အလ္လာပ သလ္လာပတွေ ပြောနေရပြန်၏။ ကိုယ့်တပည့်မအကြောင်း ကြားချင်တာလည်း အမှန်။

"သူလည်း သူ့ပြဿနာနဲ့သူကိုး. . . ဆရာရဲ့"

တစ်ယောက်က လှစ်ခနဲပြောမိပြီး တစ်ယောက်က မျက်နှာရိပ် ဟန့်တားလိုက်တာ တွေ့ရသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ ထင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ လွင်ဟိန်း. . . အလှကြိုက်မလေး။ ငွေကို ပေါပေါသုံး။ လွယ်လွယ်သုံး တော့ အခက်တွေ့နေပြီထင်သည်။ ဆရာသမားပီပီ ဦးရဲသွန် စိတ် ကာင်းဖြစ်ရ၏။

သို့ပေမယ့် သူကလည်း ဘာများတတ်နိုင်ဦးတော့မှာတဲ့လဲ။

မိန်းကလေးဆိုတာ(ပညာတတ်မိန်းကလေးဆိုတာ) သူတစ်ပါး တာထက် မိမိကိုယ်မိမိ ဆုံးမမှ အမြင်မှန်တတ်တာမျိုး။

ညည့်ခန်းမှာ သုံးယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိကြသည်။ နေ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီတိုက်ဖို့ ဖိုးငယ်ကို လှမ်းအော်လျှင် ဘယ် ပြန်အော်မှာပါလိမ့်။ အားနာစရာတွေလည်း မဖြစ်ချင်တော့ပါ။

"ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဆရာ၊ နက်ဖြန်ခါကျရင်တော့ ဆရာ့မမ

ဆီ မေးထားလိုက်ပါနော်။ ကျွန်မတို့ တစ်ခေါက်ထပ်လာပါဦးမယ်"

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် မျှ သွားရာ တံခါးပေါက်သို့ သိမှတ်မဲ့စွာ ငေးကြည့်နေမိတာက ဘာကြော မသိ။

သစ်တစ်ပင်ကောင်း. . . ငှက်တစ်သောင်း နား. . . သတဲ့

ငှက်ကလေးတို့. . . သစ်ပင်ကြီး နာမကျန်းဖြစ်နေတာ ရောက်သတင်းပေးကြပါဦးကွယ်။ လောင်စာရှားတဲ့ခေတ်မို့ ဒီသစ်ပင်ကြီး ကို လောင်စာတော့ လုပ်မပစ်ကြပါနဲ့ကွယ်။

အပွင့်မပွင့်၊ အသီးမသီးခဲ့လျှင်သော်မှ သစ်ပင်ကြီးက အ အေးမြတို့နဲ့ ကမ္ဘာလောကကို ဆက်လက်ချွေးသိပ်စေဦးမှာပါ။

"ဆရာ. . . အရွယ်ကလေးတွေ ပြန်သွားပြီလား"

တမေ့တမောကြာမှ ဖိုးငယ်ထွက်လာသည်မို့ သူ စိတ်တို ပြန်သည်။

"မင်းကွာ. . . တစ်မနက်ခင်းလုံး အဝတ်လျှော်နေတော့တာ လူမမာကြည့်တာက နည်းနည်း။ ဒိုဘီကုလားသာ လုပ်စားပေတော့"

သူ ဂျီကျနေမိတာထင်ပါရဲ့။ ဖိုးငယ်ကိုများ ရောမလူကြီး ထင်မှတ်နေမိလားလည်းမသိတော့။ မကျန်းမာနေစဉ်မို့ စိတ်တွေ ခွေနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဖိုးငယ်က ခွင့်လွှတ်စွာ၊ သူ့သွားဖွေးဖွေးလေးတွေကိုဖွင့်ပြီး ပြ သည်။

"ဆရာကလည်း ဒေါချည်းပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆရာ့ဖို့ ဟင်း လည်း ချွေးနေလို့ပါဗျာ"

"ဟင်းတွေ"

မနက်က၊ မနေ့က သူ့မမလေးလည်း ဘာမှချက်တာ မတွေ့ရ ား။ လူမမာအားရှိအောင် ကြက်သားပြုတ်ကြော်က ဘယ်မှာ နေ ချက်နေမလဲ။ ဒီတစ်ခါချက်ပြီး သုံးလေးရက် စား။ နောက် ချဉ် တစ်ခွက်၊ ငါးပိဆီကြော်တစ်ခွက်။

ခု. . . ဖိုးငယ်ကတော့ ဘာဟင်းတွေ မွှေးနေ၊ ချွေးနေတယ်

"ဆရာကလည်းဗျာ၊ လူ့ကို တရားခံကြည့် ကြည့်မနေပါနဲ့။ အစ်မ ချက်သွားတဲ့ဟင်းတွေကို နွှေးနေတာပေါ့ဗျ။ ထား. . . ရေ တိုက်ပေးမယ်။ ဆယ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်။ ဦး င် ထမင်းစား ။ ဒီညနေရော ဒေါက်တာကျော်ဦး လာဦးမှာလား"

"မလာဘူး။ နက်ဖြန်ကျမှလာမယ်"

ဖိုးငယ်က ယခုတိုင် ရောင်ကိုင်းနေသည့် သူ့ခြေထောက်ကြီး သက်တောင့်သက်သာဖြစ်အောင် သူထိုင်နေသည့်ခုံရှည်ပေါ်သို့ ညင် စွာ မတင်ပေးသည်။

"အား. . . ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်! . . ."

အမှတ်တမဲ့၊ အရမ်းနာသွားသည်မို့ ဖိုးငယ်ပခုံးကို သူ ဆုပ်ညှစ် တော့ ရင်ထဲမှာ အံ့ဩစွာ။ ဒီကောင့်အသားတွေ နူးညံ့လှချည်လား။ လ. . . ငယ်ငယ်က တို့ဆရာ ပြောဖူးသားပဲ။ အသားမည်းတဲ့သူတွေ အသားအရည်နူးညံ့လှသတဲ့။ တကယ်လို့များ သူ့ဘဝမှာ လက် ခွင့် ကြုံဦးမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အသားမည်းသည့် ကပ္ပလီမလေးတစ် က်ကို ရှာယူရပေဦးမည်။ ဖိုးငယ်အလွမ်းပြေပေါ့။

အို. . . အလွမ်း. . .၊ ဟုတ်လား. . . ဖိုးငယ်ကို သူ…
သတဲ့လား။

ကိုယ့်ညီအရင်းလေးလို နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့်ဖိုးငယ်… လွမ်းနေတော့မည်ထင်ပါသည်။ သွားလေရာ ခေါ်သွားရအောင်… ဖိုးငယ်က မအေကို လုပ်ကျွေးနေသူ။ မအေတစ်ခု သားတစ်ခု…

"အား. . . ဟော့ကောင်၊ ဖြည်းဖြည်းတိုက်ပါကွ၊ ရှစ်! … ကြမ်းတဲ့ကောင်"

စိတ်တွေ လွင့်ချင်ရာလွင့်နေသည့်သူ့ကို ဖိုးငယ် အ… စိတ်ရှည်ရပါသည်။ လက်မှကျောက်ပတ်တီးလွတ်အောင် အင်္ကျီ… ဝတ်ရတာကိုက နည်းတဲ့တာဝန်ကြီးမဟုတ်။ ခြေထောက်က… ကျောက်ပတ်တီးစည်းမထားပေမယ့် ဒဏ်ရာများက ပတ်တီးအထ… ပလာစတာအထပ်ထပ်။

"ငြိမ်ငြိမ်နေဗျာ. . . ကားတစ်စင်းလုံးလာတာတောင် မမြ… က မမြင်ပြီး၊ ဘာတွေတွေးနေမှန်းမသိဘဲ အသေတိုက်မသွားတ… ကောင်း"

"ဟော့ကောင်! မင်းပတွေးတွေက လွန်တာကွ။ ငါက ကိုယ်… နဲ့ကိုယ် လျှောက်နေတာ။ မသိဘဲ ရမ်းမပြောနဲ့။ လုပ်. . . မြန်မြ… ငါချမ်းတယ်"

"ချမ်းတယ်! ဟာ. . . ဒါဆို ဆရာ အဖျားဝင်ချင်လို့ထင်… ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီနေ့ မိုးအေးနေတာပဲ။ ဆရာ့ကို လှချင်တယ်ဗျာ"

ဖိုးငယ် ပျာယာခတ်သွားလိုက်ပုံက တကယ့်ကို စေတ… ပါလွန်းသည်။ ချွတ်ထားသည့်အင်္ကျီက ချက်ချင်းပြန်ဝတ်လို့မ…

…နီးထဲသို့ စောင်ပြေးယူတော့မည့်ပုံစံလေးကို နှစ်လိုစွာကြည့်ရင်း ဦး…နှ်. . . လှမ်းဆွဲထားရသည်။

"အလကားပြောတာ ဟော့ကောင်၊ လာ. . . ရေပတ်ပဲ ဆက်…က်"

သည်တော့မှ ဖိုးငယ် ရေပတ်ဆက်တိုက်သည်။ နောက် နွေး…တွေးထွေး အဝတ်များကို ဝတ်ပေးသည်။ သူကတော့ အရုပ်ကြီး…တိုင်း ခြေထားခြေ၊ လက်ထားလက်ပါပဲ။

အရုပ်မှ ရုပ်သေးရုပ်ကြီးပေါ့။

▣

သူ့ရှေ့မှာ စားပွဲခုံ၊ ဆက်တီစားပွဲပေါ်တင်လာ၊ ပြင်လာသည့် …နွေးနွေးဟင်းလျာများကိုကြည့်ရင်း ဦးရဲသွန် အံ့ဩနေခဲ့သည်။ ဖွယ်…ရာရာ။

ဘယ်တုန်းက ခြေထောက်ပေါက်ပြီး ရောက်လာခဲ့တဲ့ဟင်းတွေ… သူက ခံတွင်းမပျက်၊ ဘာမပျက်မို့ လူကောင်းထက်တောင်မှ စား…ိမ့်ဦးမည်။ ထမင်းမြိန်ဦးမည်။ သို့ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန့်…နေရသည်မို့. . .

'ဟိတ်ကောင်! ဒီဟင်းတွေ ဘယ်ကရတာလဲ။ မင်းအမေဆီက…ပြန်တာလား။ မင်းအမေက မုန့်ဟင်းခါးရောင်းရာကနေ ထမင်းဆိုင်…င်းထွက်နေပြန်သလား"

ဖိုးငယ်ကတော့ ခပ်တည်တည်။ သူ့အတွက် ထမင်းလုပ်မှာ

ဟင်းတစ်ဖတ်တင်ရင်း ဖွန်းဖြင့် စတင်ခွဲ့သည်။

"စားမှာစားစမ်းပါဗျာ၊ ဆရာ့ကို ဘယ်သူမှ ငွေကုန်ကြေး
ပြီး ချက်မကျွေးဘူး။ မရှိလို့ လာကပ်နေ၊ အလုပ်လုပ်နေရပါတယ်
ဗျာ။ ကျွန်တော်တောင် ဆရာတို့ဆီမှာ ကပ်စားနေရတာ။ ဘယ်လို
ပြီး ဟင်းတွေ သယ်လာနိုင်မလဲ"

နောက်တော့ ဖိုးငယ်က ဟင်းချိုတိုက်လိုက်၊ ထမင်းခွဲ့
ဟင်းခွဲ့လိုက်နှင့် အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်သည်မို့ သူလည်း စားရ
သောက်ရ မြိုချရနှင့်မို့ စကားမများအားတော့။

ဒါတောင် ထမင်းစားပြီးတော့ ပြောလိုက်မိသေးသည်။

"ဟိတ်ကောင် ဖိုးငယ်၊ ဗီဒီယိုတွေထဲကလို မင်းဟာ ဂိုဏ်
ဂိုဏ်းဂိုဏ်းက သူလျှိုတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။ ငါ့ကို သ
ဖြတ်ဖို့လေ"

သူကျွန်သည့်ထမင်းဟင်းများကို သူ့ရှေ့မှာပဲ အားပါးတ
မရှာ စားနေသည့်ဖိုးငယ်က စားလက်စထမင်းလုပ်ကို အရင်မြိုချ
ပြီးမှ. . .

"ကြံကြံဖန်ဖန် ဆရာရယ်၊ ဘယ်ဘိန်းဖြူဂိုဏ်းကမှ ဆ
အလိုမရှိပါဘူး။ သတ်လည်းမသတ်ချင်ကြပါဘူး။ ဦးနှောက်စား
ဆရာ။ အားနေရင်လည်း မိုးကောင်းကင်ကြီး ဘာလို့ပြာနေသလဲ
များ တက်. . . ဆေးသုတ်ထားသလားလို့သာ စဉ်းစားနေလိုက်"

ပြောပြီး၊ သူကတော့ ထမင်းဆက်စားနေ၏။ ဘာကြောင့်
သူ ဖိုးငယ်ကိုသာ ကြင်နာစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဖိုးငယ်
မည်းလေးကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး မျက်လုံးပေါက်ပက်ဆိုတာလေးကို ကြ

င်နေမိ၏။

မတော်ပါဘူးလေ။ ကောင်လေးရုက်သွားပြီး မလာဘဲနေတော့
ကိုတော့ သူစိုးရိမ်ပါသည်။

ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဒီရုပ်ကလေးက သူနှင့်ရင်းနှီးနေသလိုလို။
လေ. . . ငါက နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျောင်းဆရာလုပ်နေသူဆိုတော့ မြင်
ရာ ကိုယ့်တပည့်ထင်နေမိတာပဲဖြစ်မှာပါ။

သူကြည့်နေဆဲ ဖိုးငယ် ထမင်းစားလို့ပြီးသွား၏။ ခြေထောက်
လေး ဆာတာဆာတာနှင့်ပဲ ပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်းသည်။

"ဆရာ. . . ခုနေ့လယ် အိပ်လိုက်နော်၊ အခွေထိုင်ကြည့်မနေ
တော့။ တရားလေးဘာလေးလည်း မှတ်ဦးဗျ။ လူဆိုတာ ဆန့်သော
က် မကွေးခင်၊ ကွေးသောလက် မဆန့်ခင် သေတတ်တာမျိုး။ မအိပ်
တရားမှတ်၊ ကိုယ့်စိတ်က ဘာဖြစ်နေလဲ၊ အသေအချာမှတ်။ တရား
. . . ကိုယ်မှာတွေ့တဲ့ဗျ။ ဘယ်လောက်မှန်လိုက်သလဲ။ အခု ကြည့်
ဖိုးငယ်သာမရှိရင် ဆရာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်လိုက်မလဲ"

"အံမာ! ခွေးကောင်၊ မဂ်လာယူမနေနဲ့၊ ကေန်းသေ ငစွေပေါ်
မှာပေါ့ကွ။ မင်းမရှိလည်း နောက်တစ်ယောက် ရှာ. . . ရတာပဲ"

သူ့အနားမှာ အသံကွဲရှရှလေးနှင့် နှစ်လိုစွာ ကျီစယ်နေသည့်
ယ်ကို သူကလည်း သံယောဇဉ်ရှိပါသည်။ ဖိုးငယ် သူ့ကို ပစ်မပြေး
ာက်ပါ။ သေချာပါသည်။ သူနေမကောင်းသေးဘဲနှင့် ထားမပစ်ခဲ့
ပါဘူး။

"ဆရာ တကယ်ပြောနေတာလား၊ ဖိုးငယ် စိတ်ညစ်နေတာဗျ
း ရည်းစားက လင်နောက်လိုက်ပြေးလို့ အသည်းကွဲနေတာဗျ။ သိ

ရဲ့လား။ ဆရာသာ ခွက်ပုန်းဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ကျွန်တော်ပါ ကမ်း
သောက်လို့ရတာပေါ့။ အသည်းကွဲရင် အရက်သောက်ရတယ်ဆိုတာ
ဟုတ်သလားဗျ. . . ဆရာ. . . ဟင်။ ဆရာရော အသည်းကွဲဖူးသလား"

အသည်းကွဲဖူးသလား. . . တဲ့။ ဦးရဲသွန် ပြန်စဉ်းစားကြည့်
သည်။ အား. . . ကွဲဖူးတာပေါ့။ အခု သူ နာမကျန်းဖြစ်နေစဉ်မှာ သူ
အချစ်ဆုံးတပည့်တွေ မလာကြဘူး။ လင်းသွန်၊ မေလွင်ဟိန်း၊ နောက်
မိုရွှန်း။

ပင်လယ်တစ်စင်းလို ကောက်ကွေ့ မာယာများတတ်တဲ့ သူ့
တပည့်တွေဟာ သူ့ရင်ကို ချိုးဖဲ့၊ ချေမွရက်ကြတယ်။ သူ့အသည်းတွေ
ကွဲနေခဲ့ရတာပါပဲ။ ဖိုးငယ်ဆိုတဲ့ပျော်တော်ဆက်ကလေးသာ မရှိရင် သူ့
အသည်းတွေ သွေးစိမ့်ယိုနေနိုင်ပါသည်။

'ဟော. . . ကျွန်တော်မေးတာနဲ့ ငိုင်သွားလိုက်တာ။ အလကား
စတာပါဗျာ၊ ကဲ! ရွှေ့ရတာ မောပါတယ်၊ ဒီခုံရှည်လေးပေါ်မှာပဲ ဆရာ
အိပ်လိုက်တော့''

''ဟိတ်ကောင်! အပျင်းမထူနဲ့၊ ဒီခုံပေါ်အိပ်လို့ ဘယ်သက်တောင့်
သက်သာရှိမလဲကွ။ ငါ့ကို ကုတင်ပေါ်ပဲ ပို့ပေးဦး။ လူကဖြင့် နို့နံ့မစင်
သေးဘူး။ ရည်းစားနဲ့ဘာနဲ့။ နေစမ်းပါဦး ဖိုးငယ်ရဲ့။ မင်းက မိန်းမယူပြီး
ရင် ဘာလုပ်ကျွေးမှာမို့လဲ. . . ပြောစမ်းပါဦး။ ငါတောင် မိန်းမယူဖို့ တစ်
ခါမှ မစဉ်းစားမိသေးဘူး။ ပြီး. . . ကျလည်းကျတဲ့ကောင်၊ အသည်းကွဲ
တာများ အရက်သောက်ရတယ်လို့ ဘယ်အရက်ဆိုင်က အဘိဓမ္မာလဲ။
အလကား အရက်ဆိုင်တွေ ရောင်းအားမြှင့်တဲ့စကား''

သူ မကျေမနပ်နှင့် တစေးနှဲနဲ့ပြောနေပေမယ့် ဖိုးငယ်ကတော့

. . .ပြုံးပဲ။ သူ့ကို ကုတင်ပေါ်ရွှေ့ပေးဖို့သာ ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။

"လာ. . . ဆရာ၊ ကျွန်တော့်လည်ပင်းဖက်။ ဒဏ်ရာခြေထောက်
. . .င်းနဲ့နော်။ ဒရွတ်ဆွဲလိုက်ဗျာ၊ တောက်! ကျွန်တော် ဒီ့ထက် သန်
. . . ဆရာ့ကိုပွေ့ချီနိုင်မှာပဲ။ ကျွန်တော့်ပုံစံက ဘိန်းစားပုံစံပေါက်နေ
. . . ဆရာ့ကိုမနိုင်တော့ဘူး။ ဆိုးတယ်ဗျာ"

သူ ဖိုးငယ်နောက်သို့ ခွေးသေ လဒဆွဲ၊ ဒရွတ်သီထိုး ပါသွား
. . .သည်။ ဖိုးငယ်ကလည်း သန်တော့အသန်သား။ သူလျှာရှည်လိုက်
. . .သည်။

"အဲဒါပေါ့ကွ၊ ခုခေတ်ယောက်ျားလေးတွေက တလွဲ ဆံပင်
. . .င်းနေကြတယ်။ ငါတို့ခေတ်ကဆို လူပျိုပေါက်အရွယ်မှာ အလေး
. . .တို့ ဝိတ်ပြားကစားတာတို့ ကရာတေးကလပ်တွေ ရေကူးတွေ သင်
. . .ပေါ့။ အားကစားတွေဘာတွေ လိုက်စားကြတာပေါ့"

"အမယ်"

"ဘာ. . . အမယ်လဲ၊ ဘာလဲ. . . မင်းက ငါပြောတာ မယုံဘူး
. . . ဟေ့ကောင် မှတ်ထားလိုက်။ တို့ခေတ်က မင်းတို့ခေတ်လို Cat
. . . လျှောက်ဖို့၊ မော်ဒယ်ပြိုင်းလုပ်ဖို့လောက် ပန်းတိုင်ထားတဲ့ခေတ်
. . .ဘူးကွ. . . သိလား။ ကဲကွာ. . . အခု ငါ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကျိုး
. . . ဂိလာနပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့လက်မောင်းချရဲတယ်. . . သိလား"

သူ ဘာဖြစ်သည်မသိ၊ ရှည်သွယ်သော ဖိုးငယ်ဗလကို အား
. . .ားမရဖြစ်တာပဲဖြစ်ရမည်။ ကောင်းသည့်လက်ကို လက်သီး လက်
. . .တန်း ဗလပြနေမိတော့သည်။ ဖိုးငယ်ကတော့ ကုတင်ပေါ်မှာ ခြေ
. . .နေပြီဖြစ်သည်။ သူ့ကို ခပ်ကွယ်ကွယ်ပြုံးရင်း ပြုံးစိစိဖြစ်နေသည်။

“ခွေးကောင်၊ ဘာလဲ. . . ငါပြောတာ မယုံဘူးလား”

“ယုံပါတယ် ဆရာရယ်၊ ယုံပါတယ်။ ကဲ. . . လော်လော [...]
တော့ အိပ်တော့ဗျာ။ ကျွန်တော် အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ပေးရဦးမ[...]
အိပ်မက်ထဲလည်း ဝိတ်ပြား မ,မနေနဲ့ဦး။ ကောင်းတဲ့လက်ပါ ထပ်[...]
နေဦးမယ်။ သူ့ခေတ်နဲ့သူပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ လောကမှာ စကားလ[...]
တာပဲ။ ဘာတဲ့. . . ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဆိုတာ[...]
ဆရာသာ ကျွန်တော့်လို ဗလပါးပါးဆိုရင် မည်သူမဆို ချီနိုင် မနိုင်[...]
ပေါ့ဗျာ။ ခုတော့ ကျားကိုးစီး စားမကုန်တဲ့ဗလကြီးဆိုတော့ ရွှေ့ရ[...]
တာ မသက်သာလိုက်တာ”

ဤသို့ပြောတော့လည်း သူမခံနိုင်။ ခွေးကောင်လေး. . .[...]
သွယ်ဝိုက်ပြီး ညည်းလိုက်တာပဲ။

“အောင်မာ! ဒီဗလကြီးကြောင့် မသေတာ မောင်။ မ[...]
ငဖောင်ရိုးလေ။ ဒန့်သလွန်သီးဗလမျိုးသာဆို ကတ္တရာလမ်းနဲ့ရိုက်[...]
နဲ့တင် အရိုးတွေ နှစ်ပိုင်းသုံးပိုင်းကျိုးပြီး သေမှာကွ. . . သိလား။ [...]
တိုက်တာ မချိမဆန့်. . . မောင်”

သူက ကိုယ် ကားတိုက်ခံခဲ့ရပုံကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြော[...]
တော့၊ ဖိုးငယ်ခမျာ မျက်ရည်တဝဲဝဲ၊ တက် တခေါက်ခေါက်၊ မချိတ[...]
သြော်. . . ဖိုးငယ် သူ့ကိုတော်တော်တွယ်တာတာပဲ။ သူကလည်း [...]
ကို တူသားတစ်ယောက်နှယ် ချစ်ခင်မိပါသည်လေ။

ဖိုးငယ်က သူ့ခြေထောက်များကို ကုတင်ပေါ်သို့ သက်[...]
သက်သာဖြစ်အောင်၊ ညင်သာစွာ ရွှေ့ပြောင်းပေးသည်။ ထုံးစံအ[...]
သူငြိုးတွားရပါ၏။ ဖိုးငယ်ပခုံးများကို ဖျစ်ညှစ်မိပါ၏။ နာတာကိုး[...]

“ကဲ! ဆရာ၊ အိပ်တော့ဗျာ၊ အိပ်မက်ထဲလည်း လက်ဝှေ့ထိုး
[...]နေနဲ့ဦး”

သူ့အကျိုးလက်(ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထားသည့်လက်)ကို ခေါင်း
[...]းပေါ် ညင်သာစွာတင်ပေးပြီး ဖိုးငယ် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။
[...]ခြောက်ရုပ်နှယ် ဖိုးယိုဖားယားအဝတ်များနှင့်၊ အဝတ်ဟောင်းများနှင့်။
သြော်. . . ဖိုးငယ်ရယ်။

▣▣▣

အခန်း (၄)

သူ တစ်ရေးနိုးတော့ ညနေ ၄ နာရီ။

မမလေးကတော့ ၅ နာရီခွဲ၊ ၆ နာရီလောက်မှ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ ဖိုးငယ် ဘာများလုပ်နေပါလိမ့်။ အိမ်ထဲမှာ ဘာသံမှမကြားရ။ လမ်းမလျှောက်ရတာ ကြာတော့လည်း ညောင်းလိုက်တာ။ အိပ်ရာထဲမှာ နေနေရလို့ သူများတွေက ဖိမ်ကျတယ်ထင်နေလျှင်တော့ မှားလိမ့်မည်။ သူက ငှက်များလို ကောင်းကင်မှာ ထာဝရပျံသန်းနေချင်တာလေ။

"ဖိုးငယ်. . . ဖိုးငယ်ရေ"

"ဗျာ. . . လာပြီဆရာ"

ဖိုးငယ်ကို မီးဖိုဘက်ဆီမှ အသံကြားလိုက်ရတော့ သူအံ့ဩသွားရပြန်သည်။ ဒီကောင်လေးဟာ မမလေးရဲ့မီးဖိုချောင်အလုပ်များကိုလည်း တော်တော်ကူညီပေးတတ်ပါရဲ့။ သူတို့ချင်း ရင်းနှီးလှချည်လား။ ရိုးရော ရိုးသားကြရဲ့လား။ မမလေးမှာ ဒီလိုမရိုးမသားစိတ်တွေတော့

တန်ကောင်းပါဘူးထင်ပါရဲ့။ ပြောလို့ရသည်တော့မဟုတ်။ မမလင်း န်းကလည်း ဒီလိုပဲမဟုတ်လား။ သားအရွယ်သာသာရှိသည့် လင်းသွန် လိုက်ပြေးသွားခဲ့တာပဲ။

သူ ဖိုးငယ်အပေါ် မသင်္ကာဖြစ်မိပြန်သည်။ ကောင်လေးက တစ်ဖက်မသန်တာပဲရှိသည်။ အဲလေ. . . ပြီးတော့ မျက်လုံးတစ်လုံး ည်း မရှိပါဘူး။ ရုပ်ကလေးကတော့ ချောပါရဲ့။ မျက်မှန်မည်းလေးနှင့် တော့ စိုးသူလိုလို၊ ပိုင်ဇေ့ဖရဲထွန်းလိုလို။

ရဲသွန် မိုးဒီနှင့်မော့စ်ရဲ့မျက်လုံးတစ်ခုကို သွားသတိရမိသည်။ ာ်စိတစ်ဖက်မကောင်း။ ခြေတစ်ဖက် မသန်သော်ငြား 'အမိကက ကပါပဲ'ဆိုသလိုမို့၊ ဖိုးငယ်နှင့် မမလေးကို သူ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ချင်ချင်။ မိန်းမတွေဆိုတာ သေတာတောင် စိတ်မချရဘူးဆို။ သူ့ မတွေလည်း သူ့ကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး အရှက်ခွဲနိုင်ကြပါပေရဲ့။

ရဲသွန် အတွေးနှင့်ပင် ဖိုးငယ်ကို ချဉ်သွားမိပါသည်။ ခွေးကောင်၊ ာ်တူးသမားလား၊ ဘာလား။ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊ အထည်ဆိုင်တစ် ပိုင်သည့် မမလေးဆို ပျာနေတာပဲ။ ပါးစပ်ကခေါ်တော့ ဒေါ်လေး၊ လေးနှင့်။

"ဟိတ်ကောင်! ဖိုးငယ်"

ခုထိပေါ်မလာသေးသည်မို့ ရဲသွန် ကြုံးအော်နေမိသည်။ ဒီ ာ့မှ ကောင်လေးက ပြေးချလာတော့၏။ ဘယ်လိုပုံရမလဲ။ ခြေတစ် ် နိမ့်နင်း နိမ့်နင်းနှင့်ပေါ့။

"ဘာ. . . ဘာလဲ ဆရာ၊ ဆရာ နိုးပြီလား။ ကျွန်တော် သာကူ ထားတယ်ဆရာ။ သာကူ သောက်မယ်နော်။ အုန်းသီးဆံ ပေါလော

လေးတွေနဲ့ဗျ။ အရမ်းသောက်လို့ကောင်းတာပဲ''

လက်နှစ်ဖက်က လက်သုတ်ဝတ်နှင့်သုတ်လျက်မို့ သူ မျ

မှောင်ကြုတ် ကြည့်လိုက်သည်။

''မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ''

''ဒေါ်လေးက ဝက်သားကျန်တာနဲ့ အာလူးနဲ့ချက်ထားပါဆို

ထမင်းလည်းချက်ပြီးပါပြီ ဆရာ။ ဆရာ ဆာလို့ရှိရင်''

''ဟိတ်ကောင်''

''ခင်ဗျာ''

အနားမှာရှိနေလျက်နှင့် သူက ကြူးအော်ပစ်လိုက်တော့ ဖိုးငေ

ခမျာ နားမလည်နိုင်ရှာသလို မျက်နှာလေး တည့်တည့်မော့လျက်ရှိ

သည်။ မျက်လုံးများက မျက်မှန်အောက်မှာမို့ ရဲသွန် မတွေ့ရ။ ပါး

ကလေး ဖွင့်ဟနေပုံကတော့ အံ့အားသင့်နေသည့်ပုံ။ ဆရာ ဘာတွေ

အသားလွတ် ဒေါသထွက်နေပါလိမ့်ဆိုသည့်ပုံ။

''အဲဒါ မင်းအလုပ်လား။ မင်းအလုပ်က ငါ့ကိုကြည့်ဖို့

ငါ့အနားမှာပဲနေ။ မမလေးနဲ့ ရောရော ရောရောနေတာ ငါမကြိုက်

မင်းခြေလှမ်းတွေ ဘယ်လှမ်းနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ မင်း မမ

ပစ်ကျအောင် ခြွေနေတာ''

''ဟာဗျာ. . . ဆရာကလည်း''

''ခွေးကောင်. . . ငါကတော့ ဂိလာနလေး၊ မစွမ်းမသန်

ဆိုပြီး သနားလိုက်ရတာ။ မင်း ရောင့်မတက်နဲ့။ မင်းကို ငါ မျက်စိ

လာပြီသိလား။ ကိုယ့်အရာနဲ့ ကိုယ်နေ''

သူ့စကားထဲမှာ ဘာပါလို့တော့မသိ။ ဖိုးငယ်က သူ့ပါး

က်ခုံလေးနှင့်ပိတ်ပြီး တဟီးဟီးရယ်နေတော့သည်။ သူ ဒေါသဖြစ်စွာ

ကောင်းနေသည့်လက်တစ်ဖက်နှင့် ကုတင်ဘောင်ကို ထုလိုက်တော့ ဒဏ်

ာခြေထောက်ကို သွားနိုက်မိသည်။

''အား. . .''

''ဟာ! ဆရာ. . . ဆရာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ဆရာ့အစ်မကို ကျွန်

တော် စိတ်နဲ့တောင် မပစ်မှားပါဘူး။ ကျွန်တော့်အမေနဲ့မှ ရွယ်တူပါဗျာ။

အလုပ်တွေလုပ်ပေးနေတာက ကျွန်တော်က အမေ့ကိုကူညီနေကျမို့

အကျင့်ပါနေလို့ပါ။ ပြီး. . . ဆရာ့ကိုလည်း ညနေစာ ထမင်းစောစော

ကျွေးချင်တယ်လေ။ ဆရာက ကျန်းမာတယ်ဆိုပေမယ့် အိပ်ရာထဲမှာ

ိုလို နေနေရသူတစ်ဦးဟာ လူကောင်းလို အစာမကြေနိုင်ဘူးဆရာ။

အစာကြေလွယ်ဖို့ စောစော ထမင်းစားရမယ်၊ ဒါကြောင့်ပါ။ စိတ်ချပါ

ဆရာ၊ ဆရာ့အစ်မ စည်ပိုင်းရှိတ်ကြီးကို ကျွန်တော် စိတ်နဲ့တောင် မချစ်

ိုက်ပါဘူး''

''ဒါကတော့ ပြောနိုင်မလားကွ၊ မချစ်ပေမယ့်လည်း မင်းက

မ်နဲ့နေချင်ရင် နေချင်မှာ။ မင်းနေတာထိုင်တာ မမလေးနဲ့ ရောလွန်း

ာယ်။ ငါမကြိုက်ဘူး. . . ဒါပဲ။ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်''

ဒီတစ်ခါတော့ ဖိုးငယ် အသည်းလန် အူလန် ရယ်ချေပြီတည်း။

သူ့မှာ ဒေါသတွေသာ တချောင်းချောင်းထွက်နေရ၏။ စိတ်သွားတိုင်း

ိုယ်မပါသည့်တဝကြီးနှင့်လေ။ နားရင်းပိတ်တီးချင်ပေမယ့် သူ့အဖြစ်က

ာက်တိုင်ငါးရိုးမျက်မဟုတ်ပါလား။ တနုံ့နုံ့ဒေါသများနှင့် ကြည့်နေရ၏။

ယ်လို့ဝမှ ဖိုးငယ်က. . .

''အောင်မယ်လေး ဆရာရယ်၊ ကိုယ့်အစ်မများ ၁၈ နှစ်သမီး

လေး ကျနေတာပဲ။ စိတ်မချလည်း ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ထိန်းပေါ့ ဆ
ရဲ့။ ကိုယ်က မိန်းကလေးရှင်ပဲ၊ ခုတော့ဗျာ. . . မဆီမဆိုင် ကျွန်
လာပြီး မဲနေရတယ်လို့''

သွားဖွေးဖွေးလေးများနှင့် ဖိုးငယ်က သာကူပူပူနွေးနွေး။
မွှေးပျံ့ပျံ့ကို သူ့အနားသို့ယူလာ၏။ ပြီး. . . သူ့ကုတင်ဘေးက ကု
ထိုင်မှာ ထိုင်သည်။

''ဟ. . . ဆရာ၊ ဒေါသထွက်ရတာနဲ့ ဗိုက်လည်း ဆာလ
ပေါ့''

သာကူဇွန်းလေးကိုမြှောက်ကာ သူ့ပါးစပ်ဆီ ကပ်လာတော့
ယောင်ရမ်းပြီး တစ်ဇွန်းမြိုချမိသည်။ ပြီးမှ သတိရသွားသည်။ သူ မျ
နှာမသစ်ရသေးပါလား။ ဒီနေ့လယ်ခင်း အိပ်ပြီး။

''ဟာ. . . ဟိတ်ကောင် ဖိုးငယ်၊ ငါ့ကို မျက်နှာသစ်ပေးဦး
ပလုတ်ကျင်းပေးဦး''

''မထူးပါဘူး ဆရာရယ်၊ သောက်သာသောက်ပါ''

''ဟိတ်ကောင်! နိုင်း. . . နိုင်းသလိုလုပ်ပေး၊ ညစ်ပတ်တာ
မကြိုက်ဘူး''

သည်တော့မှ ဖိုးငယ်က သူ့ကိုမျက်နှာသစ်ပေး၏။ သွား
ရဲသွန် မတိုက်တော့။ ပလုတ်ပဲ ကျင်းလိုက်သည်။

''ပေး. . . ငါ့ဖာသာသောက်မယ်၊ မင်းကို ငါ ဒီနေ့မုန်းတယ်''

''မြတ်စွာဘုရား! အလ္လာရှင်ရော. . . ဂေါတမဗုဒ္ဓရော ကယ်
မူပါ''

''ဟေ့! ငါ တကယ်ပြောနေတာ၊ သွား. . . မင်း ဟိုအနား

ထိုင်နေ၊ ငါခေါ်မှ လာ။ တစ်အိမ်လုံးကို ခွေးတစ်ကောင်လို လျှောက်
သွားနေတာ မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ့်အရာနဲ့ ကိုယ်နေ။ တကတည်း. . . သူ့
အိမ် သူ့ယာကျလို့။ သူ့လက် သူ့ခြေချည်းပဲ။ အေး. . . ငါ့အစ်မကိုများ
တစ်ခုခုပတ်သက်လာလို့ကတော့ မင်းကို ငါသတ်ဖြစ်အောင် သတ်မယ်''

သည်လိုကြိမ်းမောင်းတော့လည်း ဖိုးငယ် မျက်နှာငယ်လေးနှင့်
အခန်းထောင့်မှာ သွားထိုင်နေ၏။ ဖိုးငယ်ရုပ်က တည်သလား၊ ပီသလား၊
ညှိုးနွမ်းနေသလား၊ မပြုတ်မနူးရုပ်လား။ သူ ဘာမှခန့်မှန်းလို့မရ။ မျက်
နှမည်းလေး ခံနေတယ်လေ။

လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် (ပန်းကန်လုံးကိုမကိုင်ဘဲ) ကုလားထိုင်
ပေါ်မှ သာကူကို ခါးကြီးလိမ်ပြီး ခပ်သောက်ရတာ အဖိတ်ဖိတ်အစင်စင်
တော့ ရှိလှသည်။ သူ ဖြစ်အောင်သောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စည်းကမ်း
ချက်များ ထပ်ထုတ်ရဦးမည်။ မမလေးအနား မကပ်ရတို့ဘာတို့။ နို့မို့
ကောင် သူ့မမလေးကို ကပ်ပလီလုပ်ပြီး အမှည့်ခြွေ ခြွေသွားပါလိမ့်
ည်။

သူ သာကူကို ကြိုးစားပြီး ပြီးအောင်သောက်လိုက်၏။ နဂိုက
 ရေမချိုးရသည့်ကြားထဲ သာကူသောက်လိုက်တော့ ရဲသွန်တစ်ကိုယ်
ုံး ချွေးတွေ စီးကျကုန်တော့သည်။

မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်နှင့် အိပ်ရာထက်မှ နာတာရှည်ရောဂါသည်
များဟာ သိပ်ပြီးစိတ်တိုတတ်ကြသတဲ့။ ဟုတ်များဟုတ်နေမလား မသိ။
က်မှာစည်းထားသည့် ကျောက်ပတ်တီးကြီးကလည်း တစ်စစ်စစ်နှင့် ယား
ိုက်တာ။ အကုတ်ရကျပ်လိုက်ပါဘိ။ လောလောဆယ်ကိုပဲ ဒီလက်
ကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်ပါ၏။ သူတတ်နိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူ့

အလိုမကျမှုတွေကို ဖိုးငယ်အပေါ် လွှဲချလိုက်ဖို့။

"ဟေ့ကောင်. . . ဖိုးငယ်"

"ဗျာ. . . ဆရာ၊ လာပါပြီခင်ဗျာ"

"အောင်မာ! မင်းက ငါ့ကိုအာခံတာလား"

သူခေါ်သည်ကို ရယ်ကျဲစတာခေါ်တော့ ထူးနည်းမျိုးထူးပြီး ဖိုး ငယ်က ထော့နဲ့ထော့နဲ့ပြေးလာသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲ သူ့ကို ပေ လော်ကန့်လန့်လုပ်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။

"မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဆရာက ကျွန်တော့်ရဲ့ကျေးဇူးရှ ပါ။ ကျွန်တော် အာမခံဝံ့ပါဘူး"

"ကျေးဇူးရှင်. . . ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်နေ့ ထမင်းနှစ် ကျွေးတယ်။ ပိုက်ဆံ သုံးရာပေးတယ်။ ကျေးဇူးရှင်ပေါ့ဗျ။ ပြောပါခင်ဗျ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ငါ့ကို ရေချိုးခန်းတွဲပို့၊ ငါ ဒီနေ့တော့ ရေချိုးမှဖြစ်မယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နံစော်နေပြီ"

သူ့စကားကြောင့် ဖိုးငယ်ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည် မျက်မှန်ထဲက မျက်လုံးတော့ ပြူးသွားမသွား သူမမြင်ရ။

"ဟာ! ဆရာကလည်း တစ်ခါလာ ဒါပဲဗျာ။ ရေချိုးလို့ မဖြ ဘူးဆိုနေမှ။ ကလေးဆိုးကြီးကျနေတာပဲ။ ဆေးရုံပေါ်က ခြေထော သွင်သွင်ကျိုးတဲ့ကလေးတွေ လူတွေဆို ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ နှစ်လ လလောက်ကို ရေမချိုးကြရဘူး။ ဆရာက ခုမှ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေး ပါ"

"ဟေ့ကောင်! မိကျောင်းမင်း ရေခင်းမပြနဲ့။ ငါ့ခြေထောက်က ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားရတာ မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးပတ်တီးတွေပဲ စည်း ထားရတာ"

"အဲဒါရော နည်းသလား ဆရာရဲ့၊ ဟိုဒင်း. . . မံမိရုပ်ကြီးကျ နေတာပဲ"

"ဘာကွ"

သူ့ကို မံမိရုပ်အလောင်းနှင့် နှိုင်းလိုက်သည်မို့ အကျင့်ပါနေသည့် လက်က ဖိုးငယ်ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကို ဆွဲပစ်လိုက်သည်။ သူက တပည့် အား နားသယ်ဆွဲနေကျ၊ ဆံပင်ဆွဲနေကျမဟုတ်ပါလား။ ဒီကောင် အပေါ် ရင်းနှီးလွန်းလှသည်။

"အား. . . နာတယ် ဆရာရဲ့။ နောက်မပြောတော့ပါဘူးခင်ဗျ။ ရေချိုးချင်ရင်လည်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ချိုးပေးပါတော့မယ်"

"ကဲ! ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ လာ. . . ငါ့ကို ရေချိုးခန်းလိုက်ပို့"

သူ့ဆံပင်ပွယောင်းယောင်းလေးကိုပွတ်ရင်း ဖိုးငယ် သူ့ကို ရေ ချိုးပေးဖို့ ပြင်ရလေတော့၏။ လွယ်တော့ ဘယ်လွယ်မလဲ။

ရေချိုးခန်းဆီ ဒရွတ်တိုက်သွားကြ။ ပြီးတော့ ခြေဆင်း။ ဒဏ် ရာခြေထောက်ကြီးကို ခုံရှည်လေးပေါ်တွင် တင်ရသည်။ ကျောက်ပတ် လက်ကိုလည်း ခွေးခြေလေးတစ်ခုပေါ် တင်ရသည်။ သူ့ကိုတော့ ဆီ အင်္ကျီချွတ်မပေးသေး။ အအေးပတ်မှာစိုးလို့ထင့်။ ရေချိုးရမှာ တော် ကရိကထများပါလား။ သူ သက်သက်ဆိုးရာများ ကျနေပြီ ဖိုးငယ်ကို အမြင်ကပ်နေမိတာရော မှန်မှန်ရဲ့လား။ အခြေအမြစ် လား။ ရဲသွန် စဉ်းစားတွေဝေမိဆဲ ပခုံးပေါ်သို့ ပူနွေးနွေး ရေစက်

ကလေး ကျလာသည်။

အိုး. . . မျက်ရည်၊ ဖိုးငယ်ရဲ့မျက်ရည်ပေါ့။

သူ အံ့သြစွာ၊ သနားကရုဏာသက်စွာ ဖိုးငယ်ကို မော့ကြ လှည့်ကြည့်မိသည်။ အဝတ်စုတ်တွေ ဖုံ့ဖုံ့ဖားဖားကြားမှ စာခြောက် ကလေးဟာ မျက်ရည်ကျတတ်ပါသလား။ ဝမ်းနည်းတတ်ပါသလား။ ဆို. . . ဒီဥစ္စာလေးဟာ နှလုံးသားနှင့်ပြုလုပ်ထားသည့် စာခြောက် ကလေးပေါ့။

"ဟိတ်ကောင်! "

"ချီးပါ ဆရာ၊ ဆရာစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ရေကိုလည်း ပါ၊ တိုက်ပေါ်ကနေဆင်းပြီး လမ်းရောလျှောက်ဦးမလား။ ကျွန်တော် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးပါ့မယ်။ တကယ့်တကယ်က ဘာလို့ ကိုယ့်ကို ကိုယ် အပင်ပန်းခံပြီး ဒုက္ခရောက်ခံပြီး ညှင်းဆဲမလဲ။ ဆန္ဒပြမလဲ ဆရာ ကျွန်တော့်ကိုမကျေနပ်ရင် ကျွန်တော့်လည်ကို ကြိုးတပ်ပြီး ခွေး ကောင်လို ရိုက်ပစ်လိုက်ပေါ့။ မြောက်တစ်ကောင်လို ကနိုင်းပစ် ပေါ့။ ရပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က. . ."

ပြောရင်း. . . မျက်ရည်များ ဖြိုးဖြိုးဖြိုင်ဖြိုင်ကျ၊ ဖိုးငယ် ခန်းလေးမှ ခေတ္တထွက်သွားခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ခေါင်းဆိုက် ဖိုးငယ် ငိုရှာပြီကော။

အို. . . သူ တရားမျှတသေးရဲ့လား။ သူဟာ ကျွန်ပိုင်ရှင် က ကျွန်ပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်လို ဖိုးငယ်အပေါ် အနိုင်ကျင့်မိလ မိပြီထင်ပါရဲ့။

ကဲ. . . ဆရာဦးရဲသွန်ခင်ဗျား။ ခင်ဗျား ဘာတွေဖြစ်နေလဲ

လောကအပေါ် မလိုမကျတိုင်း၊ ငွေဝယ်ကျွန်ကလေးပမာ ခြေ ပုဆိုး အစွယ်ကျိုးမြွေလေးအပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်မိနေပါသလား။ သူ ပြင်းရှိုက်မိသည်။ ဖိုးငယ် စေတနာတွေကို သူ မစော်ကားသင့်။ ယ်ဟာ ငွေဝယ်ကျွန်မဟုတ်။ စေတနာအပြည့်ဖြင့် သူ့ကို ပြုစုကူညီ နေသူ။

"ကဲ. . . လာပါကွာ၊ ဖိုးငယ်ရာ. . . ငါမှားသွားတယ်။ တကယ် စိတ်တွေ အချဉ်ပေါက်နေတာကွ။ ဟိုနှစ်ယောက်လာပြီး လူမမာ ကိုလည်း မကျေနပ်ဘူး။ နောက် မမလင်းကို တွေးမိတော့လည်း ကိုပါ စိတ်ပူလာတာနဲ့ မင်းကို တစ်မျိုးထင်မိတာပါ။ ငါတောင်း တယ်ကွာ၊ ကဲ. . . လာ၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်တော့ ငါ့ကိုရေ ပါ။ နောက်. . . ခြေထောက်မကောင်းမချင်း ငါ ဘယ်တော့မှ မပူဆာတော့ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ ချိုးပေးကွာ. . . နော်"

ချော့ချော့မော့မော့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် သူ ဖိုးငယ်ဆီ လှမ်းမိသည်။ သည်တော့မှ ဖိုးငယ် ရေချိုးခန်းဆီ ပြန်ဝင်လာ၏။ ခက်ခက်ခဲခဲ အကျီချွတ်ပေးရသည်။

"ဒီပုဆိုးနဲ့ပဲ ချိုးလိုက်မယ်"

"အေးပါ၊ ငါပျော်လိုက်ထာကွာ။ လူဆိုတာ တားမြစ်ထားတဲ့ ပိုလုပ်ချင်တယ်ကွ။ မွေးလာကတည်းက ရေတွေချိုးလာရပေ တစ်ခါချိုးရမှာလောက် တစ်ခါမှ မပျော်ဖူးဘူး"

"ဆရာပျော်ရင် ပြီးပါတယ်ဗျာ"

"မင်းအသံက ဘယ်လိုကြီးလဲကွ။ ရှစ်. . . မကျေနပ်ဘူးလား။ တည်းပါဆိုမှ"

"ကျွန်တော်က ဆရာ အအေးပတ်မှာ အနာဝင်ပြီး ဖျားမှာ ပဲ ပူတာပါ။ ကျွန်တော် ပင်ပန်းမှာ ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ချီး. . . မြန်မြန်ချီးပေး"

ဖိုးငယ်က ကန်လေးထဲမှရေကို ဖြည်းညင်းစွာ လောင်း သည်။ တစ်ခွက် နှစ်ခွက် သုံးလေးခွက်။ ဂျိုးတွန်းပေးနေပြန်သည်

"ဟာကွာ. . . ချီးရတာမှ ဘာမှမရှိသေးဘူး။ ဂျိုးက နော တွန်း"

"မရှည်နဲ့ဗျာ"

"အောင်မာ"

သူနှင့်ဖိုးငယ်ကတော့ ဦးစိတ်တိုနှင့်မျောက်ညိုပါပဲ။ တည် ခဏပဲ။ စိတ်ကောင်းဝင်ရင်လည်း ခဏပဲ။

၁၈ ရက်က ဂျိုးကို ဖိုးငယ်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် နေတော့ သူ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာရသည်။ သို့သော် မပြောဖြစ်။ ကဂျိုကဂျောင်ကျနေရတဲ့အထဲ။ သူငြိမ်နေလိုက်၏။ ဘုန်းကြီးရှုနှင့် လူးတော့ တွေ့နေပြီ။

နောက် ဂျိုးတွန်းပြီးမှ ရေထပ်ချီးပေး၏။ သူ ဟန် နိုင်တော့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျန်းမာတယ်ထင်နေတာ ဘယ်လိုက လို ကျန်းမာရေးတွေ ချို့ယွင်းသွားပါလိမ့်။

"ဖိုးငယ်. . . တော်ပြီ၊ ဟိတ်ကောင်! ငါချမ်းလာပြီကွ"

သည်လိုဆိုတော့လည်း ဖိုးငယ်က လွှန်းကလေးလို ပျာပျာနှင့် သူ့ကို ပုဆိုး ခေါင်းပေါ်မှစွပ်ချ၊ ဖူးစောင်ကြီးနှင့် ကို ကပျာကယာဆွဲထူမရှာသည်။ ခြေတွေလက်တွေ နာကျင်ကြ

ဖိုးငယ် ပညာပြနေတာတော့မဟုတ်ပါ။ ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုပဲဖြစ်ရ မဟုတ်ပါလား။

"ဆရာ. . . ကျွန်တော်လည်း အမြန်ဆုံးလုပ်ပေးနေတာပါ။ ဂျိုး ဝင်အောင်တောင် မတွန်းရသေးဘူး"

"အေးပါကွာ. . . အေးပါ၊ ငါ့အပြစ်ပါ။ အိပ်ရာပေါ်သာ ပို့ပေး ကွာ"

နှစ်ယောက်သား ဒရွတ်သီထိုးဖြင့်ပင် သူ အိပ်ရာပေါ်ရောက် ရ၏။ ဖိုးငယ် ဝတ်ပေးသမျှ တငြိးငြီးတငြူငြူ ခံရသည်။

"ဟိတ်ကောင်! ငါအိပ်တော့မယ်ကွာ၊ တော်ပြီ. . . မမလေး သာရင် မင်းလည်းပြန်ပေတော့"

"နေပါဦး ဆရာ၊ ဆေး. . . ဆေးသောက်ပါဦး။ ကျွန်တော် ဖီပူပူလေး ပြေးဖျော်လိုက်ဦးမယ်နော်။ ဆရာ. . . ဆရာ့ကို ကျွန် တမင်အအေးပတ်အောင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဆရာ ယုံရဲ့ ဟင်"

"အရေးထဲကွာ. . . ဟော့ကောင် ဖျော်မှာဖြင့်လည်း မြန်မြန်ဖျော်၊ မှာဖြင့်လည်း မြန်မြန်တိုက်။ သွား. . . အား. . . ငါ့မျက်လုံးတွေ ပူ သလိုပဲကွာ။ ချမ်းလည်းချမ်း"

ဖိုးငယ်ကတော့ ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးလေး ပြေးထွက်သွား၏။ စ်ယောက်တည်း အိပ်ရာထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေရ၏။ လဲ့အိပ်ပစ်ချင် ပြီ။ ဆေးသောက်ရဦးမတဲ့။ ကော်ဖီသောက်ရဦးမတဲ့။ ရှုပ်လိုက်တာ ဖိုးငယ်ဟာ သိပ်ဆရာကြီးလုပ်တာပဲ။

"ဆရာရေ. . . မအိပ်နဲ့ဦးဗျို့၊ ဒီမှာ ရပြီ. . . ရပြီ"

မီးဖိုဆီမှ လှမ်းအော်လိုက်သေးရဲ့။ သူကတော့ မျက်လုံး
မူ၊ နားတွေမူ၊ တစ်ကိုယ်လုံး မူလာချေပြီ။ အနာဝင်တာလား။ အ
ပတ်တာလား။ ဖျားများဖျားပြီလားလည်း မသိတော့။ မျက်စိကိုစုံမှိ
တဟင်းဟင်း ညည်းမိနေခိုက်. . .

"ရပြီ ဆရာ. . . ဒီမှာ ကော်ဖီ ခဏ. . . ဆေးယူလိုက်ဦးမ

အရမ်းကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ဖိုးငယ် ပျာယာခတ်နေသည်
စားပွဲပေါ်မှ ဆေးပုလင်းများမှ တိုက်ရမည့်ဆေးကို ရွေးချယ်ယူ၏။ ဒီ
သို့ လှည့်လိုက်တော့. . .

"ဟင်! "

သူ့ရင်ထဲမှ အာမေဋိတ်သံပါ။ ရဲသွန်ရင်ထဲမှ အာမေဋိ
ဖိုးငယ်မှာ နွတ်ခမ်းမွေးတစ်ဖက် ပြုတ်ကျလို့ပါလား။ ဒါဆို ဒီနွတ်ခမ်
က အတုကြီးပေါ့။

သူ အဖျားကြောင့် ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်နေမှုတွေအားလုံး
ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဖိုးငယ် ဘာလို့ညာတာလဲ။ ဘာညာစ
အကြောင်းရှိသလဲ။ ဖိုးငယ် စေတနာ အကြင်နာတွေဟာတော့
မဟုတ်နိုင်။

သူတစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးသလို ဘိန်းဖြူဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း
သူလျှိုလုပ်ရအောင် လွှတ်ထားခဲ့လေသလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး

"ရော့! ဆရာ၊ ပါးစပ်ဟ. . . ဆေးသုံးမျိုးစလုံး တစ်ခါ
ဆော်ပစ်လိုက်"

ဖိုးငယ်ကတော့ သံသယတွေကိုမသိ။ စိုးရိမ်စိတ်များသာ
ကဲလျက်။ ဆေးတိုက်သည့်လက်ကလေးများကို သူငုံ့ကြည့်မိပြ

ကိုင်များနေလို့ထင့်။ လက်ခုံလေးများမှာ မူလအသားအရောင်ပေါ်နေ
ည်။ ဖြူဖြူနုစ်နုစ်။

ဒါ. . . ဘယ်သူလဲ။ ဘာကိစ္စ ငါ့ကိုလာညာရတာလဲ။ ဂီလာန
စ်ယောက်ကို ဘာအကြံအစည်နဲ့ ချဉ်းကပ်လာကြရတာလဲ။

ရဲသွန် သူ့ရှေ့မှ ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ဆေးတိုက်၊ လက်
ရှည်တိုက်နေသည့်လက်ကို ပုတ်ချပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း
မှုန်မည်းလေးကိုပါ ဆတ်ခနဲ ဆွဲခွာပစ်လိုက်တော့. . .

"ချွမ်. . . ခလွမ်း. . ."

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကော်ဖီပန်းကန်တွေ ကျကွဲ၊ မှောက်သွား၊
းတွေက ပြန့်ကျဲ။

"ဒါ နှင့်ညာထားအကုန်ပဲလား မိန့်ရှန်း"

"ရှင်! "

ကြောင်အန်းသောမျက်နှာဖြင့် အရမ်းစိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည့်
သူ့ကို ကြောက်လန့်တကြီး ပြူးကျယ်သောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်
ိုက်သည်က သရဲသဘက်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့်နှယ်။

"သွား. . . ငါ့ကိုအရူးလုပ်တာ မုန်းတယ်။ ဒါ ငါ့ကိုစော်ကား
နင် တော်တော်ပဲ ဆင်းရဲနေလားဟင်။ တစ်နေ့ သုံးရာလိုချင်ရင်
တစ်ရာစာ ယူသွားလိုက်။ သွား. . . ငါ့အနားက နင်ထွက်သွား"

"မဟုတ်. . . မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ မိန့်ရှန်း ငွေမက်လို့မဟုတ်ဘူး"

"ဘာအကြောင်းပြချက်၊ ဘာဆင်ခြေမှ မပေးနဲ့။ ဒီမှာ မိန့်ရှန်း
လောကကြီးအကြောင်းလည်း နင်သိပါတယ်။ ငါတို့ကို ဘယ်လို
နေကြသလဲ နင်သိမှာပါ။ မနက်ကတင် မတွေ့ဘူးလား။ ဒေါ်နီနီ

ရှိနိုင်နဲ့ ဒေါ်ဝေဝေလင်း။ နင့်ကို ဒီမှာရှိမရှိ လာကြည့်ကြတာလေ။ လဲ. . . နင်က ငါ့ကို တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောစေချင်လို့လား။ သိက္ခာတွေအကုန် ရေစုန်မျောစေချင်လို့လား။ နင် ငါ့ကိုကျေးဇူးဆပ် ရင် ငါမမြင်ရတဲ့နေရာမှာ နေပေးစမ်းပါ။ ငါနဲ့အဝေးဆုံးမှာ နေပေး ပါ''

''မဟုတ်ဘူး ဆရာ. . . မဟုတ်ဘူး''

မိရွှန်းက ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်နေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျ။ ညည်းထန်စွာ ငိုကြွေးတော့နေတော့သည်။ သူ့ရင်မှာ နာ တို့က ပရမ်းပတာ။

''မှတ်မိသေးရဲ့လား မိရွှန်း၊ နင့်မြို့မှာလေ၊ နင် ငါ့အဝတ် ကို လျှော်ပေးတော့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ကြရတယ်။ တပည့်ရယ်. . . မင်းကို ပျိုးထောင်ပေးတာ ဘယ်အတွက်မှမဟုတ်ဘူး။ ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်ဘူး။ အခုချိန်မှာတော့ မင်း ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကို နေနိုင်ပါပြီ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ မင်းရပ်နေနိုင်ပါပြီ၊ သွားပါ တပည့်ရယ်။ ဆရာ့အနားက မင်း အဝေးဆုံးကို ထွက်ခွာသွားပါ

''ဆရာ''

မိရွှန်း အသံတွေကွဲအောင် ဘယ်လိုလုပ်ထားခဲ့ပါလိမ့်။ တွေမည်းအောင် ဘာတွေလိမ်းသုတ်ထားပါလိမ့်။ မချိုတင်ကဲ ရ လေးကို သူ မနာကြားရက်ပါ။ သို့ပေမယ့် ဘာများတတ်နိုင်ဦး သူက ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ဆရာနှင့်တပည့်ပေမယ့် မ ကန့်ရာရှိတဲ့ဘဝတွေမှာ အဝေးဆုံးဖြစ်နေရတာ အကောင်းဆုံးပေ ရယ်။ မင်းရော ငါ့အတွက်ပါ။

မိရွှန်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ငိုကြွေးနေရာမှ ကုတင်ပေါ်မှ ခြေချ ထိုင်နေရသည့် သူ့ခြေဖမိုးများပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်မှောက်ချလိုက်သည်။ အို. . .

မိရွှန်းရဲ့မျက်ရည်များက သူ့ခြေကို ဆေးပေးနေသည့်နှယ်။ ခု နှစ်များ ပိတ်ထားသောတံခါးကို တစ်ယောက်ယောက်က ဖွင့်ပြီး ဝင်လာ လိုက်မှုဖြင့်။ သူ မိရွှန်းရဲ့မျက်နှာဆီမှ ခြေထောက်များကို အံခဲပြီး ဆွဲယူ လိုက်သည်။ အား. . . သူ အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်သွားခဲ့ရပါ၏။

''ဖယ်စမ်း! မိရွှန်း။ နင် ငါ့ကိုမနှိပ်စက်နဲ့၊ နင်ပြန်တော့''

မိရွှန်း သူ့ထံမှ ဆတ်ခနဲ ထွက်ခွာသွားသည်မှာ ကမူးရှူးထိုး။ ညော်. . . ခုတော့လည်း ခြေထောက်မဆာ။ မကျိုးတော့ပါလား ဖိုးငယ် ရယ်။ ရဲသွန် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော ဖိုးငယ်ကို ကြေကွဲစွာ လွမ်းဆွတ်မိတော့၏။

''ဆရာ''

မိရွှန်းအသံကွဲအက်အက်ကြောင့် သူ မျက်စိမှိတ်ထားမိရာမှ သန့်ဖျပ် ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

''ဟင်''

မိရွှန်းလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာသည် ဘလိတ်ဓားကလေးတစ် ချောင်းမဟုတ်ပါလား။

''ဒီမှာ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်မ ဆရာ့ကိုလှည့်စားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ တစ်နေ့လုံး စက်ချုပ်ရင် အနည်းဆုံး ထောင့်လေးငါးရာ ရတယ်။ ငွေလိုချင်လို့ ဆရာ့ကိုညာတာ မဟုတ်ဘူး''

ရဲသွန် ဘာမှမပြောဘဲ မိရွှန်းကိုသာ ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေ

မိ၏။ မိန္နန်းပုံစံက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ချင်သလို လုပ်ချလိုက်တော့မည်

"ဆရာက ကျွန်မရဲ့ကျေးဇူးရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ဘုရားသခင်ပါ။ ကျွန် အခုထိ လူဖြစ်နေရတာကကိုပဲ ဆရာ့ရဲ့မေတ္တာ၊ ကရုဏာတွေကြောင့် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဆရာရဲ့။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် ဒုက္ခတကြီးကို ကျွန် မပြုစုရဘူးလား။ ဒီအတိုင်းပဲ လျစ်လျူရှုပစ်ထားလိုက်ရအောင် ကျွန် လူစိတ်မပျောက်သေးဘူး။ ဆရာက ဘာအကျိုးမှ မမျှော်ကိုးခဲ့ပေမယ် ကျွန်မက လူသားပီပီ လူ့တာဝန် လူ့ဝတ္တရားကို လိုက်နာကျင့်သုံး စေ။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဟာ မင်္ဂလာတရားပါ။ ကျွန်မ မင်္ဂလာ ရှိပါရစေ"

သူ ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ။ ရဲသွန် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သည်စကား များကို နှလုံးသားက ပီတိဖြစ်ပေမယ့် သူ့ဦးနှောက်က လက်မခံ။ မဖြ ပါဘူး တပည့်ရယ်။ ငါတို့ အဝေးဆုံးမှာ နေကြရအောင်ပါ။ သူ သိမှ မဲ့စွာ ခေါင်းကိုခါရမ်းနေမိ၏။ ဖြည်းညင်းစွာ။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး. . . မိန္နန်း။ ငါခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ နောက်နေ့တွေ စပြီး နင်မလာနဲ့တော့"

"ကောင်းပြီ ဆရာ"

မိန္နန်းက သူ့ကုတင်နားမှာ ရပ်နေရာမှ သူလက်လှမ်းမမီနိုင် သို့ ဆုတ်သွားခဲ့၏။ သူ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေမိဆဲ. . .

"ကောင်းပြီ ဆရာ၊ ဒါဖြင့် မိန္နန်း လူဖြစ်ရတာ ဘာအဓိပ္ပာ ရှိတော့မှာလဲ။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို အရေးကြုံလို့မှ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ရင် ကျွန်မ ဘာလုပ်အသက်ရှင်နေရတော့မှာလဲ။ မိန်းကလေးအသ ဆိုရင် လူကဲ့ရဲ့မှာစိုးလို့ ကျွန်မ ဆံပင်ဖြတ်ရတာ၊ အသားကို ဆေး

ရတာ၊ အသံပျက်အောင် ဖျက်ရတာတွေ အပိုပဲ။ လူကဲ့ရဲ့မှာစိုးလို့ဆိုတဲ့ သင်ခြေကိုတော့ ဆရာ မပေးနဲ့တော့။ ဆရာ တမင်ရက်စက်တာ၊ တမင် ဒ်လ်ကျတာ"

သူမ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။ မျက်ရည်တွေ အပေပေ အလူး သူးနှင့် ရူးများနေပြီလား. . . မိန္နန်းရယ်။

"ကျွန်မ သိတယ်ဆရာ၊ ဆရာက တပည့်ချင်းအတူတူ လင်း သွန်ကိုမှ လူထင်တယ်။ မေလွင်ဟိန်းကိုမှ လူထင်တယ်။ ကျွန်မက သင်းရဲစုတ်ပြတ်လွန်းတော့ ဆရာ ဘယ်ပတ်သက်ချင်မလဲ။ ဟုတ်တာ ပေါ့. . . ဆရာ ဘယ်ပတ်သက်ချင်ပါ့မလဲ။ ဒါ ငါ့တပည့်လို့ပြောဖို့ရာ ကျွန်မက သိမ်ငယ်လွန်းပါတယ်။ ကျွန်မက ဆရာ စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့ သစ် ဘစ်ပင်လေ။ အခု ရိတ်သိမ်းလိုက်တော့၊ ခုတ်လှဲလိုက်တော့၊ ကျွန်မက လူဖြစ်ရမှာ ပျင်းတယ် ဆရာရဲ့။ လူ့တာဝန်ဝတ္တရားတွေ၊ လူ့လောက ကျဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ မသယ်ချင်တော့ဘူး။ မသိချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ သွားပြီဆရာ။ အဝေးဆုံးကို. . . အဝေးတကာ့ အဝေးဆုံးကို၊ ဆရာ ဘယ်တော့မှ မမြင်နိုင်တော့တဲ့နေရာဆီ"

"ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . မိန္နန်း"

မျက်ရည်ပွင့်များ အလွင့်လွင့် အစင်စင်နှင့် ကြေကွဲ ဆုတ်နစ် နေသောရုပ်နှင့် မိန္နန်း သူ့အခန်းဆီမှ ပြေးထွက်သွားတော့ သူ စိုးရိမ် ကြီး လှမ်းအော်ခုန်ချလိုက်မိသည်။ ဒဏ်ရာများကို မေ့လျော့ပြီး။

"ဒုန်း! အား. . ."

အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်မှုများဖြင့် သူ ကုတင်ဘေး ကြမ်း ပြင်မှာ အပုံလိုက်ဖြစ်။ ကောင်းသည့်လက်က ဆွဲမိရာဆွဲတော့ အခန်း

ထဲမှာ ဝရှန်းသုန်းကားအသံတွေ အဆက်မပြတ်။ ကုလားထိုင်တွေ၊ စား
ပွဲပေါ်မှ စာအုပ်တွေ. . . အလဲလဲအပြိုပြို။

"ဒုန်း. . . ဂလွမ်. . . ဝုန်း"

ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ပေတော့။ လောကကြီးရေ. . . နာကျင်မှု
တာလည်း အခိုက်အတံ့ပါပဲ။ ဘယ်အရာမှ မတည်မြဲကြပါဘူး။ ချစ်ခြင်
မေတ္တာ၊ ငွေကြေး၊ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ နောက် သံယောဇဉ်၊ နောက် တပည့်
တွေအားလုံး အားလုံးဟာ မတည်မြဲကြ။

အလဲအပြို၊ အစုအပုံကြားထဲ သူ နာကျင်စွာ ငြိမ်သက်နေ
သည်က မကြည့်ရက်စရာ။ ကျောက်ပတ်တီးလက်က အဆမတန်နာကျင်
မံမိကြီးနှင့်တူသည့်ပတ်တီးများအောက်မှ ဒဏ်ရာရခြေထောက်ကြီး
သွေးတစိမ့်စိမ့် စီးထွက်။

မိရွှန်းကတော့ သူ့ကိုထားခဲ့ပေပြီ။ နောက်ကို ပြန်မကြည့်တော့
ဘူးထင်ပါရဲ့။

သည်စဉ် သူ့နှာခေါင်းဆီသို့ ကြာညိုနံ့လေး ပြန်လည်ရောက်
ရှိလာ၏။ ညင်ညင်သာသာ။

"ဆရာ. . . မိရွှန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ နောက်နေ့ကစပြီး ဖိုးငယ်
ပြန်လာပါရစေနော်။ ဆရာ. . . ဖိုးငယ်ကို ခင်တယ်မဟုတ်လားဟင်"

ညင်သာစွာ ထူမ၊ သူ့ဒဏ်ရာများကို သက်သာစေသူဟာ ဖိုး
ငယ်ပေါ့။ ဟုတ်တယ်. . . မိရွှန်းမဟုတ်ဘူး။ ဖိုးငယ်။

"ဆရာခွင့်ပြုတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ဒီမံမိကြီးအတွက် ဖိုးငယ်
ဆိုတာ ရှိကိုရှိရမယ် ဆရာ။ ဖိုးငယ်ဆိုတာ ရှိခွင့်ရမှ မိရွှန်းဆိုတာလည်း
ကမ္ဘာမြေက မပျောက်ပျက်ရမှာ။ ပြော. . . ဆရာရဲ့။ ဖိုးငယ် လာခဲ့ရမယ်

ဟုတ်လားဟင်"

"အင်း. . ."

သူက ဘယ်လိုများ ပြောရဦးမှာတဲ့လဲ။ ဒါဟာပဲ အကောင်းဆုံး
ယ်းလမ်းပေါ့။ သူ့ကြောင့် ကုတ်ထိဆံပင်ပွယောင်းယောင်းလေးသာ
ရရတော့သည့် မိရွှန်း၊ ခေါင်းလေးကို ကောင်းသောလက်ဖြင့် ညင်သာ
စွာ အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"မမလေးရော သိလားဟင်. . . ဖိုးငယ်"

"သိပ်သိတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ သူ့ Idea (အကြံ
စည်) တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ဆရာ့ကိုသိပ်ကြောက်တာ"

"မင်းကတော့ မကြောက်ဘူးပေါ့"

"ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရဲ့ဘုရားသခင်ကို ကြောက်ရုံတင်
ဟုတ်ဘူးလေ။ ချစ်လည်းချစ် ကြည်ညိုလည်း ကြည်ညိုတာကို ဆရာ"

"တော်ကွာ. . . ခွေးကောင်၊ ဖိုးငယ်ရေ. . . နောက်နေ့ကျ နှုတ်
မ်းမွေးတော့ တပ်မလာခဲ့နဲ့တော့နော်"

"စိတ်ချ ဆရာ၊ ဆရာ့မမလေးကို ကျွန်တော် အမှည့်ခြွေ မခြွေ
ဘူး။ သူက ဝင်းဦးသိပ်ကြိုက်ဆိုလို့ နှုတ်ခမ်းမွေးတပ်ရတာလည်း မဟုတ်
ပါဘူးဆရာ"

ခုတော့ အခန်းထဲမှာ ရယ်သံလေးတွေ ဝေစီညံခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

▣▣▣

အခန်း (၅)

ည ၁၂ နာရီထိုးခါနီးထိလည်း မိရွှန်း စက်ချုပ်နေရသည်။ တစ်နေ့လုံး ဖိုးငယ်အဖြစ်နှင့် ဆရာ့အနားမှာ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေသည်မို့ ညဘက်ကျမှ မိရွှန်း စက်ချုပ်ရပါသည်။ အန်တီလေးရဲ့အကူအညီနှင့်ပေါ့။ ဘေးခန်းက မမိုးရဲ့အကူအညီနှင့်ပေါ့။

ကိုယ့်အခန်း (ကိုကို့အခန်း)က တစ်နေကုန်ပိတ်ထားရတာဆိုတော့ စက်ချုပ်ဖို့ အထည်အပ်လက်ခံဖို့ အန်တီလေးမှတစ်ဆင့် လက်ခံရပါ၏။ ချုပ်ပြီးသားပြန်ပေးတော့လည်း အန်တီလေးမှတစ်ဆင့်၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မမိုးမှတစ်ဆင့်ပေါ့။ စီးပွားရေးဟာတာ ဘာညာ မိရွှန်း ထည့်မတွက်ပါ။ ဆရာကလည်း တစ်သက်လုံးဖြစ်နေမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ချုပ်လည်းချုပ်နေရတာပါပဲ။

အစကတော့ ကိုကို့အခန်းကို မိရွှန်းမသုံးပါ။ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်သာ အမှိုက်လှဲ၊ ဖုန်ခါရအောင် ဆင်းမိ ဖွင့်ကြည့်မိပါသည်

ကို့ကို အလွမ်းပြေ။ မိန်းမများ တော်တော်အံ့ဩဖို့ကောင်းတာပဲနော်။ မ်းပတာ လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားသည့် လေမုန်တိုင်းလို ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကိုလည်း ရင်ထဲမှ မနာနိုင် မကြည်းနိုင်ဘဲ သတိရလွမ်းဆွတ်ခဲ့ပါသတဲ့။

လူကြားရင် ရှက်စရာ၊ ရယ်စရာကောင်းမှာပေမယ့် ရင်ထဲမှာည့်အတိုင်းရှိနေတာ။ မိရွှန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ညာလို့ရမှာတဲ့ား။

ဆရာက မိရွှန်းနှင့်အတူမနေလိုပါ၊ မမြင်ချင်ပါဆိုတော့ ဝမ်းည်းကြေကွဲလိုက်ရတာလေ။ ဆရာဟာ မိရွှန်းကို ဘယ်ဘဝအဆက်က်ကများည်းက မုန်းတီးခဲ့ပါလိမ့်လို့တွေးရင်း မျက်ရည်ကျရသည်မှာါ။

နောက်တော့မှ အန်တီလေးအကူအညီဖြင့်၊ အကြံဉာဏ်ဖြင့် ကို့အခန်းမှာ ဆင်းနေရတော့သည်။ အပေါ်လွှာနှင့်အောက်လွှာနီးနီးမို့ စိုးရိမ်စရာလည်းမရှိ။ ကြောက်စရာလည်းမရှိ။ ပြီး. . . လူတွေန်းတွေလည်း ပြည့်ကျပ်လို့။

ဖိုးငယ်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတာလည်း စိတ်ညစ်စရာ။ ကိုယ့်ကို အားမနာပါးမနာပြုစုချင်လို့သာ အကျိုးယောင် အကန်းယောင်ဆောင်ရသည်။ ထားလိုက်ရသည့်သတိဆိုတာများ ဝိပဿနာအားထုတ်ဆက်တောင်မှ ပိုရသေးသည်။

မျက်မှန်တပ်ကျင့်ရအောင်လည်း ညဘက်ပါ တပ်အိပ်ရ၊ အသားည်းအောင်လည်း ဆေးမှုန့်တွေ သုတ်ရ၊ ခြေထောက်ကလေး ဆာဆာတာဖြစ်အောင်လည်း ဟန်လုပ်ရ၊ အသံကွဲအောင်လုပ်ရတာက

တော့ အဆိုးဆုံးပါပဲ။ မိရွှန်းတို့ငယ်ငယ်က အမှုမှတ်ရင် လည်ချောင်း
အသံနာတတ်တာကို သတိရပြီး အပူစာတွေ နင်းကန်စားနေရတာ
အားလားလား. . . မလွယ်ပါလားနော်။

တစ်ယောက်တည်း အကျီစတွေ ညှပ်နေတုန်း အပြင်မှာ မိုး
အရမ်းရွာလာပြန်သည်။ သီတင်းကျွတ်လကုန်တော့မှာတောင် မိုးက မ
သေး။ မုန်တိုင်းလား. . . ဘာလားမသိ။ သုံးလေးရက်ကို ဇွဲနေ
တာပါပဲ။

"ဒေါက်. . . ဒေါက်. . . ဒေါက်"

မြတ်စွာဘုရား! အပျိုလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့တိုက်ခန်း
ဘယ်ညှေ့သည်က ညကြီးမင်းကြီး လာနေရတာလဲ။ မိရွှန်း ခေါင်းနား
ကြီးနေရာက စိတ်ကိုတင်းရသည်။ ကိုယ်ဖွင့်ပေးချင်မှဖြစ်တာပဲ၊ ဖွင့်မ
ပါဘူး။ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ရင်း တံခါးကိုကျောခိုင်းပြီး အကျီ
ညှပ်ဖို့ ကတ်ကျေးကိုင်ရသည်။ မိရွှန်းမျက်လုံးတို့က တယ်လီဖုန်းအ
လေးဆီရောက်၏။

(ကိုကိုဝယ်သည့်မင်းသမီးတိုက်ခန်းက တယ်လီဖုန်းရော
ထောင်ပရိဘောဂများပါ ထည့်ရောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။)

"ဒေါက်. . . ဒေါက်. . . ဒေါက်"

မိရွှန်း မနေသာတော့။ မိုးသဲသဲမှာ လာသည့်ညှေ့သည်
အကျီအပ်သမားတော့ မဖြစ်နိုင်။ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ချောင်းကြ
လိုက်သည်။ ဟင်. . .

"ကိုကို"

ရင်ထဲမှာ အော်မြည်သံများ ဆူညံသွားပြီး ဦးနှောက်က

တံခင်မှာပဲ နှလုံးသားတံခါးတွေ အလိုအလျောက်ပွင့်၊ မိရွှန်းရဲ့လက်က
ခါးကိုဖွင့်ပြီးဖြစ်သွားခဲ့သည်။

"မိရွှန်း"

"ကိုကို"

အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ဆုံသည့်နှယ်၊ တိမ်တိုက်ပေါ်မှာ တွေ့ဆုံ
သည့်နှယ်. . . အရာရာသည် ဝိုးတဝါး။

မိုးရေများ စိုရွှဲနေသည့်ကိုကို့ရင်ခွင်မှာ မိရွှန်းကိုယ်လုံးလေး ဖား
ဖစ်သွားခဲ့လေသလား။ နှစ်ယောက်စလုံး စိုစိုရွှဲသွားခဲ့ချေပြီ။

အို. . . မဟုတ်သေးပါဘူး။ ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါဦး။ နောက်ဆုံး
ခွဲခွာခဲ့သည့်ကာလများထိ မိရွှန်းနှင့်ကိုကိုသည် ချစ်သူများမဟုတ်ကြ။

ဒါဖြင့် ဘယ်တုန်းက ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတာလဲ။ ကိုကိုရယ်၊
းကို ဘာလို့ ဒီလောက် ပွေ့ညှစ်ထားရတာလဲ။ မိရွှန်းက ပြေးဝင်
တာလား။ ကိုကိုက ဆွဲပွေ့လိုက်တာလား။ ပြင်ပကမ္ဘာ၏ မိုးသဲသဲ
မိရွှန်းဦးနှောက်တွေ ထွေပြားဝေဝါးစွာဖြစ်နေသည်။

သတိကပ်သွားတော့ မိရွှန်း. . . ကိုကို့ကို ထုရိုက်မိနေပြီ။ အလ
း. . . ကိုကို၊ လူလိမ် လူညာကြီး။ မုန်းတယ်. . . မုန်းရမှာ။ သူ့ကို
ရမှာပါ။

"နေဦး. . . မိရွှန်း၊ မိုးတွေ ရွှဲကုန်ပြီ။ ကိုကို တံခါးပိတ်လိုက်
ယ်"

"ဟင့်အင်း. . . မပိတ်ရဘူး။ ကိုကို. . . ပြန်၊ ကိုကို့ကိုမုန်းတယ်"

မျက်ရည်များနှင့် ရန်လိုစွာကြည့်ရင်း မိရွှန်း စွာမိတော့ ကိုကို
ညင်သာစွာ ခွင့်လွှတ်ပြုံး ပြုံးခဲ့သည်။

"ကိုကိုက ဘယ်ကိုပြန်ရမှာလဲ ကလေးရဲ့။ ပြောစမ်းပါဦး
လောက်မှောင်မည်းနေတဲ့ပြင်ပကို မိရွှန်း တကယ်ပြန်လွှတ်လိုက်မှာ
ဒီတစ်ခါခွဲရရင်တော့ ဘယ်တော့မှ မဆုံတွေ့ကြရတော့ဘူးနော်။ မိ
သေသေချာချာစဉ်းစား"

ရေများစိုရွှဲလျက် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်မတတ် ကို
မျက်ရည်များကြားမှ မိရွှန်း ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်မိသည်။ ကိုကို့ကို မုန်
လိုက်တာများလေ။

"ဘယ်လိုလဲ. . . ကိုကိုပြန်ရမှာလား။ ဟို. . . ကမ္ဘာအ
လေ"

"သွား. . . မုန်းတယ်. . . လူညာကြီး"

ရင်ထဲ အသည်းထဲက နာသည့်အသံဖြင့် ကြိတ်မနိုင် ခဲမ
ရင်း မိရွှန်း ညေ့ခန်းဆက်တီဆီပြန်လာ၊ စားပွဲပေါ်မှာ မှောက်ငိုနေမိ
မျက်စိထဲမြင်ယောင်နေမိသည်က အန်တီလင်း။

တစ်ချိန်က နုနုလှလှလေးဖြင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသော
တီလင်းသည် ယခုတော့ အစွန့်ပစ်ခံဘဝဖြင့် သူမရဲ့သူငယ်ချင်းရှိရာ
စိန်မှာ နေနေရရှာသည်။ ပြီးခဲ့သည့်လက အန်တီလေးနှင့်သူမ သွား
ခဲ့ပါ၏။ နေ့စေ့လစေ့ကိုယ်ဝန်ကြီးဖြင့် အန်တီလင်းသည် စိတ်
ကိုယ်ကြေလှသဖြင့် ပိန်ချုံးချည့်နဲ့လွန်းပါသည်။ မိရွှန်းနှင့် အန်တီ
က ငိုယိုခေါ်သော်လည်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မဆိုင်ချင်ပါတဲ့။ ဘ
မှ ခေါ်လို့မရ။ မိရွှန်းတို့မှာ တစ်ပတ်တစ်ခါပဲ သွားတွေ့ရသည်။ ဒါ
အန်တီလင်းက တွေ့ချင်တာမဟုတ်။ ခဏပဲ အတွေ့ခံသည်။

ကိုကိုရယ်. . . ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပရမ်းပတာအ

မသားတွေဘဝပျက်စေတာ တရားရဲ့လားဟင်။ ကိုကို သတိထားမိ
လား။

နောက်ဘက်မှ တံခါးပိတ်သံ၊ ညေ့ခန်းဆီ လျှောက်လာသည့်
သံများကို မိရွှန်း ကြားနေရသည်။

တောင်စွယ် နေကွယ်တော့မှာလား. . .

ကိုကို့ရဲ့ပရမ်းပတာအချစ်အတွက် သားကောင်ဟာ ဒီတစ်ခါ
ဖြစ်ရတော့မှာလား. . .

မိရွှန်းဘဝမှာ ကျေးဇူးရှင်တွေကလည်း များလွန်းပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို မိရွှန်းက သန့်သန့်လေး ဆပ်ချင်
ပါ။

"မိရွှန်း"

ပခုံးလေးကို ပွေ့ယူဆွဲထူရင်း ကိုကိုခေါ်ခဲ့သည်။ ညှင်းသိုးသိုး
မြောင်းမြောင်း ပါးသွယ်နားသွယ်ကျနေသော ကိုကို့ရုပ်သွင်သည် မိရွှန်း
ကို အဆမတန် နာကျင်စေပြန်သည်။

ဘယ်လိုဒုက္ခ သုက္ခတွေနဲ့များ ကြေကွဲစုတ်ပြတ်နေရပါသလဲ
ကိုရယ်။

သမင်လေးတစ်ကောင်ရဲ့ သနားကရုဏာဟာ ကျားကြီးအတွက်
စရာများဖြစ်နေသလားတော့ မိရွှန်းမသိနိုင်။

"ကိုကို အခုတောင်တန်းတွေဆီက ဆင်းလာခဲ့တာ။ မိရွှန်း
ရဲ့လားဟင်။ ကိုကို မိရွှန်းကိုအရမ်းလွမ်းနေခဲ့တယ်ဆိုတာ"

ဘာကိုယုံရမှာလဲ. . . သွား။ သို့ပေမယ့် မိရွှန်း ခေါင်းခါရုံပဲ
နိုင်ခဲ့သည်။

"ကိုကို အရမ်းချမ်းနေပြီ၊ ဒီမှာခဏနေဦး။ မိရွှန်း အဝတ်အ
တွေ သွားယူပေးမယ်"

"လုံချည်တွေတော့ မဝတ်ပါရစေနဲ့ မိရွှန်းရယ်။ ဂါဝန်လေး
လေးဆို ဟုတ်တိတ်တုတ်"

မိရွှန်းပါးပြင်ဖွေးဖွေးဖောင်းဖောင်းကို လက်ညှိုးဖြင့် တဆွ
ရင်း ကိုကိုက စသည်။

"နေဦး. . . ယောက်ျားလေးဝတ် အကျီတွေ ပုဆိုးတွေရှိတ

"ဘာ! "

ကိုကို ဘာကြီးကို မဖြေရှင်းသေးဘဲ မိရွှန်း ကိုယ့်အခန်းထဲ
ကပျာကယာဝင်ခဲ့သည်။ ဖိုးငယ်ကို ဆရာပေးခဲ့သည့်အဝတ်အပေ
တွေရှိသားပဲ။ မိရွှန်းထွက်လာတော့ ကိုကိုက စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်ရင်း
ဆံပင်တိုနီနီကို ဆွဲဆုပ်ထားလိုက်၏။

"အား. . . နာတယ် ကိုကိုရ၊ လွှတ်ဗျာ"

"ဘာလဲ. . . ဘာအရှုးထတာလဲ၊ ဒါကြောင့် မိရွှန်းကိုကြ
တာ ဝေါင်စင်းစင်းဖြစ်နေပါတယ်လို့။ လာစမ်း! ဘယ်သူမြှောက်ပေ
ဆံပင်အတိုဖြတ်ပေးရတာလဲ။ မင်းကို အချက်တစ်ရာလောက် ရိုက်
ရမယ်သိလား. . . လာခဲ့"

ကိုကိုက အကျီတိုင်းသည့်ပေတံကိုကောက်ယူရင်း မိရွှန်း
ပါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်နေ၏။

"ကိုကို အသားလွှတ် ဒေါသမကြီးနဲ့ဆိုလား။ မိရွှန်းက
လို လုပ်ချင်ရာ လျှောက်လုပ်တတ်တဲ့အရှုးမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့
မယ်။ ရော့! လောလောဆယ် ဒီအဝတ်တွေ လဲလိုက်"

"ဒါတွေ မင်းဘယ်က ရတာလဲ၊ မင်း မရိုးတော့ဘူး"

"အောင်မယ်! သူကပဲ တစ်ပြန်စီး၊ အဲဒါ ဆရာ့အဝတ်တွေဗျ၊
ဒီရဲ့လား"

"ဘာလဲ. . . မင်း နိုးထားလိုက်တာလား"

"ကိုကိုဟာလေ၊ မိရွှန်းများဆို တစ်ခါမှ အကောင်းမထင်ဘူး။
တ်တယ်. . . မိရွှန်းက ကံငါးပါးကို ချိုးဖောက်နေကျကိုး။ သွား. . . ကို
မိရွှန်းကိုမထိနဲ့၊ ကိုကိုက သူများနဲ့လက်ထပ်ပြီးသား။ မိရွှန်း သူရာ
ရယျက် မချိုးဖောက်ချင်ဘူး"

မိရွှန်းစကားကြောင့် ကိုကိုက ရေစိုအဝတ်များကို ချွတ်နေရာ
အားရပါးရ အော်ရယ်နေတော့သည်။ မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့လူကြီး
သ။

"အောင်မယ်လေးဟဲ့! ပိဋကတ်အိုးကွဲနဲ့ လာတွေ့နေတော့တယ်။
ရာမေရယျမလုပ်ချင်လည်း ပါဏာတိပါတာလုပ်. . . သိလား"

"ကဲပါ. . . အဝတ်လဲစရာရှိ. . . လဲ၊ ကိုကို မိရွှန်းကို မပြော
ာင်းနဲ့"

"ဘာ. . . ဘယ်လို"

ဂျင်းဘောင်းဘီရေစိုနှင့် အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းနေသည့် ကိုယ်
က မီးရောင်အောက်မှာ စိုပြည်ဖွေးလက်နေတာတော့ အမှန်။ ရင်
တ်မှာ အမွေးတွေကလည်း အစိမ်းရောင်လား အညိုရောင်လား။
ာက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်လုံးကို အဲသလိုရော ကြည့်ကောင်းရဲ့လား။
သိလို့ကြည့်မိပြီးမှ မိရွှန်း ခေါင်းငုံ့၊ မျက်စိမှိတ်ထားမိသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ကယ်မတော်မူပါ။ စေတန်နတ်ဆိုးနဲ့ မာရ်နတ်

တွေ အဝတ်တွေ သည်အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာတော်မူပါ။ ဒုက္ခပါပဲ

"ဘာဖြားယောင်းတာလဲ မိရွှန်းရဲ့။ ကိုကိုက မင်းကို ဘာ လုပ်သေးလို့လဲ"

ဘာလုပ်သေးလို့လဲ. . . ဟုတ်လား။ ဒါဆို နောက်တစ်ခုခု မယ့်သဘောပေါ့။ အနီတီလင်းရဲ့ဗိုက်ဖောင်းဖောင်းကြီးကို မြင်ယော ရင်း မိရွှန်း ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်လာကာ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးလာ တော့သည်။

"ဟင့်အင်း. . . ကိုကို့ကိုကြောက်လာပြီ။ ဒီမှာမအိပ်နဲ့၊ အန် လေးတို့ဆီ သွားအိပ်ပါ။ မိရွှန်း ကြောက်တယ်"

ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာသည်။

သူရဲဘောကြောက်တာတော့မဟုတ်။ ကိုကိုသည် လူဆိုး ဖြစ်ပါသည်။

"ဟာကွာ. . . ကိုကို့ကိုများ ဘာဖြစ်လို့ကြောက်ရမှာလဲ မိ ရယ်။ ကိုကို မင်းကိုဘာမှမလုပ်ဘူး. . . စိတ်ချ၊ ဒီညတစ်ညလုံး စကားပြောနေမှာ။ မင်းလည်းမအိပ်နဲ့၊ ငါလည်းမအိပ်ဘူး"

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ကိုကိုက အဝတ်များလဲပြီးသွားသည်။ တည်ငြိမ်ငြိမ်။

"ကိုကို ဆာတယ်ကွာ. . . တကယ်ပါ ကလေးရဲ့။ ကို ဟိုး. . . တောင်တန်းတွေပေါ်က ဆင်းလာရတာ။ မင်းကိုလွမ်းလို့ သွားကွာ. . . စားစရာတစ်ခုခုလုပ်ပေး။ ကိုကို ဒီကနေ အိပ်စောင့် မိရွှန်းက လိမ္မာပါတယ်"

ည ၁၂ နာရီ ၁ ချက်ကြီး။ အိမ်ရောက်လာပြီး စားစရာလုပ်

ည့် ညည့်သည်ကြီးသည် အင်မတန်မုန်းစရာကောင်းလှပါဘိ။ သို့ပေမယ့် ပြစရာ။ မိရွှန်း သူ့ကိုမမုန်းမိ။

ဒါဟာ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဆိုလျှင်တော့ မိရွှန်းဘက်က ခွက်ခွက်လန် အောင် ရှုံးရပါတော့သည်။

"ကိုကိုက ထမင်းစားမှာလား"

"ဪ. . . မေးတတ်လိုက်တဲ့မေးခွန်းနယ်။ သူ့ဆီလာပါတယ် မှ ထမင်းစားချင်လို့ပေါ့"

"ကိုကို လူလည်ကြီး။ ထမင်းမစားချင်ရင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးမလို့ ကို"

"ထမင်းခဏထားဦး။ မိရွှန်းအဝတ်တွေစိုနေတယ်။ အဝတ် လဲလိုက်ဦး"

အဲဒီတော့မှ မိရွှန်း မိမိကိုယ်မိမိ သတိထားမိသည်။ သူ့ရေတွေ ထားတာပေါ့။ အိမ်နေရင်းဝတ်ထားသည့် ဂါဝန်အဝါဒီဇိုင်းလေး ကွက်တိကွက်ကြား စိုနေတော့သည်။

"ဒါဆို ခဏနေဦးနော်။ မိရွှန်း အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်"

အိပ်ခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲပြေးဝင်ပြီး တံခါးချက် ချရသေးသည်။ ပဲဖြစ်ဖြစ် သတိဆိုတာ ပိုတယ်ဘယ်ရှိမလဲနော်။ ကိုကိုရှိနေသည်မို့ ထဲထဲ လုံလုံခြုံခြုံတွေ ရွေးဝတ်ရမည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ခေါင်း တွယ်တာအပြာ။

ညည့်ခန်းဆီသို့ ခိုးကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်တော်ချောက နှစ် ဘက်ထိုင်ဆက်တီမှာ ခွေတီခွေခေါက်။ ကောင်းတယ်. . . အိပ်ပျော် ပါစေ။

ဆရာ့ဖို့ချက်ထားသည့်ဟင်းတွေရှိပေမယ့် ထမင်းမရှိသည့် ပေါင်းအိုးလေးဖြင့် လျှင်မြန်စွာချက်လိုက်သည်။ နာရီဝက်မျှကြာအော အငွေ့တထောင်းထောင်း။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ထမင်းဝိုင်းလေးတစ်ဝိုင်း ပြ ဆင်ပြီးသွား၏။

မိရွှန်း ညှော်ခန်းဆီထွက်လာခဲ့သည်။ လူတွေအိပ်ချိန်မှာ သူ နိုးထနေရပါလား။ အိပ်ချင်စိတ်မရှိတာကတော့ အဘယ့်အတွက်မ

"ကိုကို ထမင်းစားလို့ရပြီ"

ခြေထောက်ကြီးကို ရိုက်နှိုးလည်း အင်း. . . အဲနှင့်။ ဘယ့်နှ ကာလနဂါးကြီးပါလိမ့်။

"ဗျို့. . . ကိုကို၊ ထမင်းမစားတော့ဘူးလား။ ဒါဆိုလည်း မိ ရော"

သူမ စိတ်တိုစွာ လှည့်ပြန်ထွက်သွားတော့မှ သူက ဆတ်ခ ခုန်ထလိုက်သည်။ ဒါဆို စောစောက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပေ

"သိပ်စေတနာရှိတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ သိပ်ကြည့်ရနေတယ်မ နဲ့။ ထမင်းဖြောင့်ဖြောင့်စား။ ပြီးရင် ကိုကို့ကို ရိုက်ပစ်ရဦးမယ်။ ကို ရက်စက်တယ်ဗျာ. . . မလုပ်ထိုက်တဲ့လူတွေကို"

ကိုကိုက သူမပခုံးကို ဖက်လိုက်ခဲ့ရာမှ သူမပါးစပ်ကို ညင် စွာ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

"မိရွှန်းရယ်. . . ကိုယ်မသိနိုင်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ မင်းဝင်မပါ ကိုကို့ကို မပစ်မှားနဲ့။ မစော်ကားနဲ့ ကလေးရဲ့။ မင်းသိထားဖို့က ကို ဟာ လူဆိုးကြီးမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မင်းကိုချစ်တယ်။ သင့်တော် တစ်ချိန်မှာ လက်ထပ်မယ်. . . ဒါပဲ။ ကျန်တာ မေးချင်မေး၊ အခုတော

သမင်းကျွေးဦး။ ကိုကိုအရမ်းပင်ပန်းနေလို့ပါကွာ၊ မင်း ခွံ့ကျွေးနော်"

ဘုရားရေ! တော်တော်လည်း စီးပိုးတဲ့လူကြီးပါလား။ မိရွှန်း အုံ့တညြဖြင့် မော့ကြည့်မိတော့ နာသီးလုံးလုံးလေးကို သူက ဖျစ်ညှစ် သည်။

"လုပ်ပါ မိရွှန်းရဲ့၊ ကိုကိုက မျက်စိမှိတ်ထားမယ်။ နံရံကိုမှီပြီး င်နေမယ်ကွာ။ မင်းက ခွံ့ကျွေး။ ဟော. . . ဖွန်းတွေ ခက်ရင်းတွေနဲ့ လုပ်နဲ့နော်။ အာခေါင်ထိုးမိလို့ သေနေဦးမယ်။ မင်းလက်နဲ့ခွံ့။ အဲ! က်တော့ စင်စင်သွားဆေးလိုက်ဦး"

"သေလိုက်ပါလား ကိုကိုရဲ့"

ဆိုသာဆိုရသော်လည်း မိရွှန်း လက်သွားဆေးရပါသည်။ အိပ် င်ပါသည်ဆိုသည့်လူကြီးကလည်း ထမင်းဝိုင်းကို ပြုံးပြုံးကြည့်ပြီးမှ သူ ားချင်တာတွေကို လက်ညှိုးထိုး၏။

"ငါးပိကြော် မစားဘူး၊ ကိုကိုက အစပ်ကြောက်တယ်။ ဟို ကြက်သားအချိုချက်နဲ့ ငါးကြော်နဲ့ခွံ့။ ဟိုဥစ္စာ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်လား။ င်း. . . အဲဒါလည်းထည့်၊ တော်ပြီ. . . အဲဒီသုံးမျိုးပဲ။ ကဲ! ကိုကို မျက်စိ မိတ်ပြီ။ နံရံကိုမှီပြီကွာ. . . ခွံ့ပေတော့"

တော်တော်လည်း ဖိမ်လုပ်တတ်သည့်လူကြီးကို မျက်စောင်းထိုး င်း မိရွှန်း သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်ခုံလေးတစ်လုံးနှင့် ဆွဲထိုင်လိုက်ရပါ၏။ သူနှင့် တစ်တောင်လောက်အကွာမှာပေါ့။ မျက်စိမှိတ်ထားလို့ သူ့မျက်နှာကိုသေ သေချာချာကြည့်ပြီး ထမင်းခွံ့ကျွေးရင်း မိရွှန်း ဝမ်းနည်းလာရသည်။

ကိုကိုရယ်. . . မတွေ့ရတဲ့ရက်ပေါင်း နှစ်ရာကျော်မှာ မိရွှန်း ကိုကို့ကို တစ်နေ့မှမေ့လို့မရပါဘူး။ အပေါ်ယံက မုန်းတယ်၊ နာကြည်း

တယ်ထင်နေပေမယ့် ကိုကိုဟာ ဒီလောက်မရမ်းကားနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့အတွေ နဲ့၊ မှန်းတစ်လှည့် နာတစ်လှည့်ကြားကပဲ တတမ်းတတ သတိရနေမိ တာပါ။

ထမင်းခွံ့နေရင်းမှ အသံတိတ်မျက်ရည်ကျနေမိဆဲ၊ သူကလည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး အပျင်းစား စားလို့ပေါ့။ မိချွန်း ထိန်းသည့်ကြားမှ ရှိုက်သံ တစ်ချက်ထွက်သွားရသည်။

''ဟင်! ဘာလို့ငိုနေရတာလဲ မိချွန်းရဲ့''

ကိုကိုက ကမန်းကတန်း မျက်စိဖွင့်ကြည့်ရင်း သူ့လက်များနဲ့ မိချွန်းပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့၏။

''ကဲကဲ. . . တိတ်ပါတော့ ကလေးရယ်၊ မင်း ကိုကို့ကို လွမ်း နေတာပါ၊ ဟုတ်တယ်မလား။ ပေး. . . ပေး. . . ကိုကို့ဖာသာ စားလိုက် တော့မယ်။ ထားခဲ့. . . ထားခဲ့၊ ပန်းကန်တွေလည်း ကိုကိုသိမ်းလိုက် မယ်။ ဟုတ်သားပဲ. . . ကိုကို မင်းကို အကျီစားလွန်သွားတယ်။ ဟော မလန့်နဲ့နော် ကောင်မလေး၊ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါကျရင်တော့ ကိုကို မင်းကိုခွံ့ကျွေးမှာပါ။ သွားသွား. . . ညော်ခန်းထဲမှာ သွားနေ''

''ရပါတယ် ကိုကို၊ မိချွန်းငိုတာ ထမင်းခွံ့ပေးရလို့မဟုတ်ပါဘူး''

''သိပါတယ် ကလေးရဲ့၊ ကိုကို မင်းကိုသနားလို့ပါ။ သွား သွား အနားယူချည်တော့''

''ဟင့်အင်း. . . မိချွန်း ခွံ့မယ်''

''ရော်. . . ချစ်နေလိုက်တာ၊ ကောင်မလေးနော်. . . နာရည် ထင်တယ်''

''ဘာလို့လဲ၊ ဘာကြီးမှန်းလည်းမသိဘူး''

''မသိလည်းနေ. . . ကဲ. . . ခွံ့''

မျက်လုံးကြီးအပြူးသားနှင့် ကိုကို့ကိုခွံ့ရတာ စောစောကလို လွယ်ကူတော့။ အရက်မသောက်ရသေးသည့် အရက်သမားတစ်ယောက် ယ်။ မိချွန်း ခြေတုန်လက်တုန်ဖြစ်ရတော့သည်။

''ဟေး. . . ကိုကို့ပါးစပ်တွေ ပေပွကုန်ပြီကွ။ ထမင်းခွံ့တာ ကောင်းကောင်းခွံ့။ လူကြီးကို ငမ်းမနေနဲ့''

''ဟာဗျာ. . . ကိုကိုဆိုးတယ်။ ရော့. . . ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်စား တော့''

ထမင်းပန်းကန်ကို ဆောင့်ခနဲ သူ့လက်ထဲထိုးထည့်ရင်း မိချွန်း ထွက်ခဲ့တော့ နောက်မှ ရယ်သံခပ်အုပ်အုပ် လိုက်ပါလာသည်။

လက်ဆေး လက်သုတ်ပြီး ညော်ခန်းဆီရောက်တော့ နာရီသံ တစ်ချက်ကြားရ၏။ ညဉ့် ၁ နာရီ။ ကိုကိုရောက်တာ တစ်နာရီတိတိရှိ ပြီပေါ့။

မိုးလင်းဖို့အချိန်တွေ အများကြီးလိုသေးသည်။ အချိန်တွေကို ဘယ်လိုဖြတ်ကျော်ရပါ့။

ဘုရားသိကြားမလို့. . . ကိုကို စိတ်ကောင်းဝင်ပါစေ။

▣

''ကဲ. . . ဆံပင်ဖြတ်ရတဲ့ကိစ္စ ကိုကိုအရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်။ ဆံပင် ညည်လေးနဲ့ဆို ဘယ်လောက်ကျက်သရေရှိလိုက်သလဲ။ အရှုံးမ''

ကိုကိုထမင်းစားပြီးထွက်လာတော့ မိချွန်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ

ဝင်ထိုင်ရင်း သူအသိချင်ဆုံးကိစ္စကို မေးတော့၏။ မိရွှန်း ဆရာ့အကြောင်း ပြောပြရသည်။ ဆရာကားတိုက်ခံရသည့်အကြောင်း၊ ခြေကျိုးလက်ကျိုး သည့်အကြောင်း။

"သြော်. . . မိရွှန်းက ဖိုးငယ်လုပ်ရတာကိုး။ ဆရာက မသိဘူး လား။ ဆရာက အရင်က မျက်စိရှင်ပါတယ်။ အကဲပါးပါတယ်"

ကိုကိုက ဆရာ့အကြောင်းကြားတာ တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဖိုးငယ်အား မိရွှန်းမှန်းမသိသည်ကိုတော့ မ ချင်သလိုလို။

"ဒါကတော့ မနက်ကျရင် ကိုကိုကြည့်လေ။ မိရွှန်းကလည်း တော်တာကိုး"

"အမယ်. . ."

ကိုကိုက မိရွှန်းခေါင်းကိုလှမ်းပုတ်တော့၊ ရှောင်ပစ်လိုက်သည်။

"တကယ်. . . မိရွှန်းက အသားတွေ အမည်းရောင်သုတ်၊ မျက် မှန်အမည်းတပ်၊ ခြေထောက်တော့နဲ့ထော့နဲ့လုပ်ထားလိုက်တာလေ တော့ အသံလည်းဖျက်ထားသေးတယ်။ ကိုကို မသိဘူးလား"

"ဟုတ်ပါရဲ့၊ အသံကိုပျက်နေတာပဲ။ ကိုကိုသာဆို မိရွှန်း ဘယ် လိုရုပ်ဖျက်ဖျက် သိမှာပဲ။ ဟောဒီနှာသီးလေးရယ်၊ ဟောဒီနှုတ်ခမ်းလေး ရယ်၊ ရယ်လိုက်တော့ ပေါ်တဲ့သွားလှလှလေးတွေ"

"မပိုပါနဲ့နော်၊ ကိုကို မမှတ်မိနိုင်ပါဘူး"

"မှတ်မိပါတယ်ကွာ. . . အဲ. . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဆရာ မိရွှန်းရဲ့ဆရာလေ။ မိရွှန်းကို အနုလုံပဋိလုံကြည့်ထားတာမှ မဟုတ် ကိုကိုကတော့ မိရွှန်းရဲ့ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းလေးတွေကို တစ်ခု

သေးစိတ်. . ."

"လာပြီ၊ ဆရာဝန်ပီပီ. . . ညစ်ပတ်တော့မယ်"

"အမယ်. . . ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးပြီးတော့များ"

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသည့်မို့ သူမနှင့်ကိုကိုက ဆက်တီစား လေး ခြားနေရပါသည်။ ကိုကို့အသွင်က ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ၊ ကြီးသူမို့ နိုင်နိုင်ထိန်းနေပုံရသော်လည်း နှစ်ယောက်တည်းဆိုသည့်အသိက သူ့ နှိပ်စက်နေပြန်ရာ၏။

"ခုထိ မသိသေးဘူးလား. . . ဆရာက၊ မိရွှန်းကို ကိုကို ချီးကျူး တယ်။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ဆရာသမားကို ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့အလုပ်နဲ့ ကျေး ဆပ်တာ တကယ့်ကျက်သရေရှိတဲ့အလုပ်ပါ။ ကိုကိုဆို အခု စိတ်ကို ကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ့ကိုမတွေ့ရဲတဲ့အဖြစ်"

ကိုကို့စကားကြောင့် မိရွှန်း. . . ကိုကို့ကို ဆွေးမြည့်စွာ မော့ ကြည့်မိသည်။ စိတ်ဆိုးခါမှဆိုးရော၊ သိချင်သည့်ကိစ္စ၊ ရန်တွေ့ချင်သည့် စ္စကိုတော့ မိရွှန်းမေးဖြစ်အောင် မေးချလိုက်တော့မည်။

"ကိုကို"

"ဘာလဲ မိရွှန်း၊ ဟိုကိစ္စမေးမလို့မဟုတ်လား။ မမေးနဲ့ကွာ။ ကိုမဖြေချင်ဘူး"

"ဘာလို့မဖြေချင်ရမှာလဲ ကိုကိုရယ်၊ အန်တီလင်းလေ၊ အရမ်း နားစရာကောင်းတာပဲ။ အခု အင်းစိန်မှာ။ ကိုယ်ဝန်ကြီးကလည်း နေ့စေ့ စေ့၊ ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းရှာဘူး။ ကိုကို ဘာလို့ဒီလောက် စက်ရတာလဲဟင်။ ကိုကို အန်တီလင်းကို မသနားဘူးလားဟင်။ . . . မိန်းမတစ်ယောက်ကို တရားဝင်လက်ထပ်ထားပြီး၊ မိန်းမတစ်

ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပြနိုင်သတဲ့။ ကိုကိုတို့အချစ်က ဘယ်
မျိုးလဲ။ မိရွှန်း နားမလည်ဘူး''

ပြောရင်းပြောရင်းမှ အသံတွေတုန်လာပြီး၊ မိရွှန်းအသံကွဲ
လေးက နစ်ဝင်သွားခဲ့၏။ မျက်ရည်များက ဖြိုးဖြိုးဖြိုင်ဖြိုင်။

''ကျွတ်. . . မိရွှန်းရယ်၊ ကိုကိုပြောရင် ယုံစမ်းပါ။ အဲဒီကို
အလိုလိုရှင်းသွားမှာပါ။ ကိုကိုချစ်တာ မိရွှန်းပဲ။ ကိုကိုတကယ်လက်
မှာ မိရွှန်းပဲ''

ပြောရင်းမှာ ကိုကို ဒီဘက်ကိုကွေ့ထွက်လာတော့ မိရွှန်း
ကြောက်လန့်တကြား ထရပ်လိုက်သည်။

''ဟင့်အင်း. . . ကိုကို၊ ကိုကို့ကို မိရွှန်းကြောက်တယ်။ ကို
ကို မိရွှန်းမယုံဘူး။ မိရွှန်း သူတစ်ပါးရဲ့အငယ်အနှောင်းမဖြစ်ပါရစေနဲ့
ကိုကို မဖြားယောင်းပါနဲ့။ မိရွှန်းကို သနားပါ''

''ဟာကွာ. . . တောက်! ပြောရက်လိုက်တာ၊ ပြောရက်လို
တာ မိရွှန်းရယ်။ နင် ငါ့ကိုတကယ်မချစ်ဘူး''

''မဆိုင်ဘူး ကိုကို၊ ချစ်တာက ချစ်တာပဲ။ မိရွှန်း မပိုက်ချင်
ကိုကို့ကို သေလုအောင် ချစ်ပစေ. . . သိလား။ မိရွှန်း အငယ်အနှော
မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကိုကိုမသနားလို့ အခုဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လည်း မိရွှန်း
ပြည်က ထွက်သွားလိုက်ရုံပဲ။ မိရွှန်းက တစ်ကောင်ကြွက်ပါ ကို
ချစ်သူက မညှာတဲ့နောက် ဘာများပန်းတိုင်ရှိရဦးမှာလဲ''

အသံလေးမထွက်တထွက်နှင့် တုန်တုန်ရီရီပြောနေသော မိ
ကို ကိုကိုက ရင်နင့်စွာ ငေးရှိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သနားစရာချစ်သူ
ကို သူ မကြည့်ရက် မထိရက်တော့။

''ကောင်းပြီ မိရွှန်း။ ကိုကို မင်းကို သေလုအောင် လွမ်းနေပေ
ယ့် မင်းကို မပိုက်ထွေးလိုတော့ဘူး။ အခြေအနေတွေက အရမ်းရှုပ်ထွေး
နေခဲ့တယ်။ ကဲ! သွားတော့အချစ်၊ မင်းအခန်းထဲမင်းဝင်ပြီး အိပ်ပေတော့။
ကို ဒီဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ဖြစ်သလို အိပ်လိုက်မယ်။ အခန်းတံခါးကို ချက်
ထား။ ကိုကို ရဟန္တာမဟုတ်ဘူး. . . အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေ အချစ်
ယ်''

ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ကိုကိုက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရပ်ကျန်နေခဲ့သည်။
ရွှန်း မသနားနိုင်ပါ။ သမင်က ကျားကြီးကို မသနားကောင်းပါဘူး။

ကိုကိုလူဆိုးကြီးရယ်. . . မိရွှန်းအချစ်တွေ သိုဝှက်ထားပါရစေ
နော်။

▣▣▣

အခန်း (၆)

ညက ဘယ်လောက်ပဲ အိပ်ရေးပျက်ပျက် ၅ နာရီထိုးတော မိရွှန်း နိုးသွားခဲ့သည်။ မွေးကတည်းက အကျင့်ပါနေသည့်မျက်လုံး ၅ နာရီထိုးသည်နှင့် အလိုအလျောက်ပွင့်သွားခဲ့တာပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မျက်စိအကျင့်၊ ဝမ်းအချင့်လို့ ဆိုသည်မဟုတ်ပါလား။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အမေနှင့်အတူ အကြော်ကြော်ခဲ့ရ ပေါ့၊ စာကျက်ခဲ့ရတာပေါ့။ ယခုတော့ မိရွှန်းမှာ ယောင်ချာချာ။ တက သွေးရင်းသားရင်းဆိုတာ ဘယ်မှာရှိတော့လို့လဲ။ သိပ်ချစ်ပါသည်ဆို ကိုကိုတောင်မှ ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ယုံနိုင်မှာမို့လဲ။

အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲထရင်း၊ မိရွှန်း အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်သ ကိုကိုက ညှော်ခန်းကြမ်းပြင်(သံမံတလင်း)မှာ ဖယောင်းပုဆိုးပေါ်မှာ မိ ပေးခဲ့သည့်စောင်လေးကိုခင်းပြီး အခြုံမရှိဘဲ အိပ်နေရှာသည်။

အိုး! သနားလိုက်တာ။ ကိုကိုရယ်. . . ညက မိရွှန်း အကြော

နှ်သွားတယ်။ ကိုကို့ကို အသေအချာမစီစဉ်သေးဘဲ အခန်းထဲကို ပြေး င် တံခါးပိတ်အိပ်ခဲ့တယ်။ ကိုကိုသာ တကယ်ဆိုးရင် မိရွှန်း ပြေးလို့ ရာ လွတ်မှာတဲ့လား။

စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မိရွှန်း ကိုကို့အနားသို့ ကပ်လာမိသည်။ ကို့ခြေရင်းမှာ ငုတ်တုပ်လေးထိုင်ရင်း ကိုကို့ခြေချောင်းများကို ဆုပ် င်လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

"ကိုကို. . . ကိုကို. . . ထတော့လျာ၊ သွား. . . မိရွှန်းအိပ်ရာမှာ ားအိပ်တော့"

ဆက်တီသေးသေးတွေက မိရွှန်းဆိုလျှင်တောင် ကွေးအိပ်လို့ နိုင်တော့၊ သူက ကြမ်းပြင်မှာပဲ အိပ်တော့တာပေါ့။ ကိုကိုက မနိုး။ ရော ညက အိပ်လို့မှရရဲ့လား။

"ကိုကို. . . ထ၊ အခန်းထဲမှာသွားအိပ်"

ခြေထောက်ကိုလှုပ်ရုံနှင့်မရတော့။ စိတ်တိုလာ၏။

ကဲကွာ. . . မိရွှန်း သူ့ခြေသလုံးမွေးတွေ သုံးလေးပင် ဆွဲနှုတ် လိုက်သည်။

"အား. . . ခွေးမလေး။ ငါ့ကို ခွေးလိုလည်းသိပ်သေးတယ်။ "

ဘယ်ရမလဲနော်။ သူလည်းနိုးရော၊ မိရွှန်း သူ့ရှေ့မှ ထွက်ပြေး ပေါ့။ ပါးစပ်ကလည်း အော်။

"စေတနာနဲ့နှိုးတာနော်။ သွား. . . မိရွှန်းအခန်းထဲ သွားအိပ်။ ကို. . . မိရွှန်းကြောက်ပြီ၊ မလိုက်နဲ့။ တကယ်. . . တကယ်၊ ကြောက် ဆို"

အသံကွဲကွဲလေး ပြာလာတာကတော့ တကယ့်ကို ကြေ
တာပါ။ သူ့ပုံစံကြီးက လွှားလွှား လွှားလွှားနှင့် မိလိုက်လျှင် သက်
မည်မဟုတ်။ စိစိမွှန်မွှန် ကြေသွားနိုင်သည်။

မီးဖိုထောင့်လေးမှာ ကျောကပ် လက်ကလေးကာရင်း မျက်
ချီပြန်သွေးရ၏။

"ကိုကို ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲဟင်"

"မပြန်ဘူး၊ တစ်သက်လုံးနေမှာ"

"အာ. . . တကယ်"

"တကယ်ပေါ့၊ ဘာလဲ. . . မကျေနိုင်ဘူးလား"

"ကျေနိုင်ပါတယ်၊ ကျေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခု ကိုကို အ
ထဲသွားအိပ်တော့။ ဖိုးငယ်က မနက် ၆ နာရီမှာ အလုပ်ဝင်ရဦး
ကိုကို့ဖို့ ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ခဲ့ရဦးမယ်မဟုတ်လား"

"အကြောင်းပြချက်တွေ မပေးပါနဲ့။ ကိုကိုက ကိုယ့်
ချက်စားတတ်တယ်။ မင်းသာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သွား။ အဲ. . .
ရင်တော့ မိရွှန်း အန်တီလေးတို့နဲ့အိပ်ပေတော့။ နေ့ဘက်ကျရင်
ဆင်း. . . ဆင်းလာတွေ့ပါဦး"

"မိရွှန်းက ညဘက် စက်ချုပ်ရဦးမှာလေ"

"ဒါဆိုလည်း အိပ်ခါနီးတော့ သွားအိပ်။ အကျိုးအကြေ
ပြောထားလိုက်။ ကဲ! ကြောက်မနေနဲ့၊ ကိုကို သွားအိပ်ပြီ။ မင်းသ
ကျရင် လာတွေ့ပါဦး။ ဖိုးငယ်စတိုင် ဘယ်လောက်မိလည်း ကြ
လိုပ။ အဲ. . . ကိုးနာရီလောက်ကျရင် ကိုကို ဆရာ့ကို လာကြည့်
မီးဖိုခန်း၏အတွင်းနှင့်အပြင် စကားပြောနေကြခြင်းဖြ

ကိုလာကြည့်မည်ဆိုတော့ မိရွှန်း လန့်သွား၏။

"ဖြစ်ပါ့မလား ကိုကို၊ ဆရာ အရမ်းဒေါသထွက်လိမ့်မယ်။ သူ့
ာ ဂီလာနဖြစ်နေရှာတာလေ။ နှိပ်စက်ရာများ ကျနေမလားလို့။ ကိုကို
ကို ဘာတွေရှင်းပြနိုင်မလဲ။ ရှင်းပြစရာစကားရှိလို့လား။ လာမတွေ့
နော် ကိုကို။ မိရွှန်းပြောတာ နားထောင်ပါ"

"အင်း"

ကိုကိုက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်သွား၏။
စောစောစီးစီးမှာ မိရွှန်းပါ အချောင်စိတ်ညစ်သွားရ၏။ ဘယ်လို
ရှုပ်ကြီးပါလိမ့်နော်။

ကိုကိုက ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်တတ်သူပေမယ့် စားလို့ရအောင်
ချက်ပြုတ်ပေးခဲ့သည်။ ဆရာ့ဖို့လည်း စတီးချိုင့်သုံးဆင့်ချိုင့်လေးနှင့်
သုံးမျိုးစီစဉ်လိုက်သည်။

မမိုးကို ဈေးဖိုးနှင့် ဝယ်ရမည့်စာရင်း ပေးပြီးသား။ သူ ဈေး
ချိန်လောက်မှန်းပြီး မိရွှန်း အောက်ထပ်ဆင်း ချက်ရပြုတ်ရ လုံး
ခြင်းဖြစ်သည်။

ချက်ပြုတ်ပြီးချိန်မှာ ၆ နာရီထိုးတော့မှာမို့ မိရွှန်း ကမန်းကတန်း
ရသည်။ ရေချိုးနေရင်း သူမပြုံးမိ၏။ သူများတွေ ရေချိုးတာက
ဖို့၊ သူမရေချိုးတာက ဆေးအညီတွေ အမည်းတွေ သုတ်လိမ်း

သနပ်ခါးလိမ်းသည့်အခန်းမှာထိုင်ပြီး ဆေးများလိမ်းရသည်။ ပြီး
ဘောင်းဘီအပေါင်းနှင့် ဆွယ်တာပွယောင်းကြီးကိုဝတ်။ အင်း. . .
ပြုတ်သွားတာပဲ။ မျက်မှန်အမည်းလေး တပ်ဆင်ပြီးချိန်မှာတော့

ဖွင့်ထားသည့်ကိုကို့အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သူက ကြည့်ချင်ပါသ ဆိုသကိုး။

သူမ ကိုကို့လက်ကို ဆွဲလှုပ်နိုးလိုက်သည်။

"ဒီမှာ... ဒီမှာ နောင်ကြီးရဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ မိရွှန်းဆိုတဲ့ ကော လေးများ ရှိသလားလို့။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရည်းစားလေ"

မျက်စိဖွင့်ကြည့်လာသည့်ကိုကိုက မိရွှန်းကို ပြုံးပြကြည့် ဆလံရိုက်သည်။

"လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့မိရွှန်းကို ချစ်မယ့် မယ့် အရူးအပေါဆိုတာလည်း ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသေးသကိုး။ ကိုဖို ကို လေးစားပါတယ်။ ကျွန်တော် နာမကျန်းဖြစ်ရင်လည်း လာပြီး ပါဦးနော်။ ခုကတည်းက ကြိုတင်စာရင်းပေးထားပါရစေ"

"ရက်(စ)ဆာ... ခု ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်"

သည်တော့မှ ပြုံးပြုံးပြာပြာနှင့် ကိုကိုက ကုတင်ပေါ်မှ လိုက်သည်။

"အာ... နေဦး မိရွှန်းရဲ့။ ကိုကို့မှာ သုံးစရာပိုက်ဆံမ ဘူး။ ဈေးဖိုးလေးဘာလေး ပေးခဲ့ပါဦး။ မေမေကလည်း တကယ် တာဗျ။ ကျောက်မဲက သူငယ်ချင်းဆီမှာ ဆေးခန်းဖက်စပ်ဖွင့်ရင်း မွေးဝမ်းကျောင်းနေခဲ့ရတာ။ တကယ်... တကယ် သနားစရာ ပါခင်ဗျာ"

"ဟင်... တကယ်"

"တကယ်ပေါ့ မိရွှန်းရဲ့၊ ကဲ... မင်းစုဆောင်းထားသ တွေ ပေးပေတော့"

"အင်း... ခုမှ အေးအေးပြန်ချ တွေ့နေတော့တယ်။ ပိုက်ဆံတော့ မရှိတော့ဘူး ကိုကိုရဲ့။ ရော့ဗျာ... ဒီလက်စွပ်လေးသာ ဖျောပေ တော့"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိရွှန်းက သူမရဲ့လက်စွပ်ကလေးကို ချွတ် ရှာသည်။

"ဟ! ဒါလေးနဲ့ ဘယ်လောက်သုံးရမတုန်း"

"သြော်... သူဌေးသားရယ်၊ သူဌေးသုံး သုံးလို့တော့ ရမလား မိရွှန်းကလည်း ကောင်းကောင်းအလုပ်လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်လို့။ ဆရာ ကောင်းသွားလို့ စက်ကောင်းကောင်းချုပ်ရရင်တော့ ထမင်းစားလို့ ရ ပဲ။ ခုလည်း ကိုကို့ကို မိရွှန်း ထမင်းတော့ ကျွေးနိုင်သားပဲ။ မနက် သည်း ချက်ပြီးသား။ သိဘူးဗျာ... လုပ်ချင်တာ လုပ်ပေတော့။ မိရွှန်း ပြီ"

မိရွှန်းက ဖိုးငယ်စတိုင်နှင့် ထော့နဲ့ထော့နဲ့ဖြင့် ချိုင့်လေးကိုဆွဲ ပေါ်ထပ်သို့တက်ဖို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

"ဟော့! ဖိုးငယ်"

နောက်ဘက်မှ ကိုကို့အသံကြောင့် သူမလှည့်ကြည့်သည်။ ကို က လက်သီးဆုပ်ပြတော့ သူမက လက်ဝါးဖြန့်ပြလိုက်သည်။ ရန်ဖြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ မပြောသတနှင့် အမရာတို့ရဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းထဲကလို ဖြစ်သည်။

"တော်ကြာရင် ကိုကို တက်ခဲ့မယ်"

"မတက်ခဲ့နဲ့၊ သေလိမ့်မယ်။ တက်ခဲ့ရင်တော့ ကိုကို့ကို ဘယ် တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး"

"ဒါဆို မင်း ခဏခဏဆင်းခဲ့ကွာ၊ တစ်နေ့လုံး တစ်ခါမှဆ မလာခဲ့ရင်တော့ တက်လာခဲ့မှာပဲ"

ကိုကို့ကို မိရွှန်း မျက်စောင်းထိုးမိသည်။ သို့သော် မျက်မှန် မှာမို့ သူမြင်မည်မဟုတ်။

"နော်. . . ထမင်းစားရင် ကိုကိုနဲ့အတူဆင်းစား။ နေ့လယ် နာရီခွဲ"

"မပိုနဲ့. . . ဆရာက လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး"

ယခုတိုင် တံခါးပေါက်မှာ ရပ်နေဆဲဖြစ်သည့် မိရွှန်းဆီသို့ က ကလျှောက်လာခဲ့သည်။ ခါးထောက်၊ ရှေ့နောက် ခေါင်းကိုစိုက်ကြ ပြီး. . .

"တောက်! ပေကျံနေတာပဲ၊ နမ်းစရာတစ်ကွက်မှ မရှိဘူး။ အောက်တယ်"

"သေလိုက်ပါလား ကိုကိုရဲ့"

ကိုကိုက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ရင်း သူမပခုံးကိုကိုင်လိုက် စာခြောက်ရုပ်ကလေးကို ဘယ်နေရာမွှေးရမလဲ ရှာဖွေနေသည့်ပုံ။ နေ မှ ဆေးသုတ်လွတ်သည့် ဆံပင်လေးများကို မွှေးလိုက်၏။

"ကဲ! သွားပေတော့ ဖိုးငယ်ရေ့၊ တစ်ခါလောက်တော့ ဆ ပါကွာ။ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနဲ့ပေါ့နော်။ မင်းရည်းစားက သိပ်လွမ်းနေမှာ သိရဲ့လား"

တင်ပါးလေးလိမ်ကျစ်ကျစ်နှင့် ဖိုးငယ် ထွက်ခွာလာခဲ့တော့ ဝမှာ ကိုကိုက ငူငူကြီး ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

မိရွှန်း အပေါ်ရောက်တော့ အန်တီလေးက ဈေးသွားဖို့ အသင့် ပ်နေသည်။ အန်တီလေးက မျက်ရိပ်ပြခေါ်လိုက်သည်မို့ မိရွှန်း ဖျတ် အန်တီလေးနောက် လိုက်ထွက်ခဲ့ရသည်။ အခန်းထောင့်ကျွေး၊ လှေ ားလေးအထိ။

"မိရွှန်း. . . မမ ဗိုက်နာလို့ ဆေးခန်းပို့လိုက်ရသတဲ့။ သူ့ သူ ယ်ချင်းဆီက မနက်အစောကြီးဖုန်းဝင်လာတယ်။ တစ်ဖက်ခန်းက မမ ာပြောတာ။ အခု အန်တီလေး ဈေးထွက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အင်းစိ ားမှာ"

"ဟင်! "

မိရွှန်း လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ အန်တီလင်း အခြေအနေမှ ကောင်း လား။ အသက်ကလည်း လေးဆယ်နားနီး။ ကျန်းမာရေးကလည်း ကောင်း။ ငွေရေးကြေးရေးကတော့ ထားပါတော့။ မိရွှန်းနှင့် အန်တီ းက မဖြစ်ဖြစ်အောင် စိုက်ထုတ်ကုန်ကျလိုက်ပါမည်။

"ဒါ. . . ဒါဆို မိရွှန်းလည်း လိုက်ချင်. . ."

အန်တီလေးက သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ညှိုးတင်ရင်း ရှူးခနဲ လေ ပြုသည်။

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မောင်လေး သိသွားလိမ့်မယ်။ သူက ဒေါသ မှာရ။ ဒီကိစ္စအတွက် အရမ်းလည်းရှက်နေတာ။ မိရွှန်း သူ့အနားမှာ နေလိုက်။ တောက်! လင်းသွန်ကိုပဲ ငါသတ်ပစ်ချင်နေတယ်။ အလကား ောက်ျား။ သူကတော့ ဘယ်အရပ်မှာ သွားသေနေတယ်မသိဘူး။ ဒီ တော့ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေရပါပြီ။ သူ့မိဘတွေကလည်း တာဝန် ွန်းလှပါတယ်။ တစ်ခါမှ သတင်းမေးဖော်တောင်မရဘူး။ လူတွေကို

ငါစိတ်နာတယ်။ မမသာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ လင်းသွန်ကို မ
တွေ့အောင်ရှာပြီး သတ်ပစ်မယ်"

အန်တီလေး၏ဒေါသကြောင့် မိန္ဒန်း ငိုချင်သွားရသည်။ ကို
အောက်ထပ်မှာရှိနေတာ ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်တော့မလဲ။ ကိုကို့ကို သူ
သိပ်မုန်းနေကြတာမဟုတ်လား။ ကိုကို့ကို သတိပေးထားရဦးမည်။

ဆရာနှင့်အန်တီလေး သိပ်မုန်းသောကိုကို့ကို မိန္ဒန်း ဆက်
နေမိတာလည်း အပြစ်ရှိသကဲ့သို့ ခံစားလာရသည်။ မိန္ဒန်း မျက်ရည်
လာရပါပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ ကိုကိုရယ်။ မိန္ဒန်း ကိုကို့ကိုလ
မမုန်းနိုင်ဘူး။ အန်တီလင်း။ အန်တီလေးနဲ့ဆရာ့ကိုလည်း သနားတ
မိန္ဒန်းဟာ သစ္စာဖောက်ဖြစ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။

"ကဲပါ. . . ဒီလောက်မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အရေးကြီးရင် အန်တီ
ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ မောင်လေးသိလည်းသိပါစေတော့။ သူ့လည်း
စိုက်နော်။ ခြေထောက်က မနေ့က ပတ်တီးဖြည်ထားပေမယ့် သိပ်အ
မရဲကြနဲ့ဦး"

"အန်တီလင်း. . . ဘေးမသီရန်မခပါစေနဲ့ အန်တီလေး
ငွေလိုရင်ပြောနော် အန်တီလေး။ ဘာမဆို လုပ်သာလုပ်လိုက်။ မိန္ဒ
တာဝန်ယူပါ့မယ်"

"အေးပါ. . . အေး. . . အေးပါ၊ ငါသွားမယ်၊ မောင်လေး
ဂရုစိုက်"

အန်တီလေး ထွက်သွားရာသို့ငေးရင်း မိန္ဒန်း အရာရာ
ကြိုးမရဖြစ်နေမိသည်။ အားလုံးသည် အရင်ကအတိုင်းပြန်ဖြစ်သွ
ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မည်လဲ။ ဆိုးရွားသောအဖြစ်အပျက်များ

းကို ကတ်ကျေးနှင့် ညှပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်ပါဘိ။

"ဖိုးငယ်"

"လာပါပြီ ဆရာ"

အိပ်ရာထဲမှ ဆရာ့လှမ်းခေါ်သံကြောင့် မိန္ဒန်း အခန်းထဲသို့ ပြန်
ဝင်ရသည်။ ဆရာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက နိုးနေခဲ့တာလဲ။ သူမ ယူလာ
သည့်ချိုင့်ကလေးကို မီးဖိုဆီ ကပျာကယာပြေးထားရ၏။

ယခုတော့ ဖိုးငယ်ဟာ မိန္ဒန်းမှန်း ဆရာသိသွားပြီမို့ ခြေထောက်
ကို ထော့ကျိုးပြစရာလည်း မလိုတော့ပါ။ အများအမြင်မှာ ယောကျ်ား
တစ်ယောက်နှင့် တူအောင်တော့ ပြင်ဆင်ထားနေဆဲ။

"မျက်နှာသစ်မယ်၊ ခုမနက် ဘာစားရမလဲ။ မင်းအမေက မုန့်
ဟင်းခါးမရောင်းတော့ဘူးလားကွ။ ကေန္တ သိန်းသုံးဆယ်ပေါက်ပြီး ချမ်း
သာသွားပြီ ထင်ပါရဲ့"

"အဟဲ. . ."

ဆရာက သိလျက်နှင့် တမင်ရိနေသည်မို့ မိန္ဒန်း သွားဖြဲလေး
နှင့် ငြိမ်ခံနေရပါ၏။ ဆရာက ခြေထောက်ပတ်တီးတချို့တော့ ဖြည်ပြီး
ပြီ။ တချို့ကျန်တုန်း။ မံမိကြီးနှင့်တော့ မတူတော့ဘူးပေါ့။

ထုံးစံအတိုင်း ပလတ်စတစ်ဇလုံကြီးကို ဆရာ့ခြေထောက်ပေါ်
ဆိုးတင်ပြီး မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပေးရသည်။ ဖိုးငယ်ဟာ မိန္ဒန်းမှန်း
သိသွားပြီမို့ ဆရာက ဘယ်အခါမှ ဂျီမကျတော့။ သူမကိုအားနာနေပုံ
သည်း ပေါ်ပါသည်။ အိမ်သာဝင်တာ၊ တွဲတာပြုတာကအစပေါ့။ မကောင်း
ပါ။ ဆရာအားနာနေတာ သူမ စိတ်မကောင်းပါ။

မျက်နှာသစ်ပြီးတော့ သူမ ဆရာ့အတွက် ကော်ဖီနှင့်မုန့် သွား

ပြင်ယူလာခဲ့သည်။ မုန့်က အန်တီလေး ဝယ်ထားခဲ့သည့်နံပြားလိပ်၊

"မနက်က အန်တီလေး ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ ဟိုဘက်ခ
က ဒေါ်မျိုးလည်း လာသံကြားတယ်။ ကြိတ်ကြိတ်နဲ့ စကားပြောသံရေ
လည်း ကြားရတယ်။ မင်းကို ဘာမှပြောမသွားဘူးလား။ ငါ့ကိုလည်
အရေးအရာလုပ်ကြပါဦး။ လူရာသွင်းကြပါဦးကွ"

ဆရာက စောစောစီးစီး ဒေါသထွက်နေရပြန်သည်။ မိရွှန်း စိ
ညစ်လှပါဘိ။ မိရွှန်းဘဝကိုက ဆိုးပါသည်လေ။ ဘယ်လို ဘယ်လို နံ
သုံးဖက်ကြား ရောက်နေရပါလိမ့်။

"ဟိတ်ကောင်"

"ခင်ဗျာ"

ဆရာက မေးနေပေမယ့် သူမ်မှာ ဖြေစရာစကားမရှိသည်
မိရွှန်းငြိမ်နေခိုက်၊ ဆရာက တအားပိတ်အော်ပစ်လိုက်သည်။ မိရွှန်း
အလန့်တကြားမော့ကြည့်ရ၏။

"ငါမေးတာ ဖြေလေကွာ။ မမလေး မင်းကို ဘာတွေပြောသွာ
ခဲ့တာလဲ။ ငါသိချင်တယ်။ သူတို့မျက်နှာတွေ မကောင်းကြဘူး။ မမလ
များ တစ်ခုခုဖြစ်လို့လား။ ညကအိပ်မက်ထဲမှာ မမလင်း ရောက်လာ
တယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးသံရဲရဲနဲ့. . . ငါ့ကို"

ဆရာ့အသံ နစ်ဝင်သွားခဲ့သည်။ အရှုံးထဲမှအမြတ်၊ အဆိုး
မှအကောင်း။ ဆရာ ကျေအေးဟန်ပြောခဲ့သည်မို့ မိရွှန်း ဝမ်းသာသွာ
သည်။

"ဟုတ်. . . ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ အန်တီလင်း နေမကောင်းဘူ
မနက်က အစောကြီး ဆေးခန်းတင်လိုက်ရတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ မီးဖွား

ည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အန်တီလေးက ဆရာစိတ်ဆိုးနေမှာစိုးလို့ တိုး
တိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်စီစဉ်နေရတာပါ"

သူမစကားကြောင့် ဆရာ ငိုင်ကျသွားရသည်။ မောင်နှမသုံး
ယောက်တည်းရှိတာမို့ သူတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွယ်တာ
ကြပါသည်။

"မမလင်းအကြောင်း မင်းသိသမျှ ငါ့ကိုပြောပြစမ်းပါဦး။ ဟို
ကောင်ကရော နည်းနည်းမှ လှည့်မကြည့်ဘူးလား"

ကိုကို့အကြောင်းပါလာတော့ မိရွှန်း မျက်နှာပူမိသည်။ မိရွှန်း
သိသမျှ အန်တီလင်းအကြောင်းလည်း ပြောပြရသည်။ ဆရာ့မျက်နှာ
ပြုတော့မည့်မိုးနှယ်။ မိရွှန်း ဆရာ့ကိုသနားရပြန်သည်။ ကိုကို့ကိုလည်း
န်းသွား၏။ တော်ပြီ. . . သူ့ဖာသာသူ အောက်ထပ်ကတိုက်ခန်းထဲမှာ
နေချင်သလိုနေပါစေတော့။ ပစ်ထားလိုက်တော့မည်။ အသေဝနာစ ဗလာ
လူမိုက်တို့ကို မပေါင်းသင်းရဘူးဆိုတဲ့ဥစ္စာ။

"ဒါဖြင့် မမလင်း အခု အင်းစိန်မှာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သိပ်တော့ မပူပါနဲ့။ အရေးကြီးရင် ဆေးရုံ
ကြီး ရောက်လာမှာပေါ့။ အန်တီလေး အကြောင်းကြားပါလိမ့်မယ်"

ထိုနေ့က တစ်မနက်ခင်းလုံး သူမတို့ တထင့်ထင့်ဖြစ်နေမိကြ
သည်။ အန်တီလေးဆီက ဘာအဆက်အသွယ်များ ရှိလေမလဲ နှင့် ကိုကို့
ကြသည်။ ရမ်းမတာ

"ဒေါက်! ဒေါက်! " င်းလိုက်

အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဆရာက သတိမေ့
ဆိုပြင်ဆင်သည်မို့. . .

"နေ. . .ဆရာ၊ ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်မယ်"

ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့၊ ကလေးမလေးတစ်ယောက်။ အသက် ၁၀ နှစ်လောက်။ သူမတစ်ခါမျှ သတိမထားမိတဲ့ကလေးတစ်ယောက်။

"အစ်ကိုဖိုးငယ်ကို အောက်ထပ်က အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် အခေါ်လွှတ်လိုက်လို့ပါ"

အရေးထဲ။ ကျွတ်. . .မိရွှန်း စိတ်တိုသွားရသည်။ မတွေ့ချင် တော့ဘူး။ သူ့ကိုမုန်းတယ်(လောလောဆယ်)။

"ငါမအားဘူးလို့ ပြောလိုက်ကွာ၊ ဒီမှာ ဆရာ့ကို ထမင်းကျွေး မလို့"

"ဘာတဲ့လဲဟေ့ ဖိုးငယ်၊ မင်းညွှန့်သည်လား။ ညွှန့်သည်ဆို ဆင်းတွေ့လေကွာ။ နေစမ်းပါဦး. . .ညွှန့်သည်က ဒီပေါ်တော့ ဘာလို့ တက်မလာခဲ့သလဲ။ မိန်းမလား. . .ယောကျ်ားလား၊ ဟေ့! သမီးရေ တွေ့ချင်ရင် အပေါ်တက်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးဦး"

ကလေးမလေး အောက်ထပ်သို့ ပြန်လည်ပြေးဆင်းသွားတော့ ဆရာက သူမကို မသင်္ကာသလို တရားခံကြည့်ကြည့်၏။ ဖိုးငယ်ဆိုတာ မိရွှန်းမို့ ဆရာ့မှာ တာဝန်ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

သူမ ဆရာ့မျက်စိအောက်မှ ခေါင်းငုံ့ထွက်ခဲ့၏။

မှအဂေ. "ထမင်းစားမယ် ဆရာ၊ အန်တီလင်းတို့အခြေအနေကောင်း သည်။သ်။ အရေးပေါ်မှ ထလိုက်သွားကြတာပေါ့"

ဆရာက ယာယီချိုင်းထောက်အသစ်လေးနှင့် ညှော်ခန်းထဲ ဖြည်းညင်းစွာ လမ်းလျှောက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

"ဆရာ ပြန်ထိုင်နေဦး။ ပြီးမှ ကျွန်တော်ထိန်းပေးမယ်။ လဲသွား ရင် အစက ပြန်ကုနေရဦးမယ်နော်"

ထမင်းပွဲပြင်နေရင်းမှ သတိပေးရသည်။ ဆရာက ဖိုးငယ်ရဲ့စကား ို နားထောင်ပါသည်။ ညှော်ခန်းဆက်တီတစ်ခုပေါ်မှာ ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ထိုင်၏။ သူမက ဆရာ့စားပွဲလေးပေါ်မှာ ထမင်းဟင်းများ ယူလာ ပြင်ဆင်ပေးသည်။

"စားမယ် ဆရာ၊ ဒီနေ့တော့ ကြက်သားအချိုချက်နဲ့ ငါးကျိုး ကြော်၊ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်၊ ကြက်ရိုးဟင်းချို"

"အင်း. . .ငါစားနေရတာလည်း ဘယ်သူ့ထမင်းဟင်းတွေမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွာ"

ဆရာက ညည်းညည်းညူညူပြောတော့ သူမ ကြင်နာစွာ ပြုံး ပြမိသည်။

"စားမှာသာ စားပါ ဆရာ၊ ဆရာစားနေရတဲ့ထမင်းတွေဟာ အဆိပ်အတောက်ကင်းပါတယ်။ သမ္မာအာဇီဝတွေက ဖြစ်လာတဲ့ဟင်း တွေပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ. . .ငါ မျိုမကျဘူး"

"ဆရာကလည်း အတွေးတွေ ခေါင်နေရပြန်ပါပြီ။ ဟာ! ဆရာ"

ဆရာ့ကိုခွံ့တာကတော့ ဖွန်းနှင့်ခွံ့ကျွေးရတာပါ။ မိရွှန်း ကိုကို့ ကို သတိရမိပြန်သည်။ ကိုကိုရယ်. . .လေမုန်တိုင်းတစ်ခုလို ပရမ်းပတာ သာ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဘယ်လောက်များ ချမ်းမြေ့စရာကောင်းလိုက် လဲနော်။

"ဖိုးငယ်"

"ဗျာ. . .ဆရာ"

"မင်းကိုကြည့်ရတာ ဒီနေ့ ငိုင်လွန်းတယ်။ ဘာဖြစ်နေသလဲ ငါ့တပည့်။ ဘယ်လို မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ပြဿနာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့နေရသလဲ ဆရာ့ကိုပြောပါ"

ဩော်. . .ဒါကြောင့်လည်း ဆရာ့ကို အကင်းပါးတယ်လို့ ကိုကို က ပြောခဲ့တာပဲ။ သူမ မျက်နှာကို ပြုံးယောင်ယောင် ပြင်ဆင်ရသည်။

"မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ အန်တီလင်းကို စိတ်ပူလို့ပါ။ အန်တီလင်း ဘဝကို သွားပြီးတွေးနေမိလို့ပါ"

"အဲဒါ သင်ခန်းစာပေါ့ တပည့်ရယ်၊ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကို မှ အလုံးစုံမယုံရဘူး။ ကိုယ့်မိဘမောင်ဘွားကလွဲရင်၊ ဆရာသမားကလွဲ ရင် နှစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မနေအပ်၊ မသွားအပ်ဘူး"

"နှစ်ယောက်တည်း"

မိရွှန်းရင်ထဲမှ အသံတိတ် မြည်ဟီးသွားခြင်းပါ။

"အခုကြည့်စမ်း! မမလင်းဟာ အရွယ်လွန်နေပြီဆိုပြီး သား လောက်လေးနဲ့ ခရီးသွားတယ်။ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ရတယ်။ အခု သူ ဒဏ်ခတ်ခံနေရတယ်။ ဘယ်လောက်ရင်နာစရာကောင်းလိုက်သလဲ"

"ကဲပါဆရာရယ်၊ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါဦး။ ထမင်းဖြောင့်ဖြောင့် စားပါဦးနော်"

ဆရာ့ကို ဂရုတစိုက် ထမင်းကျွေးနေဆဲ. . .

"ဒေါက်. . .ဒေါက်. . ."

လာပြန်ပြီ။ မိရွှန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသလို ဆရာကလည်း လည်ပင်းရှည်သွား၏။ ဘယ်သူလဲ။

"သွား. . .ဖွင့်ချည် ဖိုးငယ်"

သူမ တံခါးသွားဖွင့်ရ၏။

"ဟင်! အန်တီမျိုး၊ အန်တီလင်း ဘာ. . .ဘာဖြစ်"

"ဖြူဖြူလင်း. . .ဆေးရုံကြီးရောက်နေပြီ၊ အဲဒါ မိရွှန်းလိုက်ခဲ့ ...တဲ့။ အရေးပေါ်ကနေ လှမ်းဆက်တာ။ မေးစမ်းသွားလိုက်ပေါ့ဟာ။ ...မ်းတဲ့သူ ရှာခေါ်သွားပေါ့"

ကျွမ်းတဲ့သူ. . .။ သူမ ကိုကို့ကို သတိရလိုက်သည်။ ကိုကို ...မ်းတာပေါ့။ သူကျင်လည်ခဲ့တဲ့နေရာတွေပဲ။

သို့ပေမယ့် ကိုကိုနှင့်သူတို့တွေက ကမ္ဘာ့ရန်တွေလို ဖြစ်နေကြ ...ာမဟုတ်လား။ မိရွှန်း ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့။

"ဟုတ်. . .ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမျိုး။ ကျေး. . .ကျေးဇူးပဲနော်"

"အေးဟယ်. . .ငါ့မလည်း အိမ်က မြေးအမြွှာနဲ့ ဘယ်လိုမှ ...ိုက်လို့မရ"

"ဖြစ်ပါတယ် အန်တီမျိုးရယ်၊ ဆရာ. . .ဆရာ"

သူမ အခန်းဝမှ ဆရာရှိရာဆီ အပြေးသွားမိသည်။ လူက မူထူ ...နေပါပြီ။ အန်တီလင်းအတွက် စိတ်ပူတာလား။ ကိုကို့အတွက် စိတ်ပူ ...ာလား။ အန်တီလင်းသာ သေသွားခဲ့ရင် ကိုကို့အပြစ်တွေ ပိုကြီးသွား ...ာပေါ့။ ကိုကို တရားခံကြီးလုံးလုံး ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

မိရွှန်း. . .မျက်ရည်တွေ ရွှဲနစ် စိုလူးနေခဲ့သည်။

"ဘာလဲ မိရွှန်း၊ မမလင်းဆီ ငါလည်းလိုက်မယ်။ အဲ. . .သွား။ ...င်လည်း အဝတ်အစားပြန်လဲဦး။ နင့်ရုပ်က လူရယ်စရာကြီး"

ဆရာက အစ်မဇော်ဖြင့် တုန်တုန်ရီရီ ထရပ်သည်မို့ သူမ ဆရာ့

ကို ဆက်တီမှာ ပြန်ထိုင်စေရ၏။

"နေပါဦး ဆရာရယ်၊ ဆရာ့က ကောင်းကောင်းမှ မသန်သေ တာ။ လိုက်လို့မဖြစ်ပါဘူး။ မိန္နန်းတစ်ယောက်တည်း သွားမယ်"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါ မမကိုတွေ့ချင်တယ်။ ဟုတ်တယ်...ဒု တွေဟာ ကံစီမံတာ ခံကြရတာပဲ။ ကံကြမ္မာရဲ့အောက်မှာ တစ်ချက်မှ တာနဲ့ တစ်သက်စာ အလူးအလိမ့်ခံနေရတဲ့မမကို ငါအားပေးရမှာပေ သွား...မင်းအဝတ်လဲချည်။ ကားလည်း ခေါ်ထား"

ဆရာက ထက်သန်စွာဖြင့် ညွှန်ကြားချက်တွေ ပေးနေ၏။ မိန္န ပျာယာခတ်နေရာမှ ထမင်းဟင်းပန်းကန်များကို ကပျာကယာ သိမ်းဆည် ရ၏။

"ဆရာ ထိုင်နေပါဦးနော်၊ ကျွန်မ လာခေါ်မယ်။ ဆရာ ထ လဲရင် တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်နေရပါဦးမယ်။ ဆရာ ငြိမ်ငြိမ်နေနော်။ ကျွ အဝတ်ပြေးလဲဦးမယ်"

မိန္နန်း အောက်ထပ်မှာနေရတာတော့ ဆရာသိပါသည်။ ကို အခန်းမှန်းသာ မသိခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းက ပွင့်လျက်သားမို့ မိန္နန်း ဆတ်ခနဲပြေးဝင်ခဲ့သည် ကိုကို ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေမလဲ။ သိလည်းသိချင် မသိလည်း မသိ ပါဘူး။ ကိုကိုသည် တကယ့်ပြဿနာကြီးကို ဖန်တီးခဲ့ပေပြီ။

အရေးအကြီးဆုံးက ဆေးတွေ ကျွတ်သွားဖို့ဖြစ်သဖြင့် မိန္န ရေချိုးခန်းသို့ အရင်ဝင်ရသည်။ ရေချိုးပြီးတော့မှ ရေချိုးခန်းအဝမှာ ကိုကို ဖူးစောင်ကြီး ကိုင်လျက်သား တွေ့ရသည်။

"ကိုကို...အနိတီလင်း ဆေးရုံကြီးရောက်နေပြီ။ သေမ

မလားပဲ။ ကိုကို အေးတိအေးစက်ကြီးလုပ်မနေနဲ့သိလား။ ဒုက္ခတွေ ဘာ့ ရောက်ကုန်ပါပြီ။ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ပြီ။ ကိုကို ဘာလုပ် သင့်သလဲ၊ ကိုကို ဘာလုပ်ပေးမလဲ။ ကဲ...ပြော"

ကိုကိုက ကြောင်အအ...ဖြစ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။

"လိုက်မသွားကြဘူးလား။ ဆရာပါ လိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား။ ဆရာ့ ကိုကို လာချောင်းကြည့်ပြီးပြီ။ ဆရာ ခရီးမသွားသင့်ဘူး။ ခြေထောက် အသုံးချလို့မဖြစ်ဘူး။ လေ့ကားဆင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"အပိုတွေဗျာ...လာပြောမနေနဲ့ ကိုကို...ဖယ်၊ ခင်များလုပ် နိုင်တာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ကိုကို လူ့ဘောင်အပြင်ဘက် ရောက် ပြီ။ မိန္နန်းသာ အချစ်ရူးမို့ ကိုကို့ကိုမုန်းလို့မရဖြစ်နေတာ။ ဖယ်! နမ အဝတ်လဲမယ်။ ကျွန်မ မဖြစ်ဖြစ်အောင် အနိတီလင်းဆီ သွား ယ်"

မျက်ရည်များနှင့် အံကြိတ်ထားမိသည့် မိန္နန်းက ကိုကိုပတ်ပေး သည့် ဖူးစောင်ကြီးနှင့် ကိုကို့ကို ပစ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ခင်များ ကျန်ခဲ့ပေ တော့၊ အဲဒီမှာ။

အခန်းထဲရောက်တော့ သင့်လျော်မည့်အဝတ်တစ်စုံကို လျှင်မြန် တ်လိုက်သည်။ ခေါင်းမဖြီး၊ သနပ်ခါးမလိမ်းတော့။ ဗီရိုအံဆွဲထဲမှ ဆံအိတ်ကလေးကိုလည်း ထုတ်ယူသည်။ အနိတီလင်း ငွေလိုမှာပေါ့။

မိန္နန်း အခန်းပြင်ထွက်လာတော့ ကိုကိုက လမ်းပေါ်မှာ။ တက္ကစီ စီးလည်း ငှားထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

"မိန္နန်း အပေါ်တက်၊ ကိုကို တံခါးပိတ်ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်"

"ဟင်! "

"သွား. . . ကိုကိုလိုက်ခဲ့မယ်၊ အပေါ်တက်ခဲ့မယ်၊ ဆရ ကိုကို ချီချပေးမယ်။ ဆရာသတ်ချင်လည်း နောက်မှ သတ်ပစေ မိရွှန်း ပြောပြမထားလိုက်နဲ့။ သွားနှင့်"

မိရွှန်း ရေချိုးတာ၊ အဝတ်လဲတာ ဆယ်မိနစ်တောင် မကြ သို့ပေမယ့် အတက်အဆင်းလှေကားမှာ သူမငေးကြောင်နေမိသည်။ ကိ လိုက်လာတော့ ဆရာက မိရွှန်းကိုအထင်လွဲမှာပေါ့။ မိရွှန်း သစ္စာဖေ ဖြစ်သွားမှာလား။ ဆရာတို့မုန်းသည့်ကိုကိုနှင့် ဆက်သွယ်မိတာ၊ လ မိတာ၊ ချစ်ကြိုက်မိတာဟာ အပြစ်ကြီးတစ်ခုပေါ့။

"ဟင်! ခုထိ အပေါ်မရောက်သေးဘူးလား၊ ဘာတွေစဉ်း နေတာလဲ"

တံခါးပိတ်ပြီးသည့်ကိုကို သူမကိုမီလာခဲ့သည်။ သူမ ငိုချင်လ မိပြီ။ ကိုကိုက မိရွှန်းပခုံးလေးကို တစ်ချက်ဖျစ်ပြီး အားပေး၏။

"ဆရာ့ကိုကြောက်လို့ ဆရာအထင်လွဲမှာစိုးလို့မဟုတ်လာ ကိုကို ဝင်နှင့်မယ်"

"ဘာထူးမလဲ၊ မနက်ကလည်း ကလေးတစ်ယောက်လွှတ် ကိုကိုခေါ်ခိုင်းသေးတာ။ ဆင်သေကို ဆိတ်ရေနဲ့ ဖုံးမနေနဲ့တော့"

"ကဲ! ငိုနေလို့မပြီးသေးဘူး။ ကိုကိုက တကယ့်လူဆိုးမှမဟ တာ။ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ဘီလူး မဟုတ်ဘူး။ ဘီလူးခေါ ဆောင်းထားတဲ့ မင်းသား။ ကိုကို ဆရာ့ကို မျက်နှာမပူပါဘူး။ လာ သွားမယ်"

ကိုကိုက သူနိုးသေဖော်ညှိသလိုဖြင့် မိရွှန်းလက်ကိုဆွဲပြီး အ ထဲသို့ အတူဝင်ဖို့ပြင်တော့ မိရွှန်း ရုန်းပစ်လိုက်သည်။ ယှဉ်တွဲပြီး ဝ

ဘူး။ ဆရာ့ရှေ့မှာ။

"သွား. . . ကိုကို့ဖာသာ သွား. . . မိရွှန်းကြောက်တယ်"

"အတော်အားကိုးရတဲ့ ချာတိတ်မ"

ဆရာဝန်ကြီးပင် ဖြစ်နေလင့်ကစား၊ ကိုကိုကလည်း ဆရာ့ကို ကြက်ပုံရပါသည်။ ခြေမှုန့်ကို နဖူးသို့တို့ဟန်ပြုရင်း အခန်းထဲသို့ စွတ် ဝင်သွားတော့၏။ ရင်တမမဖြင့် မိရွှန်း နောက်မှလိုက်ဝင်ရ၏။ ဆွဲ ရင် ဆွဲဖို့၊ ဖျောင်းဖျတန်ရင် ဖျောင်းဖျဖို့။

"ဆရာ"

"ဟင်! မင်း. . . မင်း. . ."

ညှိခန်းအလယ်မှာ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်၏ တွေ့ဆုံခန်းက လန့်သွေးပျက်စဖွယ်။

"မိရွှန်း. . ."

ဆရာက မိရွှန်းကို ပိပဲ်အော်လိုက်သဖြင့် သူမ ဆတ်ခနဲ တုန် ရသည်။ ဆရာကလည်း ကုလားမနိုင် ရနိုင်မဲတော့မည်ထင်သည်။

"နင့်အဘိုးအေကို နင်ခေါ်လာခဲ့တာလား။ ဟိတ်ကောင်! မင်း ကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစားတဲ့ကောင်။ သွား. . . ထွက်သွားကွာ။ ငါ့တစ်သက်မှာ အကြီးမားဆုံးပြစ်မှုတစ် လွန်မိခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒါ မင်းကိုမွေးမိခဲ့တဲ့အပြစ်ပဲ"

ကိုကိုကတော့ ဆရာ့ကို အကြောင်သား ငေးမောလျက်။ ဘာ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောခဲ့။

"မင်း ဘာထပ်ပြီးနှိပ်စက်ရအောင် လာတာလဲ။ ဘာလဲ. . . သား ကို သတ်ရုံတင် အားမရလို့ အောင်သေအောင်သားစားရအောင်

ပြန်လာတာလား။ မင်းကြောင့် မမလင်း သေတော့မယ်. . .သိလ
မင်း ပျော်ပေတော့၊ ရွှင်လန်းအားရပေတော့''

''ပြောပါ ဆရာ၊ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဇာတ်ရည်မလည်
တော့ ဆရာကြိုက်သလို ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဆရာ မောနေပါ့မယ်။ ဒ
ရုံကို သွားမယ်မဟုတ်လားဆရာ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ်။ အ
လင်းကို ကျွန်တော်လည်း လိုက်ကြည့်ပါ့မယ်''

ကိုကိုကလည်း စကားကို ဖွတ်ဝင်ပြောသည်။ ဆရာက
ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်မျှ ဒေါသထွက်နေ၏။

''သစ္စာဖောက်. . .မင်းနဲ့အတူမသွားဘူး။ မင်းဖာသာမင်း
ချင်သွား. . .မသွားချင်နေ၊ မိရွှန်း. . .လာ၊ ငါတို့သွားမယ်''

မိရွှန်း၊ ဆရာ့ကိုတွဲဖို့ အနားသို့ကပ်သွားရ၏။ ကိုကိုက
ကိုတွန်းဖယ်ပြီး ဆရာ့ကိုပွေ့ချီဖို့ပြင်သည်။ ဆရာက မကျေနပ်မာလို အ
ငယ် ပိန်ပြောင်းနေသည်မို့ ကိုကို သက်တောင့်သက်သာ ချီ
လိမ့်မည်။

''ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ချီခဲ့မယ်၊ မိရွှန်း. . .တံခါးပိတ်ပြီး
ခဲ့''

''ဟိတ်ကောင်! မင်း ငါ့အသားကိုမထိနဲ့၊ အဲလောက်
ပြောင်တာ ငါ့တပည့်မဟုတ်ဘူး။ မိရွှန်း. . .လာတွဲစမ်း''

ဆရာနှင့်ကိုကို့ကြားမှာ သူမ မည်သူ့စကား နားထော
လည်းမသိတော့။ ကျွဲနှစ်ကောင်ခတ်သည့်ကြား ဒုက္ခရောက်နေ
၏။

''ဟာ. . .ကဲကွာ. . .ငါ့ကိုမထိနဲ့ဆိုတာ ပြောလို့မရ

''ကိုကို''

ဆရာက ကိုကို့မျက်နှာကို ခွပ်ခနဲ ထိုးချလိုက်သည်မို့ သူမ
ပြီးအော်မိသည်။ ဒုက္ခပါပဲနော်။ ကိုကို့ပါးစပ်မှ သွေးတို့ ယိုစီးကျလာ
သည်။ ကိုကို နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားခဲ့ပြီ။

သို့ပေမယ့် ကိုကိုက ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ။ ဆရာ့ကို လက်အုပ်ချီလိုက်
သည်။

''မကျေနပ်ရင် ပြီးမှသတ်ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်မှားတယ်ဆိုရင်
ယ်။ ခုတော့ ကာယကံရှင်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုထောက်ပြီး ကျွန်တော်
ရှင်းချက်မထုတ်ပါရစေနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အနုတ်တီလင်းကို သွားကြည့်
ါစို့''

ကိုကို့ပဟေဠိစကားကြောင့်လား၊ ဒေါသတွေ ထွက်ပေါက်ရ
ခဲ့ပေလို့လားတော့မသိ။ ဆရာ ငြိမ်သက်တွေဝေသွားခဲ့သည်။ ကိုကို
င်းသွန်ဟာ ဆရာ့ရဲ့အချစ်ဆုံးတပည့်မဟုတ်ပါလား။ ကိုကို သွေး
ာ်သံယိုဖြစ်သွားရတာကို ဆရာ စိတ်ကောင်းမည်မဟုတ်။

ကိုကိုက သူ့ပါးစပ်မှသွေးကို လက်ခုံဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်
သည်မို့၊ စိုးရိမ်နေသည့်မိရွှန်းက (ဆရာမမြင်အောင်) လက်ကိုင်ပဝါ
း ပြေးပေးမိသည်။ အဝတ်ရေစွတ်ပြီး အုပ်ပေးချင်လိုက်တာ။ ဘယ်
ဖြစ်နိုင်တော့။ အချိန်မရတော့။

ကိုကိုက ဆရာ့ကိုနိုင်နင်းစွာ ပွေ့ချီသွားခဲ့သည်။ မိရွှန်းက စိတ်
ာင်းစွာဖြင့် တံခါးပိတ်၊ စလင်းဘက်လွယ်ကာ နောက်မှ အပြေးလိုက်
ည်။ လှေကားတစ်လျှောက် သွေးစက်များသည် ကိုကို့ပါးစပ်မှ စီး
တာဖြစ်မည်။ အဖြစ်သည်းတယ်ပဲပြောပြော၊ ကိုကို့သွေးစက်လေး

များကို နောက်လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် တစ်စက်ချင်းသုတ်ရင်း ဖေ
စက်လေးများနေရာမှာ မျက်ရည်ပွင့်များ ကြွေကျနေခဲ့မိသည်။

"မိရွှန်း"

"လာပြီ ဆရာ"

ကိုကိုက ရှေ့မှာထိုင်ပြီး၊ ဆရာနှင့်မိရွှန်းက နောက်ခန်းမှ ထိ
ရသည်။ ကားလေးက ကိုကို့လမ်းညွှန်ချက်ဖြင့် ဆေးရုံကြီးသို့ အ
အလွှားသွားနေခဲ့ပေပြီ။

▣▣▣

အခန်း (၇)

အန်တီလင်းမှာ နှလုံးရောဂါဖြစ်ခဲ့သတဲ့။ ကလေးလေးက ပိုးညီး
မှုးခဲ့ပေမယ့် အသေလေးပဲ မွေးခဲ့သတဲ့။ နောက်. . . ဗိုက်ခွဲပြီး နှစ်ရ
လုံး သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် အမှာစကားတွေလည်း တစ်ခွန်း
မခြွေနိုင်ခဲ့ပါဘဲ အန်တီလင်းက သေဆုံးသွားခဲ့ရပြန်သည်။

ဆိုးရွားလှသည့်အဖြစ်အပျက်အားလုံးသည် အိပ်မက်သာဖြ
က်ပါတော့။ မိရွှန်း ဆည်လိုသာ ဆုတောင်းမိတော့သည်။ သို့ရာတွင်
အဖြစ်အပျက်များအားလုံး အိပ်မက်တွေမဟုတ်။ နှလုံးသား နာကျင်
ကြွဲကြွစွာဖြင့် တကယ်ဖြစ်ခဲ့ကြပေသည်။

အန်တီလင်းက ဘာကိုမျှ ဖြေရှင်းမပြနိုင်ခဲ့ဘဲ သေဆုံးသွားတော့
ကို့မှာ ယူကျုံးမရ။ ဖြစ်ခဲ့သမျှအဖြစ်တွေကို သူ့အပေါ်သာ ပုံချလိုက်
တော့တဲ့။ အုတ်ဂူပေါ် သူ တံတွေးမထွေးတော့ပါဘူး။ သေသူ့ရဲ့မကောင်း
ောင်းကိုလည်း မပြောပြတော့ပါဘူးတဲ့။ ကိုကို့ မချိတင်ကဲစကားတွေ

က မိုးရွှန်းတစ်ယောက်တည်းကိုသာ တိုင်တည်ရင်ဖွင့်ခဲ့တာဖြစ်သည်

ယခုတော့ ကိုကိုကလည်း မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် ဆရာ့တိုက်

မှာ ဝင်ထွက်သွားလာ လိုအပ်တာမှန်သမျှ လုပ်ကိုင်ပေးနေတော့သည

နှ်တီလေးကလည်း ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲလို့

ဘောထားလေရော့မသိ။ ကိုကို့ဝင်ထွက်မှုကို မတားဆီး မကန့်ကွ

ရ
ဘူ။
ဒ

မိုးရွှန်း(ဖိုးငယ်)ရဲ့နေရာမှာ ကိုကိုက ဖွတ်ပင် ဝင်ရောက်နေ

ခဲ့သည်။ ဆရာ့ကို သူပြုစုပါရစေတဲ့။ မိုးရွှန်းမှာတော့ သူတို့စားဖို့ ခ

တ် ဖွပ်လျှော် လိုအပ်တာ ကူညီခြင်းသာ ပြုလုပ်ရတော့ပါ၏။ သူ

ရာတပည့်တွေ မတည့်လို့ ထုသတ်လည်း သတ်ကြပေရော့။ လော

ဦးကို မိုးရွှန်း တကယ်စိတ်ကုန်ခဲ့ပါပြီ။

မျက်နှာနှစ်ဖက်ရှိသော. . . အို. . . အသင်လောက။

ရှေ့ဘက်က မျက်နှာဟာ. . . ရယ်ပြုံးနေပေမယ့်. . .

နောက်ဘက်မှာ မျက်နှာကတော့. . . မချိတင်ကဲ ငိုကြွေး

သွား။

ကျွန်မတို့ မည်သည့်ဘက်ကို အမှန်ဟု ယုံကြည်ကြရမှာ

အန်တီလင်းရယ်. . . အန်တီလင်း ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ။

တီလင်းရဲ့ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဘဝရဲ့ ဖျက်ဆီးမှုတရားခံဟာ ဘယ်သူပါလဲ

အောက်ထပ်တိုက်ခန်းမှာ မိုးရွှန်း ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ပြီး

ရေချိုးလိုက်သည်။ ဆရာနှင့်ကိုကို့ကို ထမင်းပို့ပေးရမည်။ အန်တီ

ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးခဲ့ပြီမို့ အန်တီလေးလည်း ဆိုင်ပြန်ထွက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည

ကမ္ဘာလောကသည် လူတစ်ယောက်လျော့ပါးသွားခဲ့သော်လည်း

ကျိုးကျွံဖြင့် ၂၃ ၁/၂ ဒီဂရီ တိမ်းစောင်းလျက် ဆက်လက် လည်ပတ်

မြဲ။

မိုးရွှန်း အဝတ်လဲရန် ဗီရိုဖွင့်လိုက်သည်။ ဒီဗီရိုဟာ တစ်ခါက

မင်းသမီးလင်မယား ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာပေါ့။ ယခုတော့ အပေါ်ထပ်မှာ ကိုကို့

အဝတ်အစား။ အလယ်ထပ်မှာ မိုးရွှန်းအဝတ်များ။ အောက်ဆုံးထပ်မှာ

တော့ သူတို့(မင်းသမီးလင်မယား)ထားခဲ့သည့် အရေးမကြီးသည့်စာရွက်

တွေ၊ စာတွေ။ မင်းသမီးဆိုတော့ မိတ်ဆက်စာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့။ တချို့

တွေများ ဖောက်တောင်မဖောက်။ မအားလို့ဖြစ်ရမည်။

ကိုကိုနှင့်မိုးရွှန်းက ဒီအခန်းမှာ နေ့နှင့်ည တစ်လှည့်စီ နေကြ

သည်။ နေ့နှင့်လလိုပေါ့။ ကိုကိုက ညဘက် ဒီအခန်းမှာအိပ်ပြီး၊ မိုးရွှန်း

က အန်တီလေးနှင့် ညသွားအိပ်သည်။ နေ့ဘက်မှာတော့ စက်လည်း

ချုပ်၊ ထမင်းလည်းချက်။

လှပသောစာအိတ်လေးများကို မိုးရွှန်း စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

သူကတော့ အဝတ်တောင် မဝတ်ရသေး။ ဖူးစောင်ပတ်လျက်သားနှင့်

သာ။

မင်းသမီးက အိမ်ထောင်ရှိတာ လျှို့ထားတော့ အပျိုမှတ်လို့ထင့်

သာလိုက်တဲ့မိတ်ဆက်စာတွေက ရည်းစားစာလိုလိုဘာလိုလိုတွေချည်း။

တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဆွဲဆွဲဖွင့်ရင်း၊ အောက်ဆုံးထောင့်မှာ အိတ်ကြီး

တစ်အိတ်နှင့် ထည့်ထားသည့်စာများကို မိုးရွှန်း တွေ့လိုက်ရသည်။ စာ

အိတ်လေးတွေက တစ်ရောင်တည်း တစ်ဆင်တည်း။ စာအိတ်ပေါ်က

ဆက်ရေးလေးတွေကလည်း တစ်ပုံစံတည်း။

မိုးရွှန်း စိတ်ဝင်စားမိသွားသည်။ တယ်ထူးဆန်းပါလား။ ဘာ

အကြောင်းထူးရှိပါလိမ့်။

ထိုစာအိတ်ကြီးကို မိရွှန်း. . . ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်သို့ စာအိတ်လေးများကို သွန်ချလိုက်၏။ လိပ်စာကလည်း တစ်ခုတည်းပါ

သို့

ကိုမင်းလွင်

အမှတ် ၈၃ (မြေညီထပ်)

မန္တလေးလမ်း/ကန်တော်ကလေး

ရန်ကုန်မြို့။

မှ ကလည်း ရန်ကုန်ပဲ။ ဩော်. . . ရန်ကုန်မှ ရန်ကုန်သို့ပေ စာအိတ်လေးတစ်အိတ်မှ စာရွက်ကို မိရွှန်း ထုတ်ယူကြည့်လိုက်သည်

မောင်

မောင်ကတော့ 'မ'ကိုအနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး ရှောင်နေရက်ပြီပေါ့ အစကတည်းက မသေသပ်ခဲ့တဲ့စာတ်လမ်းမှာ 'မ' မောင့်ကိုအသနား ခံနေတာပါ။ မောင့်ညွှတ်ကွင်းမှာ မိခဲ့ရတဲ့'မ'ကို မသနားတော့ မောင့်ရင်သွေးလေးကိုတော့....

"မြတ်စွာဘုရား!"

မိရွှန်း ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားပြီ။ ရေးသူအမည်ကို ကမ ကယာ ကျော်ဖတ်မိလိုက်၏။ မှတ်မိတာပေါ့။ ဒါ. . . အန်တီလင်းရဲ့ ထံ မြလက်မှတ်။ ယခုမှ လက်ရေးကလည်း အန်တီလင်းရဲ့လက်ရေးမှ သေချာသွားရပြန်သည်။

ဘုရား. . . ဘုရား. . . ရက်စက်လိုက်တာ ကိုမင်းလွင်ဆိုတဲ့ ယ ကြီးရယ်။ အန်တီလင်းကလည်း မိုက်လိုက်တာ။ အရာရာကို ပေါ့ပေ

ပျော်ပျော်သဘောထားခဲ့တာကိုး။

စာတွေကို မိရွှန်း ဆက်မဖတ်ရဲတော့။ အားလုံး အသနားခံစာ တွေပဲဖြစ်ရမည်။ မသနားတတ်သူကို သနားအောင်ရေးနေလို့ ကမ္ဘာပေါ် မှာရှိသမျှစာရွက်တွေပဲ ကုန်သွားရုံရှိမှာပေါ့ အန်တီလင်းရယ်။

"မိရွှန်း. . . ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဟင်! ကိုကို"

တစ်ယောက်တည်း စာများကို ဖရိုဖရဲနှင့် သွေးပျက်နေခိုက်မို့ ကိုကို့တံခါးဖွင့်သံ၊ ခြေသံများကိုတောင် မကြားမိလိုက်နိုင်ခဲ့။

"ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတော့မယ် မိရွှန်းရဲ့၊ ဆရာလည်း ထမင်းဆာ နေပြီ။ နဂိုထဲကမှ ဆရာက ကိုကို့ကို မကြည်ရတဲ့ကြားထဲ။ ကဲ! ထ၊ ထမင်းပြင်ပေး။ ဘယ့်နှယ်. . . သူများတွေ ကျန်ခဲ့တဲ့စာတွေကို အချိန်ကုန် ခံဖတ်နေရတာလဲ။ အဝတ်ကလေးများလည်း ဝတ်ပါဦး။ တံခါးလည်း ပိတ်ဘူး။ ခင်ဗျားနေတာ မြေညီထပ်နော်။ ဘာအောင်းမေ့နေလဲ။ သူ များ ဝင်သမသွားလို့"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကိုကိုက မိရွှန်းအင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဆွဲ ယူပြီး ဝတ်ပေးဟန်ပြင်နေတော့၊ မိရွှန်း. . . ကိုကို့ကို အရမ်းသနားသွား မိသည်။

ကိုကို သူတော်ကောင်းကြီးကိုလေ။ ကိုကို တားစာခံကြီးကို့လေ့။

"ကိုကို"

လက်ထဲမှစာရွက်လေးများကို ကုတင်ပေါ်လွှတ်ချရင်း ကိုကို့ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်၊ ငိုကြွေး၊ သူ့ကိုလည်း ကြုံးဖက်ထားမိတော့. . .

"အလို. . . အလို. . . ဘာအရူးထတာလဲ မိရွှန်းရဲ့။ ဘာလဲ၊

အပေါ်ထပ်နဲ့အောက်ထပ် ခွဲနေရလို့လား။ ဖယ်စမ်းပါကွာ. . . သွား. . . ရုံ လုံခြုံခြုံဝတ်။ ကိုကို့ကို သီလစမ်းမနေနဲ့၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် နာချင်လို့''

ရေချိုးထားသဖြင့် ဖြူစင် ဝင်းနုနေသည့်ပါးလေးကို လက်ညှိုး ဖြင့် ဖွဖွဖိရင်း ကိုကိုက တစ်ဖက်သို့ တွန်းလွှတ်သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အကျ အရင်ဝတ်လိုက်ဦးမည်။

''ကိုကို. . . ထမင်းတွေဟင်းတွေ အရင်သွားထည့်နှင့်။ ပြီးတော့ မိရွှန်း ကိုကို့ကို အရမ်းပျော်သွားမယ့်သတင်းတစ်ပုဒ်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ အရမ်းလည်းချစ်မယ်. . . သိလား''

''ဟန်. . . မင်းကိစ္စကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ကိုကိုလည်း တစ် ခုမှ နားမလည်ပါလား''

''သွားပါ. . . ထမင်းချိုင့်သာ ထည့်ထား။ အကုန်ထည့်။ မိရွှန်း ပါ အပေါ်မှာလိုက်စားမယ်''

''ငါ့ကိုညာခိုင်းနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်''

မိရွှန်း. . . ကိုကို့ကိုတွန်းထုတ်လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးပိတ်လိုက် သည်။ ပြန့်ကျဲနေသည့်စာလေးများကိုလည်း စာအိတ်ကြီးထဲသို့ ကောက် ထည့်လိုက်သည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီလင်းရယ်။ သေသူက အေးချမ်းသွားပေမယ့် ကျန်ခဲ့သူတွေမှာ ဝက်ပါဇာတ်ရှုပ်ကြီးထဲ ပိတ်မိကျန်ခဲ့ရလို့ပါ။ ကျွန်မ ကို ခွင့်ပြုလိုက်ပါနော်။ အန်တီလင်းက သိုသိပ်လွန်းတယ်။ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နိုင်လွန်းတယ်။

မိရွှန်း. . . ကိုကိုဝယ်ပေးခဲ့သည့် ဂျင်းစကတ်အရှည်ကြီးနှင့် တီရှ

အဖြူဖားဖားလေးကို ဝတ်လိုက်သည်။ စတစ်ကာ တီရှပ်လေးက အသား အိအိ ထူထူထဲထဲ၊ လှလည်းလှပါသည်။ သူမ အရုပ်ကလေး ဘိုမအရုပ် ကလေးနှင့် တူသွားအောင်ပေါ့။ ကိုကို ပိုချစ်သွားအောင်ပေါ့။ သနပ်ခါး ပည်း လိမ်းလိုက်သေးသည်။

နောက် စာအိတ်ကြီးကိုပွေ့ပိုက်ရင်း မီးဖိုဆီထွက်ခဲ့သည်။ အလုပ် လုပ်ရာမှာ လျင်မြန်လှသည့်ကိုကိုက စားပွဲပေါ်၌ ထမင်းချိုင့်ကြီးနှင့် ထမင်းများ ဟင်းများ ထည့်ပြီးနေပါပြီ။

''ဟား. . . တယ်လှပါလား မိရွှန်းရဲ့။ ကဲ. . . ပြော၊ စောစော က ဘာပြောမလို့လဲ။ ကိုကိုပျော်သွားရမယ်ဆို။ ကိုကို့ကို သိပ်ချစ်မလို့ ဆို''

''ဒီမှာ ကိုကို၊ ရော့. . . တစ်စောင်လောက် ဖတ်ကြည့်။ အန် တီလင်းအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်ဖြစ် အပြစ်မကျူးလွန်တဲ့တရားခံကိုတော့ လွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေး ရမယ်မဟုတ်လား။ ရော့. . . ကိုကိုဖတ်ကြည့်''

မိရွှန်း၏ ထူးထူးခြားခြားစကားကြောင့် ကိုကိုက စာတစ်စောင် ယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

''ဟင်! ''

''ကိုကိုကရော. . . အန်တီလင်းအကြောင်း မသိဘူးလား။ မသိ ဘဲနဲ့ ကိုကိုက ဘယ်အခန်းက ဝင်ပါလိုက်သလဲ''

အနားမှာ ရပ်ကြည့်နေသည့်မိရွှန်းက ကိုကို့တအံ့တသြရုပ်ကြီး ကိုကြည့်ရင်း ပပေါ်ငြိမ့်ဖြစ်နေသည်။

''အန်တီလင်းက ဘာမှပြောတာမဟုတ်ဘူး မိရွှန်းရဲ့။ ကိုကို့

ဆီ အိမ်လည်လိုက်မယ်ဆိုပြီး သူက ရောက်ရာပေါက်ရာ ထွက်သွားတော့မှာလေ။ ကိုကိုက အဲလို လက်လွှတ်စပယ်ကြီး ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ မိချွန်းရယ်။ ကူညီချင်လို့မေးတော့လည်း မရ။ သူ့ကိုမမေးပါနဲ့ချည်းပဲ ပြောတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ဆွေးနွေးရင်း ဆွေးနွေးရင်း ရက်တွေကြာ၊ သူ့ကိုစက ဘယ်သူ့လက်ချက်မှန်းလည်း ကိုကိုက မသိရပါဘူးကွယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုနဲ့ ကူညီပေးလိုက်တယ်ပေါ့။ ကိုကို အန်တီလင်းကို လက်ထပ်ပေးလိုက်တယ်။ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တယ်။ ဒါပဲလေ. . . ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက နည်းနည်းမှ အန်တီလင်းအနားမှာ နေမပေးနိုင်ဘူး။ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေမှဖြစ်မယ်။ စပါးရောဖွဲရော အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ။ ဒီရည်းစားလေး အထင်လွဲမှာလည်း စိုးရိမ်ရသေးတာကိုး''

မျက်တောင်ကော့လေးနှင့် တမော့မော့ကြည့်ငေး နားထောင်နေသည့် မိချွန်းကိုလည်း ခေါင်းလေး လှုပ်ပစ်လိုက်ရသေး၏။ သူ့မှာ။

''နောက်တော့ကွာ. . . ကိုကို အဝေးကို ပြေးရတော့တာပေါ့။ အနားမှာရှိရက်နဲ့ ပစ်ထားတယ်ဆို မကောင်းဘူးမဟုတ်လား။ ကိုကိုထင်တာက ခုလောက်ဆို အန်တီလင်းက သူ့ကိစ္စသူ ဖြေရှင်းပြီးလောက်ပြီ ထင်နေတာ။ ခုတော့ သူသာ သေသွားရော ရှင်းမပြခဲ့တော့၊ ကိုကို့မှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ. . .''

''ကိုကို့မေမေတွေကရော၊ တကယ်စိတ်ဆိုးတာလားဟင်''

''ဘယ်. . . ဒီသားလေးတစ်ယောက်ရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ ကိုကိုတို့က အစောကြီးကတည်းက အဆက်အသွယ်ရပြီး။ အိုကေပြီးသား''

''ကဲ. . . ဒီကိစ္စကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ''

''ဆရာ့ကို သနားလည်းသနား၊ အားလည်းအားနာပါတယ်။ ပေမဲ့ကွာ. . . ကိုကို လူဆိုးမလုပ်ချင်တော့ဘူး။ မင်းသားပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ သမီးလေးနဲ့လည်း တွဲချင်လှပြီ''

''အရေးထဲမှာ''

ကိုကိုက အထူးမျော်ရှင် အူမြူးနေသည်မို့ ထမင်းချိုင့်ကြီးကို င်း ရှေ့မှ မြောက်ကြွမြောက်ကြွသွားနေလိုက်တာက ချိုင်းမှာ ကိန္နရာ ပေါက်နေသည့်နှယ်။ အမြင်ကပ်စရာကောင်းလှပါဘိ။

မိချွန်းက အခန်းတံခါးပိတ်ရင်း သူ့နောက်မှလိုက်ရသည်။ စာ ကြီးကိုလည်း အိတ်တစ်လုံးထဲမှာ ထည့်ယူလို့ဖြစ်သည်။

''ဆရာ့ကို ရော. . . အင့် ဆိုပြီးတော့ မပေးတဲ့နဲ့၊ သူ့အိပ်ရာ မှာ သူ့စားပွဲပေါ်မှာ မသိမသာချထားလိုက်မယ်လေ ကိုကို။ မကောင်း လား။ ဒါမှမဟုတ် အန်တီလေးကမှတစ်ဆင့် သိစေရင်ကော၊ ဆရာ က်ရ သက်သာမလား။ တွေးစမ်းပါဦး ကိုကိုရဲ့၊ မိချွန်းတော့ ဆရာ့ အရမ်းအားနာတာပဲ''

လှေကားတစ်လျှောက် မိချွန်းက တဂျီဂျီ ဂျီကျလိုက်နေသည်။ တယ်. . . မိချွန်း ဆရာ့ကို အလွန်အားနာပါသည်။ သနားပါသည်။ နာလည်းပူပါသည်။

''အင်း''

''ဒါပဲ. . . သူ့မှာ တစ်ခါလာ သက်ပြင်းချဖို့ပဲ။ မြန်မြန်အသက် ယ့်လူကြီး''

''အောင်မယ်! ကိုကိုသေတော့၊ မင်း. . . မြန်မြန် မုဆိုးမ ဖြစ် ပဲ''

"လာပြန်ပြီ၊ တော်တော်အာရဲတဲ့လူကြီး. . .သွား"

သည်လိုနှင့် နှစ်ယောက်သား ဆရာ့အခန်းရှေ့ ရောက်လာ သည်။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီကျော်နေပြီမို့ ဆရာ့ခမျာ လည်တဆန့်ဆ စကားတော့ မပြော။

ကိုကိုနှင့်သူမ ကပျာကယာပဲ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ကြသည်။ ဆ ကို ထမင်းခွံ့ဖို့ ကိုကိုက တာဝန်ယူပါသည်။

"နေ. . .နေ. . .လင်းသွန်၊ ငါ့ဖာသာ စားကြည့်မယ်၊ ဖြစ် တယ်ကွာ"

"အားမနာပါနဲ့ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော် ခွံ့ပါရစေ"

"မင်းလည်း စားကွာ၊ မင်းလည်း ဆာရောပေါ့"

နောက်ဆုံး တစ်ယောက်တစ်လုပ်နှုန်းဖြင့် သူတို့စျေးတည် ကြသည်။ မိန္ဒန်းကတော့ မသိကျိုးကျွံပြုရင်း ဟင်းတွေသာ ဖိစား လိုက်သည်။ ပျော်လို့လေ။

"အား. . .လားလား"

ကိုကိုအစားပုပ်ကြီးက သူ့ဖို့မကျန်မှာစိုးလို့ထင့်။ ဆက်တိ အောက်မှ လှမ်းပြီး မိန္ဒန်းခြေထောက်ကလေးကို သူ့ခြေညှိုးဖြင့် ညှပ်

တကယ့်ဂဏန်းကောင် ညှပ်သလိုပါပဲ။

မိန္ဒန်းက လန့်ဖျပ်ပြီး အသံထွက်သွားတော့ ဆရာက ကြည့်သည်။ ကိုကိုကပဲ့ပုံနှင့်တော့ ဆရာရိပ်မိနေလောက်ပါပြီ။ ဒုက္ခ နော်။

"ဘာဖြစ်တာလဲကွ"

"အလကား ဆရာ၊ အဲဒီကောင်မလေး ဟင်းတွေ နင်းစား

သတိပေးတာ"

"ကဲကဲ. . .စားကြ. . .စားကြ၊ ဆရာတော်ပြီ။ ဆရာ့ကို အခန်း သာ ပို့ပေးကြတော့"

သိပ်အပိုးကျိုးနေသည့်ကိုကိုက ဆရာ့ကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲ ချီကာ အခန်းထဲသို့ ပို့ပေးဖို့ပြင်တော့. . .

"နေဦး. . .နေဦး. . .မိန္ဒန်း. . .အိပ်ရာပြေးပြင်လိုက်ဦးမယ်"

အိပ်ရာကို ဆန့်ဆန့်ရုပ်ရုပ်ခင်းရင်း အိပ်ရာဘေးမှာ အနံ့တီလင်း ဘကလေးတစ်စောင်ကို မသိမသာချထားလိုက်သည်။ ခွင့်လွှတ်ပါ တီလင်းရယ်။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် တရားမျှတမှုတွေ ကွယ်ပျောက်ရ မှာပါ။

ကိုကိုက ဆရာ့ကိုယ်လေးကို အိပ်ရာပေါ်မှာ ညင်သာစွာ ချ သည်။ မိန္ဒန်း ဆရာ့မျက်နှာကို မကြည့်ရက်၊ ကြည့်လည်းမကြည့် ကိုကို ကဲပုံနှင့်တော့ ဆရာရိပ်မိနေလောက်ပြီ။ ဆရာစိတ်ကောင်း မဟုတ်။ ဆရာ့အမြင်မှာ ကိုကိုဟာ ရာဇဝင်လူဆိုးမဟုတ်ပါလား။ က ဆရာ့သမီးရယ်လေ။

"ကဲ. . .သွား. . .သွား။ ထမင်းဆက်စားချည်ကြ"

ထမင်းစားပွဲဆီသို့ မိန္ဒန်းက အရင်ဦးအောင် ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ ကိုကိုက သူ့လက်ချည်းပဲ။

"ဘယ်ရမလဲ"

ဆရာ့အိပ်ခန်းကို တံခါးစေ့ပေးခဲ့ပြီး ကိုကိုက ခြေဖော့၍ ပြေး အသံခပ်ကျိတ်ကျိတ်ဖြင့် ကျိန်းမောင်းသည်။

"ဟော. . .ကိုကို ညစ်ပြီ"

သူက အကောင်းဆုံးဟင်းတစ်ခွက်ကို သူ့ထမင်းပန်းက မှောက်ချပစ်လိုက်တာကိုး။

"ကျေပြီ၊ စောစောက မင်းချည်းပဲ စားနေတာ။ ကိုကို မ ချင်လို့သိလား"

မိရွှန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတမင်စူပြီး ရှိတာနှင့်ပဲ မြန်မြန်ပြီးအေ စားနေလိုက်၏။ ဒီတော့လည်း မိရွှန်းပန်းကန်ထဲသို့ သူ့ဆီမှ ဟင်း တွေ ကျလာခဲ့တာပဲဖြစ်၏။

ထမင်းစားပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား သိမ်းကြ ဆည်းကြ သိမ်းဆည်းပြီးတော့ လောလောဆယ် လုပ်စရာအလုပ် ကုန်သွား ၏။

"ကိုကို ကျန်ခဲ့တော့၊ မိရွှန်း စက်ဆင်းချုပ်တော့မယ်"

"အမယ်! ဘယ်ရမလဲ၊ မိုင်းဖုံးစနက်တံကို မီးရှို့ခဲ့တာ သူလဲ။ မဆင်းပါနဲ့ဦးကွာ. . . မိရွှန်းက လိမ္မာပါတယ်။ ဆရာ ဟို သိရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ။ ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်ရှာမလဲ။ အ ကြည့်ကြဦးစို့လေ။ ဆရာ့အနားမှာ ကိုကိုတို့ စောင့်ပေးနေရအော

"ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း စောင့်ပါလား။ ဈေးသုံးဖို့ မရှိတော့ဘူးကွ. . . သိရဲ့လား။ ကိုကိုသုံးဖို့ပါ ပိုရှာနေရတာကြီး

တကယ်က ဆရာ့ကို မျက်နှာပူလို့ မိရွှန်း ပြေးချင်နေပြ ပါ။ ကိုကိုကလည်း သိ၏။ သူက လူလည်ကြီးသားသမီးပဲလေ

"ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဈေးသုံးဖို့က ညနေကျတော့ မေမေ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းတောင်းလိုက်ပါ့မယ်။ လာ. . . ဆရာ ထဲ ချောင်းကြည့်ကြစို့"

မိရွှန်းနှင့်ကိုကို သူခိုးနင်း နင်းပြီး၊ ဆရာ့အခန်းဆီ သွားကြ၏။ ကိုဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ. . .

"ဟင်! "

ကိုကို့ကျောကုန်းကြီးနှင့် ပိတ်လိုက်မိလို့သာ၊ သူမအသံ အပြင် ထွက်ရတော့သည်။ မိရွှန်း အရမ်းကို အော်ငိုပစ်ချင်မိတော့သည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာရယ်. . .

သူ့မမ၏စာကလေးကို တဆတ်ဆတ်တုန်သော လက်များဖြင့် င်း။ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသော ဆရာ့ရုပ်သွင်သည် မချိတင်ကဲ ပါ၏။ ကြေကွဲစရာကောင်းလှပါဘိလေ။

မိရွှန်း. . . စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။

ဆိုင်တာမဆိုင်တာလည်း မသိတော့။ အနီးဆုံးမှာရှိသည့် ကိုကို့ ပြင်ကြီးကို မျက်ရည်လူးသောမျက်နှာဖြင့် အထပ်ထပ်ပွတ်ရင်း ီးဆုပ်ဖြင့် အဆက်မပြတ် ထုရိုက်မိတော့သည်။ ငိုရှိုက်မိတော့

"ဆရာ့ကို အရမ်းသနားတာပဲ၊ ကိုကို ပြန်လျှော်ပေး၊ အဲဒါ ကြောင့်"

မိရွှန်း၏အသံတိတ် စွပ်စွဲချက်များကို ကိုကိုကလည်း နားလည် ည်။ သူလည်း ဆရာ့အချစ်ဆုံးတပည့်ပဲလေ။

နှစ်ယောက်သား ဆရာ့အခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်လိုက်မိကြသည်။ ကို သူမတို့ မကြည့်ရက်ကြတော့။ ကိုကိုက ဆရာ့ထံမှ စာကလေး ယူပစ်လိုက်သည်။ မိရွှန်းက ဆရာ့လက်အကောင်းလေးကို ဆုပ် မိသည်။ အခန်းထဲမှာတော့ မိရွှန်းငိုရှိုက်သံက နာကျင် ကြေကွဲ

စဖွယ်။

"ဆရာ"

ဒီ့ထက်လည်း သူတို့ပိုပြီး အသံမထွက်နိုင်ခဲ့ကြ။ သို့ပေ
ထိုအသံကပဲ သူတို့၏ရင်တွင်းသံယောဇဉ်များကို ဖော်ပြပြီးဖြစ်ကြသ
ထိုအသံတိုးတိုးလေးကပဲ ပင်လယ်လှိုင်းတံပိုးများနှယ် အဟုန်ပြင်း
လှပါဘိ။

"ဆရာ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ လင်းသွန်၊ မိုရှန်း. . . ဆရာ့ကိုခွင့်
ပါ"

"ဆရာရယ်"

သူမတို့နှစ်ယောက်သား ဆရာ့ကုရှာင်အောက်မှာ ဒူးထော
ရင်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေမိကြသည်။ ဆရာ့မှာလည်း မျက်ရည်
နှင့်ပါ။ အံကြိတ်ထားသည့် မေးကြောကြီးကလည်း မကြည့်ရက်
ထန်တင်းလွန်းလှသည်။

"ဆရာဟာ အတ္တသမားကြီး။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ယ
ဘူတကျကျ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်ပဲ ကိုယ်ကြည့်၊ ကိုယ့်အ
ပဲ ကိုယ်ကြည့်တဲ့လူကြီး"

ကိုကိုက ဆရာ့ပါးစပ်ကို သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် ညင်သာစွာ
လိုက်သည်။ ကိုကို့အသံတွေလည်း မချိတင်ကဲ နာကျင်ကြေကွဲ
သည်။

"ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ကျေ
ပါတယ်။ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားပေး
ကြည်ညိုလေးစားတယ်။ ဆရာ့ကို ကျွန်တော့်အစ်ကိုလို အဖေလို

သမားတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဆရာ ယုံကြည်မယ်ဆိုရင်"

ကိုကို့အသံက သည်နေရာမှာ နစ်ဝင်သွားတော့ မိုရှန်းမှာ ကိုကို့ကို သနားရပြန်သည်။

"တော်. . . တော်ပါတော့ လင်းသွန်ရယ်၊ ဆရာ ရင်နာလွန်းလို့ပါ"

ယခုတော့ ဆရာ့လက်မောင်းမှာ ကိုကိုက ခေါင်းထိုးမျက်ရည်ကျလို့။ ဆရာကလည်း ကိုကို့ခေါင်းကို သူ့လက်အကောင်းလေးနှင့် ညင်သာ ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်လို့။ မိုရှန်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်အကြား ကြားမတိုးသာတော့။

ကိုကို့အနား၊ ဆရာ့ဘေးမှာသာ ပီတိမျက်ရည်တွေဖြင့် ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။ ဩော်. . . သူတို့ဆရာတပည့်တွေမှာ ချစ်လိုက်ကြတာ။ ငါ့တော့ မေ့ထားရက်ကြတယ်။ တော်တော်လည်း ကောင်းတဲ့သူတွေ။ သည်စဉ်. . . သူတို့ တံခါးခေါက်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ကြရ၏။

"ဒေါက်. . . ဒေါက်"

"မိုရှန်း. . . သွားကြည့်ချေ"

သူမ မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ သူကတော့ အငိုမျက်ခွက်ကြီးနှင့်မို့ မသွားချင်ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်မျက်ရည်များကို စင်အောင်ပွတ်တိုက်ရင်း မိုရှန်း တံခါးဆီလျှောက်ခဲ့သည်။ ဖွင့်လိုက်သည်။

"ဟင်"

တံခါးဝမှာ သီလရှင်တစ်ပါး။ ချစ်ကြည်ညိုစဖွယ် သီလရှင်လေးဟာ မမမေလွင်ဟိန်း ဖြစ်နေသည်မို့ မိုရှန်း. . . အသက်ရှူရပ်မတတ်

အုံ့ညြနေတော့သည်။

"ဆရာရှိတယ်မဟုတ်လား ဒကာမလေး"

"ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . . အဲ. . . အဲလေ. . . မှန်ပါ့. . . ဘုရား"

စိမ်းလန်းသော ဦးရေပြား၊ ဖြူဖွေးသောမျက်နှာလေးနှင့် သီလရှင်လေးကို သူမ လမ်းဖယ်ပေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလှိုက်ဟာလာရပြန်သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဆရာလေးရယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ဒုက္ခသုက္ခတွေ့မှ တရားဘက်ကို ဦးလှည့်တတ်ကြတာမျိုးမို့၊ ဆရာလေး ကြုံခဲ့တဲ့ သောကတွေဟာလည်း ဘယ်လောက်ကြီးမား နက်ရှိုင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ တပည့်တော် ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

မိရွှန်း. . . ဆရာလေးကို ဆရာ့ထံသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့ရသည်။ ဒီကနေ့အဖို့တော့ ကြုံရသမျှတွေဟာ သွေးပျက်စရာတွေချည်းပါပဲ။

"ဆရာ"

"ဟင်! "

သီလရှင်ဆရာလေးကို မြင်လိုက်ရတော့ ဆရာတို့ မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်သွားကြသည်။ ဆရာလေးရဲ့မျက်နှာမှာက လောကရဲ့ရိုက်ပုတ်သည့်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များစွာ၊ စွန်းထင်းနေလို့လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာလေးက ဆရာ့ကို လက်အုပ်ချီနှုတ်ဆက်သည်။ ဘုရားရှင်ရဲ့သမီးတော်တစ်ပါးဟာ လူဝတ်ကြောင်ကို ဂါရဝပြုသင့်သလား မပြုသင့်ဘူးလားတော့ မသိ။ ဆရာလေးကတော့ သူ့ကျေးဇူးရှင်ဆရာကို လက်အုပ်ချီ ဂါရဝပြုခဲ့သည်။

"ဆရာ့အပေါ်မှာ တာဝန်မကျေမိတာတွေ ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ

ဆရာလေးကိုခွင့်လွှတ်ပါ"

သူမတို့အားလုံး ဆရာလေးကို စကားမဆိုမိကြ။ ပိန်သွယ်သောကိုယ်မှာ သာသနာ့ဝတ်ရုံတော်နှင့် ဆရာလေးကိုသာ အားလုံး ဆွံ့အစွာငေးနေမိကြသည်။

"ဒီမှာ ဆရာစားဖို့ လိမ္မော်သီးနဲ့ ပန်းသီးတွေ"

ဆရာလေးက သူမလက်ထဲမှ အထုပ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဆရာ အသက်ဝင်လာ၏။ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ ပြဿနာကိုယ်စီ ရှိနေကြပါလား။ ကိုယ့်ပြဿနာမှကိုယ် အကြီးမားဆုံး။ ဒုက္ခအရောက်ဆုံးလို့ တွေးနေလျှင် လောကသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မည်မဟုတ်။

လူသားသည် အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းတတ်ကြရပေမည်။

"နေ. . . နေပါစေ ဆရာလေးရယ်၊ ဆရာလေးစားဖို့ ပြန်ယူသွားပါ။ ဆရာ့မှာ ပြည့်စုံပါတယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဒီလောက်တော့ လက်ခံပါ။ ဆရာလေးလည်း မနက်ဖြန်ဆိုရင် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးကိုသွားပြီး တရားအားထုတ်တော့မယ်။ အားလုံးပဲ. . . ဆရာလေး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ဆရာလေးမှာ တာဝန်မကျေပွန်မှုတွေ အပြစ်တွေရှိရင် ခွင့်လွှတ်ကြပါ"

တည်ငြိမ် ညှိုးနွမ်းသော ဣန္ဒြေဖြင့် ဆရာလေးက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၊ ဆရာ့ကို ဂါရဝပြုကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာဖို့ ပြင်သည်။ မိရွှန်း လိုက်ပို့ရပါ၏။ တံခါးဝအထိ။

"သွားမယ်နော်၊ ဒကာမလေး. . . ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ လိုအင်ဆန္ဒတွေနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ"

မိရွှန်း. . . ဆရာလေးကို လက်ထဲမှာအသင့်ရှိသည့် ငွေငါးရာကိုလှူလိုက်တော့ မျက်ရည်တစ်ပေါက်က ပိုက်ဆံလေးပေါ်သို့ တောက်ခနဲ ကျသွားခဲ့သည်။

မမမေလွင်ဟိန်းရေ. . .

မကတော့ သံသရာခရီးအတွက် ပြင်ဆင်နိုင်ပြီပေါ့နော်. . .

မိရွှန်းမှာတော့ သံယောဇဉ်မီးတွေကြားမှာပဲ အထပ်ထပ် လောင်မြိုက် ရစ်ပတ်. . .

သိလျက်နှင့်ပဲ ဒီနှောင်ကြိုးတွေက ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူး. . .

သွားပေဦးတော့ ဆရာလေးရေ. . .

သွားပေဦးတော့. . .

"မိရွှန်း"

သူမက ဆရာလေး ထွက်ခွာသွားရာအရပ်သို့ ငေးမျှော်ရင်းမမြင်ရသည့်အရပ်တစ်ခုသို့ပါ မျှော်မှန်းနေမိဆဲ၊ ကိုကိုက သူမလက်မောင်းကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

"စိတ်မကောင်းစရာတွေ မတွေးပါနဲ့ ကလေးရယ်။ ကိုကို့ ပစ်ပြေးသွားဖို့ မစဉ်းစားလိုက်ပါနဲ့နော်။ ကိုကို့ကို သံသရာထဲမှာ တ ယောက်တည်း ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့ကွာ။ လာ. . . ဆရာ့ဆီ သွားကြရအောင်"

သူမတို့ ဆရာ့ရှေ့မှောက်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တ လှုပ်ခြောက်ခြားစရာတွေကို ဆက်တိုက်တွေ့ကြုံလိုက်ရသည့် ဆရာသ ယခုတော့ ကုတင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ အနားယူနေခဲ့သည်။

ဆရာ ဘာတွေများ တွေးနေခဲ့ပါလိမ့်. . .

"လင်းသွန်"

"ဆရာ"

"ညနေကျရင် မင်းမေမေဆီ ဖုန်းဆက်။ ဆရာက တွေ့ချင်တယ်လို့"

"ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်"

"အေး. . . မိရွှန်းဟာ ဆရာ့သမီးဆိုလည်းဟုတ်၊ ဆရာ့တပည့်ဆိုလည်းဟုတ်တာမို့ မိရွှန်းအတွက် ဆရာစိတ်အေးချင်တယ်"

ဆရာ့စကားကြောင့် မိရွှန်း ခေါင်းလေးငုံ့ကာ အရမ်းရှက်သွားမိ၏။ ဆရာကလည်း ပြောလိုက်မှဖြင့် အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်။

"ဆရာ အလုပ်ပြန်မဝင်ခင် မိရွှန်းကိုလက်ထပ်ပေးခဲ့ချင်တယ်"

"ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်"

မို့ရသောမျက်နှာကြီးဖြင့် ကိုကိုက အခုပဲ ထသွားတော့မည်မို့ မိရွှန်းက လှမ်း၍ဟန့်တားလိုက်သည်။ ဆရာလုပ်ပုံနှင့်တော့ နေရင်းထိုင်ရင်း စောစောစီးစီး ယောကျ်ားယူရပေတော့မည်။

"အာ. . . နေဦး၊ မိရွှန်း ငယ်သေးတယ်၊ ကျောင်းလေးဘာလေးလည်း ဆက်တက်ချင်သေးတယ်"

သို့ပေမယ့် မရ။ ဆရာက ကိုကို့ဘက်တော်သား လုံးလုံးဖြစ်နေတော့သည်။

"မရှည်နဲ့ မိရွှန်း၊ မင်းမှာ အုပ်ထိန်းသူ မိဘမောင်ဘွား ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ လိုချင်တဲ့သူရှိတုန်းယူလိုက်။ မူမနေနဲ့။ သမီးတစ်ကောင်ကျားတစ်ထောင် ငါမထိန်းနိုင်ဘူး"

ဆရာ့ကိုမကျေနပ်ရှိ မိရွှန်း ခြေဆောင့်၊ နှုတ်ခမ်းစူကာ အခန်း

ပြင်သို့ ထွက်လာမိသည်။ ဆရာပြောမှ မိရွှန်းမှာ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက် လုံးလုံးဖြစ်ရတော့သည်။ ကောင်းကြသေးရဲ့လားနော်။

ကိုကိုကတော့ ရွှန်းမြပီတိဖြစ်စွာ၊ မြောက်ကြွကြွထွက်လာခဲ့သည်။ မမေ့မလျော့ဖြင့် ဆရာ့အခန်းကိုလည်း ပိတ်ပေးခဲ့သေး၏။

"ဟိတ်! ဘယ်လိုလဲ. . .ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုကိုက ပင်လယ်ကြီးဗျနော်။ ဒီတစ်ခါ မင်း. . .မူနေရင် ဟိုး. . .သမုဒ္ဒရာထဲထိအောင် စီးဆင်းသွားလိုက်မှာ"

"အောင်မယ်. . .သွား။ စီးချင်တဲ့နေရာထိစီး။ ဆရာ့ကို ဘယ်လိုများ စည်းရုံးလိုက်သလဲမသိဘူး။ ကိုကို သိပ်လည်တယ်သိလား။ မုန်းစရာ"

ပြောပေမယ့် ကိုကိုက တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်ပြီး မိရွှန်းပါးနုဖွေးကို တအားမွှေးခဲ့သည်။

"မုန်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မိရွှန်းရာ၊ ဆရာစိတ်ကောင်းဝင်တုန်း ကိုကိုတို့လက်ထပ်ကြပါစို့နော်၊ ပင်လယ်နှစ်ခုဆုံစည်းကြရပြီဆိုရင်တော့ ဘယ်တော့မှ မဝေးကွာကြရတော့ဘဲ လောကဓံကို ကိုကိုတို့ အံတု ကြံ့ခိုင်နိုင်ကြမယ်လေ။ ကဲ! ဒီမှာ အလှဆုံးလေးပြုံးပြီး ကိုကို့ကို စောင့်ကြိုနေ။ မေမေ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး မင်္ဂလာကိစ္စလေး ပြေးစီစဉ်လိုက်မယ်. . .သိလား"

ယခုကျမှတော့ မိရွှန်းမှာ ခေါင်းညိတ်ရုံမှအပ ဘာများတတ်နိုင်ဦးတော့မှာတဲ့လဲ။

မိရွှန်း သိပ်ချစ်နေမိတာ ကိုကိုကလည်း သိသွားပြီကိုးနော်။

ကြယ်စင်မှုံးဝေ

19.10.00(Thurs);night 9:15 PM

ဇူလိုင် ၂၀၁၄ တွင် ထွက်မည်...

မမသဒ္ဒါမောင်

မပြောမိကာဝါ

ကြယ်စင်မှုံးဝေ

ပင်လယ်များရဲ့ ဆုံမှတ်

မယ်ခိုင်

လျှို့ဝှက်စွာ ပွင့်သောပန်း

မိုးစက်ပွင့်

မင်း မှ မင်း

အလင်းသစ်

တို့ချစ်တာကို ယုံပေးပါ

ခေတ်ပျိုဖြူ

အရိပ်မိုးခွင့်မရှိတဲ့ သစ်ပင်

ရွှေပဒေသာစာပေ